

de **Kameleon** maakt het helemaal

H. de Roos

UITGEVERIJ KLUITMAN ALKMAAR

H. de Roos

De Kameleon maakt het helemaal

Geïllustreerd door Ruud Hameeteman

Uitgeverij Kluitman Alkmaar

HOOFDSTUK I

Twee honden en een roeiboort

„Die las lijkt nergens op, Sietse, moet je eens kijken hoeveel gaten er nog in zitten.”

„Man, zit niet zo te zeuren. Je moet die platen beter tegen elkaar houden. Als je ze twee meter uit elkaar houdt, kan ik ze toch nooit lassen.”

„Nou ja, het houdt wel,” reageerde Hielke, terwijl hij de twee aan elkaar gelaste platen probeerde te buigen. „Wees blij dat het de kap van een pomphuis is, anders had pa het je laten overdoen.”

Op dat moment kwam er een nog jonge man opgewonden en blij de smederij binnenstappen.

„Hallo, Van de Akker,” begroette vader Klinkhamer zijn overbuurman. De nieuwe burens waren een paar weken geleden in het dorp komen wonen. „En wat is het geworden?”

„Het is een zoon. Een prachtjoch en hij weegt acht pond!”

„Is alles goed met je vrouw?” vroeg Klinkhamer.

„Ja, prima. Joost was er binnen vijf uur en dat is niet gek voor

een eerste,” antwoordde Van de Akker. „Ik ga weer, want ik ga hem meteen aangeven op het gemeentehuis.”

Hielke en Sietse keken hem lachend na.

Hun vader zag dat en zei: „Jongens, vader worden doe je niet elke dag en het is een heel bijzondere ervaring. Ik herinner me als de dag van gisteren dat jullie geboren werden. Jullie moeder had vooral met Sietse veel problemen. Ook toen al zorgde je voor verrassingen.”

„Ik heb het niet van een vreemde, pa!”

„Zo, worden we beledigend? Ik denk dat ik die wastobbe van jullie maar eens een week aan de ketting leg.”

„Tja,” zei Zwart, die net kwam aanlopen, „een kind heb je voor je het weet. Maar om het groot te brengen, is een hele opgave. Als ik kijk naar wat er van sommige produkten terechtkomt...”

Klinkhamer zei er wijselijk maar niets op.

Even later stopte er voor de werkplaats een fraaie auto.

Daaruit stapte een man in een overall met een pet zwierig op één oor. Het was Gerben Zonderland, eigenaar van een grote boerderij en mede directeur van een meubelcentrale en een textiel atelier.

„Een goeie dag!” riep hij bij het binnenkomen. „Iedereen nog gezond? Klinkhamer, ik zou graag een hek willen hebben

langs de slootkant bij mijn huis. Mijn dochter heeft al een paar maal in het water gelegen. Alles is tot nu toe goed afgelopen, maar vandaag of morgen is het natuurlijk raak. Kijk, hier heb ik de maten. De lengte is zestig meter en de hoogte één meter twintig.”

„Goed,” zei Klinkhamer. „Een hek van gaas?”

„Nee,” antwoordde Gerben. „Ik had het over een hek voor mijn dochter, niet voor mijn kippen! Het moet een smeedijzeren hek worden, met ronde stijlen die tien centimeter uit elkaar staan.”

„De stijlen mogen zeker geen punten hebben, hè?” vroeg Sietse.

„Nee, dat is te gevaarlijk.”

„Een leuke klus,” vond Klinkhamer. „Ik zal er mijn best op doen en er een keurig hek van maken.”

„Gerben, weet je het al van Van de Akker?” vroeg Sietse. „Hij heeft een zoon gekregen.”

„Is het echt?” zei Gerben. „Wat leuk voor hem. En hoe heet de nieuwe wereldburger? Ik heb trouwens van zijn vrouw gehoord dat zij wel een heel elftal aan kinderen wil hebben. Dan kunnen ze de majoor die ik in dienst gekend heb, een hand geven. Die man had veertien kinderen.”

„Veertien, weet je dat wel heel zeker?!” merkte Hielke op.

„Ja, veertien. Eerst kreeg hij een tweeling, toen een drieling, daarna een vierling en als klapstuk een vijfeling!”

„Wat een fantast,” zei Zwart met een misprijzende blik.

„Toen zijn kinderen groot waren, verliet hij de militaire dienst en ging zich bezighouden met hun toekomst. Een aantal van hen hielp hij met het opzetten van een eigen zaak. Op die manier kocht een zoon een slagerij, een ander een bakkerij, een dochter zat in de autohandel, weer een andere zoon was monteur, enzovoort, enzovoort.”

Zijn toehoorders reageerden met gegrimmik, waardoor Gerben zich overigens niet liet afschrikken, want hij ging gewoon met zijn verhaal verder.

„Van die majoor heb ik veel geleerd over hoe je een zaken imperium moet opzetten.”

„Een zaken imperium? En wat moet jij daarmee?” vroeg Klinkhamer hem.

„Kijk, dat is heel eenvoudig. Sinds ik zakenman ben en zaken doe in verschillende branches, heb ik een begin gemaakt met mijn eigen zakenimperium.”

„En dat alleen omdat hij koeien verkoopt aan een slachthuis in de stad en kleren uit het atelier en meubels aan winkels in Amsterdam. Meneer heeft wel woeste plannen voor een omhooggevalen boerenknecht!” reageerde Zwart schamper.

„Ja, maar zaken doen, is vooruitzien. Ik kan de mensen in het atelier niet aan het werk houden van de verkoop van kleren aan de mensen in het dorp en de enkele toerist die hier in de zomer rondloopt.” Intussen had Gerben een dikke sigaar opgestoken en hij pafte erop los. „Trouwens, het is heel goed dat ik met verschillende bedrijven bezig ben, want dan spreid je het risico. Misschien koop ik die smederij van u ook nog weleens op, Klinkhamer!”

De smid stond even heel verbouwereerd te kijken. Voor de gedachte ooit geen eigen baas meer te zijn, had hij zelden tijd gehad.

Hij kreeg geen kans iets te zeggen, want Gerben ratelde weer door. „Om terug te komen op kinderen, vindt u ook niet, Zwart, dat we blij moeten zijn dat Klinkhamer maar twee lieverdjes heeft?”

Niet begrijpend wat Gerben bedoelde, keek Zwart net zo slim als de koplamp van zijn fiets.

„Eh... nou nee, eh... ja...”

„Nog meer van dat gespuis in ons dorp en we moeten allemaal een lijfwacht hebben! Overigens goed voor de werkgelegenheid, nietwaar, Klinkhamer?”

„Ja, ja. Als je zo blijft praten, maak je je hek zelf maar.”

„En dan helpen wij je ook niet met het plaatsen,” vervolgde

Hielke.

Gerben keek geamuseerd naar zijn sigaar.

Op dat moment kwam Van de Akker terug van het gemeentehuis. „Mijn zoon is ingeschreven. De belasting zal hem later wel weten te vinden!”

„Gefeliciteerd ermee,” zeiden Gerben en Zwart. Beiden schudden hem de hand.

„Hoe heet-ie?” vroeg Gerben.

„Joost,” was het antwoord.

„Het klinkt stoer,” vond Gerben. „Ik hoop dat je er later een leuke knul aan krijgt.”

Moeder Klinkhamer, die intussen had gehoord dat de baby bij Van de Akker was geboren, kwam de werkplaats in om te feliciteren. „Lijkt hij op je, Piet? En hoe gaat het met Sandra?”

„Met moeder en kind gaat het uitstekend. Mijn zoon heet Joost en kom maar gauw eens langs om hem te bekijken.”

„Dat doe ik, Piet. Ik kom vandaag nog!”

„Ik moet nu weer naar huis, want ze zullen me wel nodig hebben.”

Van de Akker en Zwart verlieten daarop de smederij, waarna Gerben met Klinkhamer ging overleggen hoe het hek gemaakt moest worden.

„Ik zal de nodige staanders, inclusief betonnen voet, bestellen,” zei Klinkhamer. „Als de palen neergezet zijn, kunnen de losse hek delen ertussen worden gemonteerd.”

„Heel goed!” vond Gerben. „Als het klaar is, kunt u het dan komen brengen? Wat denkt u? Over een dag of drie?”

„Ben je gek geworden?” riep Klinkhamer. „Maak nou gauw dat je wegkomt!”

„Zeg, pa, zo praat je toch niet tegen een klant?” vroeg Sietse.

„Gerben moet je in de gaten houden,” antwoordde Klinkhamer, terwijl hij zijn best deed Gerben wantrouwig aan te kijken.

„Ja, mij moet je in de gaten houden,” zei Gerben en hij stapte lachend in zijn auto. Daarna reed hij weg in de richting van de boerderij.

Klinkhamer bestelde nog diezelfde ochtend de staanders. Bij Van de Akker waren de dagen na de geboorte nogal druk voor de nieuwe vader. Zo’n kleine gaf ineens een hele hoop extra was. Hij liet de wasmachine draaien en hing de kleertjes aan de lijn. Hij deed boodschappen en kookte ’s avonds, hoewel dat niet nodig was, want er was een kraamverzorgster. Van de Akker vond het alleen zoiets moois dat hij een zoon had, dat hij niet kon toekijken zonder hulp te bieden. Zijn vrouw Sandra liet hem glimlachend zijn gang gaan, want hij

hielp haar goed. En Joost? Die hilde bijna niet. Misschien begreep het kleine wurm nu al dat zijn ouders alles deden om het hem naar de zin te maken.

Van de Akker junior groeide de weken na zijn geboorte goed. Het beviel Joost kennelijk zo goed dat hij al heel snel geluidjes begon te maken alsof hij lag te zingen.

„Joost wordt later vast een beroemde operaster,” zei Van de Akker tegen zijn vrouw. „Hij ligt nu al in zijn wagen te zingen! Trouwens, ik wilde het eens met je over iets anders hebben. Je weet dat ik altijd graag een paar honden wilde hebben. Wat zeg je ervan als ik eens naar een paar leuke beesten ga kijken?”

„Ik vind het prima, als je maar wel honden neemt die lief zijn voor kinderen, want met Joost kunnen we geen enkel risico lopen,” antwoordde Sandra.

„Ja, dat weet ik. Heb je weleens van golden retrievers gehoord? Dat zijn echte kindervrienden. Over die honden heb ik nog nooit iets vervelends gehoord.”

„Heeft mijn tante Julia ook niet zo’n hond?”

„Precies,” zei Van de Akker, blij dat zijn vrouw het een goed idee vond. „Ik heb gehoord dat Gerben een adres weet waar we een goed afgerichte hond kunnen kopen. Ik ga er meteen werk van maken.”

Hij pakte zijn fiets om naar de bungalow van Gerben te fietsen. Op straat gekomen, hoorde hij stemmen bij de smederij. Herkende hij niet de stem van Gerben? Snel zette hij zijn fiets terug in zijn eigen voortuin en liep naar de werkplaats. Van de Akker merkte dat de stemmen bij de zijkant van de werkplaats vandaan kwamen.

Gerben was met een praam en een roeiboot naar het dorp komen varen en had bij het boothuis waarin de Kameleon lag, aangelegd. De roeiboot had hij even verderop aan een paal vastgemaakt. Hij was in gesprek met de smid. „Hoe zit het nu met mijn hek? Begin je daar nu eens mee?”

„Dat zal nog wel een paar dagen duren, want de staanders heb ik nog niet binnen. Ik heb de leverancier al een aantal keren opgebeld en ze hebben me beloofd dat ze met een paar dagen zullen worden afgeleverd.”

„Nou, goed. Trouwens, nog iets anders. Er ligt achter de smederij een roeiboot. Hij is niet van mij. Ik heb hem onderweg gevonden en ik heb geen idee van wie hij is, maar misschien kunnen Hielke en Sietse er iets mee. Zijn ze er toevallig ook?”

„Ik zou het niet weten. Loop maar even het huis in,” gaf vader Klinkhamer te kennen. Hij had het heel druk en kon weinig tijd missen.

Gerben knikte en na een korte groet liep hij het huis in. Hij klopte op de keukendeur en riep: „Vollek!”

Zijn roep werd gevolgd door enig gestommel. Er werd een moeilijk verstaanbaar antwoord gegeven, waarna de deur openging en Gerben in het malende gezicht keek van Hielke.

„Zo, aan het eten? Nu al, en het is nog niet eens twaalf uur?”

„Mm... hmm, ja, ik had honger. Wat is er aan de hand?”

„Oh, niets bijzonders,” was het antwoord van Gerben, die zag dat Sietse er ook was. „Ik heb alleen, onderweg van de boerderij naar het dorp, een roeiboot gevonden en hier naartoe gebracht.”

„Wij zijn geen roeiboot kwijt, Gerben. Wij hebben helemaal geen roeiboot, dat weet je toch?” merkte Sietse op.

„Ja, dat weet ik natuurlijk ook wel, maar misschien weten jullie waar hij vandaan komt en van wie hij is. En als jullie dat niet weten, hebben jullie een leuk klusje om te gaan uitzoeken waar hij wel vandaan komt!”

Daar hadden de jongens wel oren naar en terwijl ze nog snel een boterham van de tafel pakten, liepen ze met Gerben naar de vaart.

Van de Akker, die net te laat was geweest om Gerben nog bij de werkplaats aan te schieten en had staan wachten, zag het drietal naar buiten komen. „Gerben, ik zou je iets willen

vragen. Het gaat over honden en...”

„Momentje, Van de Akker, ik zal eerst de jongens even de roeiboot die ik heb gevonden, laten zien. Kijk, daar ligt-ie,” wees Gerben aan. „Kijk maar wat jullie ermee kunnen doen.” „We zullen eens zien of we in de boot iets over de eigenaar kunnen vinden,” zei Sietse. Na enig zoeken vonden ze in het achterbankkastje het adres van de werf aan de overkant van het meer.

Intussen had Van de Akker aan Gerben verteld wat hij zocht. „Zal ik het adres van de kennel waar ik mijn honden vandaan heb, opschrijven?” stelde Gerben voor.

„Wacht, ik pak even mijn agenda,” zei Van de Akker, waarop Gerben het adres dicteerde.

„De kennel is makkelijk te vinden,” zei Gerben. „Voor je de stad binnenkomt, is er een zijweg waar ook het belastingkantoor staat. Daar is het.”

„Vind je het trouwens echt nodig dat ik twee honden neem?” vroeg Van de Akker.

„Natuurlijk!” zei Gerben. „Als je dan met de ene hond uit wandelen gaat, kan de andere op Sandra en je zoon passen. Je zult zien hoeveel plezier je van die dieren hebt.”

„Oké,” zei Van de Akker, hoewel hij Gerbens redenering nergens op vond slaan. „Ik neem twee honden. Ik ga die

kennel meteen bellen en een afspraak maken.”

„Als u erheen gaat, mogen wij dan mee?” vroeg Sietse.

„Ja, hoor. Dat is misschien wel handig ook,” stemde Van de Akker toe. „Jullie horen nog wel van mij.” Hij liep terug naar zijn huis, terwijl Gerben het touw losmaakte waarmee de praam bij het boothuis vastlag. Er was nog een reden waarom hij weg moest: Hielke kon anders de deuren van het boothuis niet goed openen.

„Weten jullie al waar de roeiboot vandaan komt?” informeerde Gerben.

„Ja,” riep Hielke, „het is een huur boot van de werf in Jonkersveen. Wat er mee gebeurd is, weet ik niet, maar we gaan hem in ieder geval terugbrengen.”

„Prima. Nou, succes ermee en tot ziens.” Gerben duwde de praam af en voer verder het dorp in.

Sietse kwam inmiddels met de Kameleon naar buiten varen. Met de roeiboot achter zich aan voeren ze naar de overkant van het meer. Bij de kleine scheepswerf, waar men ook boten verhuurde, legden ze aan en maakten de roeiboot vast aan een ring op de steiger.

De baas van de werf riep: „Aha, de Klinkhamertjes uit Lenten. Hé, waarom brengen jullie die boot terug? Wat is er gebeurd met de huurder van de boot?”

De jongens legden het uit, waarop de baas zei: „Je kunt niet aan iemands neus zien, wat-ie met een boot van plan is, maar ik blij ben dat ik hem terug heb. Jullie worden bedankt voor het terugbezorgen.”

„Graag gedaan,” zei Hielke. „Als u weer eens een boot mist, willen wij wel helpen hem op te zoeken.”

„Goed dat ik het weet. Ik mis namelijk al een paar weken een roeiboot. Het is nummer twaalf. Als jullie die ergens zien, waarschuw me dan.”

„We zullen erop letten,” beloofde Sietse, waarna ze terugvoeren naar huis.

De Kameleon werd bij hun thuiskomst weer in het boothuis gevaren. De tweeling liep daarna de werkplaats in.

Van de Akker kwam juist ook binnen en riep: „Jongens! Gaan jullie morgen mee naar de stad? Ik kan twee honden halen.

Als jullie morgen om tien uur klaarstaan, kunnen jullie mee.”

„Afgesproken,” reageerden Hielke en Sietse.

De volgende morgen kwam Van de Akker voorrijden. De jongens stapten in.

„Kun je die honden meteen mee naar huis nemen?” vroeg Hielke.

„Volgens Gerben moet ik eerst met hen oefenen,” zei Van de Akker. „De honden moeten aan me wennen en leren me

te gehoorzamen. Als dat lukt, kan ik ze meenemen.”

„Dan zul je wel spelletjes met hen moeten doen,” begreep Sietse. „Dat kan leuk worden!”

Het viel de jongens op dat Van de Akker niet snel reed. De meeste auto's haalden hen in.

„Maniakken!” bromde hij. „Zul je eens zien hoe snel ze een bekeuring krijgen.”

Na verloop van tijd naderden ze de stad.

„Even opletten, jongens, waar het belastingkantoor is,” zei Van de Akker. „Ha, ik zie het al. Rechts staat het bord van de kennel. Ja, daar moeten we zijn.”

Ze sloegen de zijweg in en naderden een klein gebouw. Van de Akker stuurde de auto het terrein op en even later belde Sietse aan.

Een man, waarschijnlijk de eigenaar, deed open en Van de Akker stelde zich voor. Ze mochten binnenkomen, waarna de man wat gegevens van Van de Akker vroeg. Daarna nam De Jong, zoals de man heette, hen mee naar de kennel, waar vele honden in hokken zaten. De meeste waren nog puppy's.

„Wat een prachtige dieren!” riep Sietse en hij wees er een aan. „Die moet u nemen, buurman!”

„Nee, ik zoek twee jonge golden retrievers uit één nest. Dat zijn ze volgens mij.” Van de Akker wees twee crèmekleurige

honden aan.

„Ja, dat zijn ze,” bevestigde De Jong.

„Wat een mooie beesten,” merkte Hielke op. Hij zou ook wel zo’n hond willen hebben. Veel tijd had hij er alleen niet voor, want ze waren bijna altijd met hun Kameleon op het meer.

Van de Akker moest kennismaken met de honden door hun namen te noemen en ze over de rug te strijken.

„De ene hond heet Terry en de andere Tasmin,” vertelde De Jong en hij deed de honden aan de riem. Daarna moest Van de Akker met hen gaan wandelen.

De jonge honden liepen heel gehoorzaam met hem mee alsof ze al helemaal aan hun nieuwe baas gewend waren.

„Dat komt, doordat ze voelen dat u de baas bent. Ze voelen instinctief dat u een goede baas zult zijn. U moet veel met de honden praten. Dan zullen ze u beter begrijpen en gehoorzamen,” zei De Jong.

Hielke en Sietse mochten de honden ook even aaien, waardoor de dieren heel flauwtjes met hun staart kwispelden. Dat was anders als Van de Akker hen over hun rug streelde, want dan zwaaiden de staarten uitbundig.

„Ze weten al wie hun baas is,” zei De Jong. „U moet weten dat de vorige eigenaar ze nogal slecht heeft behandeld. Zo jong

als ze zijn, waren ze schuw toen ze hier werden gebracht. Nu gaat het wel weer, maar ik zou ze even aan u laten wennen voordat u ze meeneemt.” Daarop liep hij terug naar het kantoor, Van de Akker en de tweeling achterlatend.

Nadat Van de Akker ongeveer een uur met de honden bezig was geweest, kwam De Jong weer terug. „Volgens mij kunt u de honden wel meenemen. Als er moeilijkheden zijn, kunt u hier altijd om hulp vragen. Veel plezier en succes met deze fijne honden!”

Van de Akker betaalde en de honden werden weer aangelijnd. Hielke en Sietse namen ieder een riem en de honden liepen gewillig met hen mee.

Terry ging bij Van de Akker in de auto op de voorbank zitten en Tasmin zocht een plaatsje tussen Hielke en Sietse op de achterbank. Zo vertrokken ze naar huis.

Onder de tegenliggers die ze onderweg tegenkwamen, was een auto met trailer waarop een roeiboot lag. Het was net zo’n roeiboot als de boot die ze de vorige dag hadden teruggebracht. In een flits zag Sietse dat op de boeg van de roeiboot in wit het nummer twaalf stond.

„Stop die auto!” riep hij. „Het is belangrijk, buurman, want op die trailer ligt de gestolen boot van de werf in Jonkersveen!” Van de Akker keek aarzelend om zich heen. Hij vroeg zich af hoe hij de auto met trailer tot stoppen moest dwingen. Hij zag dat er een parkeerhaven zou komen. Op het juiste moment remde hij, voor zijn doen nogal wild, wachtte tot er van beide kanten geen verkeer aankwam en keerde. Hij reed nu een stuk sneller, en wist de combinatie terug te vinden. „Jongens, we kunnen die auto niet zomaar tot stoppen dwingen. Dit is geen televisie. We blijven gewoon achter ze aan rijden en zien wel waar ze stoppen. Voorlopig rijden ze in de richting van de ringweg rond de stad.”

De achtervolgden hadden er geen erg in dat al enige tijd dezelfde auto achter hen aan reed. Ze reden door de buitenwijken van de stad en sloegen op een gegeven moment een weggetje in, dat hen weer buiten de stad bracht. Ze gingen onder de snelweg door en stopten voor een bouwvallige loods die aan een kanaaltje lag. De auto werd zo gemanoeuvreerd dat de trailer met zijn achterkant een betonnen hellinkje opreed.

De bestuurder en zijn passagier stapten uit en wilden juist de roeiboort van de trailer laten glijden toen de auto van Van de Akker het terrein opreed. Even stonden ze verbaasd te

kijken.

Dat veranderde snel toen Sietse zijn portier opendeed en riep: „Hé, daar, stoppen!”

Tasmin sprong naar buiten.

Hielke maakte snel het voorportier open, waarna Terry meteen volgde. De honden renden speels naar de mannen toe en sprongen tegen hen op. De mannen vatten dat echter op als een aanval en durfden zich niet te verroeren.

„Wat betekent dit?” vroeg de ene man kwaad en zenuwachtig.

„Hoe komen jullie aan deze boot?” vroeg Sietse hen, die uit hun reactie begreep dat de twee inderdaad iets deden waar de werfbaas uit Jonkersveen graag meer van zou willen weten.

„We moeten hem repareren. En wat gaat jullie dat aan?” vroeg de andere man, die op zijn beurt ook kwaad werd.

„Deze boot is van de werf in Jonkersveen,” zei Hielke. „De werfbaas heeft ons gevraagd om naar boot twaalf uit te kijken, want die is gestolen.”

De twee mannen zwegen nu. De oudste keek angstig naar de honden.

„Als jullie even hier blijven, ga ik de politie waarschuwen,” zei Van de Akker. „Die moet maar uitzoeken hoe jullie aan die boot zijn gekomen,” vervolgde hij tegen de mannen.

„Ja, maar kom snel terug,” antwoordde Hielke.

De twee mannen gingen verder met het te water laten van de roeiboort. Ze trokken de twee borgpennen uit het stalen frame van de hellingtrailer, waardoor de trailer voor een deel achterover knikte. Door het vieren van de lier voor op de trailer zakte de boot langzaam in het water.

Even later verscheen een politieauto, waaruit twee agenten stapten. Ze wisten inmiddels al wat er aan de hand was.

Bij hun korte onderzoek van de roeiboort ontdekten de agenten onder de klep van het achterbankje inderdaad de naam van de werf. De mannen moesten toen natuurlijk mee in de politiewagen. De zaak zou onderzocht worden.

Van de Akker riep zijn honden en terwijl hij hen goedkeurend aaide, zei hij: „Later zullen jullie goede dievenvangers worden!” Daarna stapten ze weer in de auto. Dubbel tevreden reden ze naar huis.

HOOFDSTUK II

Een traktor rijdt over het meer

Het was al drie uur geweest en Sandra van de Akker keek ongeduldig uit naar de terugkomst van haar man. Ze was opgelucht toen hij voor hun huis stopte.

De twee honden sprongen het eerst uit de auto. Van de Akker liet ze meteen met Sandra kennismaken. Terry en Tasmin begonnen te kwispelen. De honden gingen daarna het hele erf verkennen. Ze besnuffelden alles. Ook liepen ze het huis in. Zo kwam het tot een eerste kennismaking met Van de Akker junior.

De honden stonden ieder aan een kant van het wiegje en keken vol belangstelling naar de kleine Joost. De dieren stonden uitbundig met hun staarten te zwaaien.

„Wat een lieve honden, Piet! Daar heb je een goede keus mee gedaan.”

„Ik ga ze eerst wat eten geven,” merkte Van de Akker op, „want dat hebben ze wel verdiend.” Hij legde uit wat er gebeurd was.

„En wij gaan ook eten,” zei Sietse.

De jongens liepen naar huis en vertelden hun ouders wat ze die ochtend hadden meegemaakt.

Later die middag kwam Kees Dijkstra in de smederij kijken of de tweeling er was.

„Hoi!” riep Kees, blij dat zijn vrienden er waren. „Waar waren jullie toch? Ik heb de hele morgen op de uitkijk gestaan, maar ik zag de Kameleon nergens op het meer.”

„Wij zijn met Van de Akker naar de stad geweest om een paar wolven te kopen. Die moeten zijn huis bewaken. Het zijn net zulke prachtige dieren als de honden van Gerben.”

„Goed dat ik het weet!” zei Kees. „Dan zet ik geen voet meer in de tuin van Van de Akker. Zeg, wat anders. Jullie weten toch dat er morgenavond een roadshow op het Raadhuisplein komt? Ze zijn van Champion-TV, je weet wel.”

„Ik heb het in de krant gelezen,” zei Hielke. „Het wordt een heel spektakel. De V.V.V. en de gemeente hebben eindelijk eens wat georganiseerd. Dus, Kees, haal je dancingshoes en je snelle kleren maar tevoorschijn!”

Er kwam nog een jongen de smederij inlopen. Het was Louw Vrolijk.

Louw vroeg verwonderd: „Waarom moet Kees snelle kleren aan?”

„Jij gaat morgenavond toch ook mee naar de show van

Champion-TV?” vroeg Kees. „Je blijft toch niet thuis?”

„Nee, natuurlijk niet.”

„Mooi, we zien wel wie er verder allemaal komen,” vond Hielke. „Ik weet trouwens niet wat jullie ervan denken, maar ik heb wel zin om een stuk te gaan varen.”

Nadat de anderen te kennen hadden gegeven daar ook wel voor te voelen, verlieten ze de werkplaats en liepen naar het boothuis.

„Hè, hè, eindelijk rust,” werd er door iemand gebromd. Een vijl werd neergelegd en een stuk hek werd op een stapel gelegd.

Zwijgend stapte het viertal in de Kameleon. Pas toen de motor gestart was en de deuren van het boothuis naar de vaart openstonden, kwam het gesprek weer op gang.

„Waar zullen we naartoe gaan, naar Jonkersveen?” stelde Louw voor.

„We zien wel,” antwoordde Sietse, nogal kortaf.

„Nou, hé, rustig aan, hoor. Het was maar een voorstel.” Zijn laatste woorden moest Louw bijna schreeuwen, want Sietse had flink gas gegeven.

Ze voeren snel onder de brug door en waren even later op weg naar het Doolhof. Sietse was daar al een hele tijd niet geweest en hij was benieuwd of er nog iets te beleven viel.

Ze hadden een minuut of wat flink doorgevaren toen Kees opeens wees naar een vrachtwagen die midden in een weiland aan de zuidkant van het meer stond. „Wat moet die vrachtwagen daar nou? Hé, het lijkt wel zo’n ding waarmee ze grondboringen doen, weet je wel, voordat ze ergens gaan heien.”

„Daar moeten we meer van weten. Ik vaar er naartoe.” Sietse draaide het stuur naar stuurboord.

Het duurde niet lang of ze lagen voor de oever van het betreffende weiland. Bij een stuk gras dat schuin afliep in het water, liet Sietse de Kameleon met matige snelheid aan de grond lopen, zodat ze met een sprong op het droge konden komen.

Kees en Hielke sprongen er als eerste uit, met een touw in hun handen. Ze maakten het vast aan een stevige paal die deel uitmaakte van het hek rondom het weiland. Daarna voegden Louw en Sietse zich bij hen.

„Zullen we erheen lopen?” vroeg Hielke.

„Ja, ik wil weleens weten wat ze doen,” antwoordde zijn broer. Met z’n vieren liepen ze naar de vrachtauto, waaruit allerlei geluiden kwamen. Daar bleven ze even staan kijken en zagen dat er inderdaad geboord werd, want vanuit de bodem van de auto stak een pijp in het gras. Daardoor ging natuurlijk de

boor.

Sietse kon zijn nieuwsgierigheid niet meer bedwingen en gaf een paar flinke klappen op de deur die aan de achterkant van de vrachtwagen zat.

Er kwam geen reactie.

Weer stompte Sietse op de deur.

Nu verscheen er een hoofd in de deuropening. „Wat moeten jullie? Zie je niet dat ik bezig ben? Hoepel op, wil je?”

Omdat hij niet zo gauw bang te maken was, vroeg Sietse hem: „Wat bent u aan het doen, meneer? We zagen u zo midden in het weiland staan, enne... boort u soms vanwege dat nieuwe hotel dat hier moet komen? Dat is toch nog helemaal niet zeker?”

„Jongen, ik weet er niets van, ik doe alleen maar mijn werk. Voorlopig ben ik hier nog een paar dagen bezig.”

„Oh, dus het wordt toch wel een groot gebouw, wat hier komt te staan?”

„Als ik het aantal boringen dat ik moet maken, bekijk, wel, ja. En nou wegwezen, want ik moet verder met mijn werk.” Met een klap werd de deur dichtgedaan.

„Zo, dat weten we dan ook weer,” merkte Louw op. „Ik heb er wel iets over in Het Nieuws van Lenten gelezen, maar dat het zo hard zou gaan, had ik niet gedacht.” Al pratend liepen

ze terug naar de Kameleon. „Nou, je ziet het,” zei Hielke. „Als ik het goed heb, is het bouwplan nog niet helemaal goedgekeurd, tenminste dat zegt mijn vader en hij is lid van de welstandscommissie [\[1\]](#). Ik geloof dat de Vereniging voor de bescherming van het meer van Lenten een rechtszaak wil beginnen tegen de projectontwikkelaar die het wil bouwen.” „Ja, die Vereniging vond het plan veel te groot opgezet, dacht ik. Hierdoor zouden er nog meer mensen op en rond het meer komen. De natuur zou dan te veel verstoord worden,” voegde Sietse eraan toe.

„Maar het is toch ook goed voor de mensen in het dorp? Mijn buurmeisje bijvoorbeeld, wil er graag werken als receptioniste, als het hotel er komt. Ik ken nog wel een paar mensen die er een baan door zouden kunnen krijgen,” zei Louw.

Inmiddels waren ze bij de Kameleon aangekomen. Sietse, Kees en Louw stapten in, terwijl Hielke het touw losmaakte. Als laatste sprong hij in de boot. Met één been buitenboord, probeerde hij de Kameleon af te duwen. Het lukte, maar alleen omdat Sietse veel gas in zijn achteruit had gegeven. Rond de schroef kolkte het water ontzettend en omdat iedereen, behalve Hielke, achterin zat om de boeg makkelijker los te laten komen van de oever, stak de schroef

diep in het water waardoor er veel modder van de bodem omhoog gezogen werd. Sietse schakelde de eerste versnelling in, waarna ze rustig wegvoeren, opnieuw in de richting van het Doolhof.

„Is het jullie weleens opgevallen,” begon Louw het gesprek weer, „dat je bijna nergens meer de bodem kunt zien? Zelfs op de wat diepere plekken van het meer kun je geen twintig centimeter diep kijken. We hadden het er een paar dagen geleden nog over op school. Van der Meulen van biologie zei dat het komt door overbemesting.”

„Overbemesting?” vroeg Kees verbaasd. „Is het meer over bemest? Heb jij Gerben weleens met een trekker over het meer zien rijden? Klets niet zo, man. Ze strooien de kunstmest toch alleen maar over de weilanden?”

„Ja, alleen te veel,” merkte Sietse op. „Van der Meulen vertelde dat de kunstmest door de regen in het grondwater terecht komt, maar het spoelt ook de sloten in en die staan weer in verbinding met het meer. Je vader pompt die rommel allemaal het meer in!”

„Oh, nou heeft mijn vader het zeker gedaan, hè? Weet hij veel van die kunstmest. En wat gebeurt er dan als dat spul in het water zit? Je gaat me toch niet vertellen dat je met kunstmest water kunt verven?!”

„Nee,” antwoordde Louw, „als je had opgelet, zou je weten dat bepaalde algen zich voeden met stoffen die in de kunstmest zitten. Daardoor komen er te veel algen en wordt het water troebel en heel zuurstof arm. Veel vissen vluchten dan naar water dat meer zuurstof bevat, ook omdat ze niets meer kunnen zien.”

„Dan moeten ze een bril kopen, professor,” was Kees’ droge antwoord. „Er wordt toch al jaren kunstmest gestrooid?

Waarom zouden de vissen in het meer daar nu opeens last van krijgen? Volgens mij klopt er iets niet.”

„Het klopt mooi wel en denk er maar eens over na hoe dat zit,” kapte Hielke het gesprek af.

Ze voeren nu in het Doolhof. Niemand had zin om ergens aan land te gaan, zodat ze er na een tijdje maar weer uit voeren. Aan drie gezichten kon je zien dat ze nadachten over hoe het zou worden als een nog groter aantal watersporters op het meer zou zijn.

Kees zat kennelijk nog op de kunstmest te broeden, want hij zat naar de blauwe lucht te staren. Op een gegeven moment haalde hij zijn schouders op, waarschijnlijk het teken dat hij het probleem ook niet kon oplossen.

Nog altijd zwijgend, voeren ze in de richting van de Woudaap.

Daar stond Dijkstra de jongens al op te wachten. Hij zwaaide dat ze bij hem moesten aanleggen. „Kees, ik wil dat je me komt helpen, in plaats van rond te varen in dat blikken geval.” „Moet het echt, pa? Kan dat werk niet wachten? Ik heb er eigenlijk helemaal geen zin in.”

„Ik ook niet, maar je weet dat voor vrijdag die zakken op pallets gestapeld moeten worden, hè? Van mij mag je het ook morgen doen.”

„Dat gaat ook niet, pa, want dan moet ik me voorbereiden op de muziekshow van Champion-TV. Het heeft in de krant gestaan. Iedereen uit het dorp kan komen dansen en...”

„Jij dansen?! Noem je dat gehos en gehuppel wat jullie doen dansen? In mijn tijd dansten we pas echt. Dan nam ik je moeder in mijn armen en dan dansten we op de muziek, mooie muziek en niet van dat gerampestamp, wat jullie vandaag de dag muziek noemen.” Terwijl Dijkstra dit half riep, half voor zichzelf sprak, zagen de jongens dat er over zijn gezicht een uitdrukking van geluk kwam, waarna ook hij dromerig in de blauwe lucht staarde.

Kees nam zijn kans waar en zei tegen Sietse: „Gas geven en wegwezen!”

De brullende motor van de Kameleon schudde Dijkstra uit zijn droom wakker. Hij zag dat de Kameleon op hoge

snelheid van hem vandaan voer. „Kees, kom hier! Als je niet hier komt, bind ik je drie dagen vast aan een van de wieken! Reken maar dat... ik... je...”

Door de steeds groter wordende afstand tussen de Kameleon en Dijkstra, werd zijn geschreeuw snel onverstaanbaar.

„Ik zie wel wat er boven mijn hoofd hangt als ik thuiskom,” zei Kees tegen zijn vrienden.

„Nou, ik zou niet graag in je schoenen willen staan,” merkte Sietse op, waarna ze allemaal om de situatie moesten lachen. Even later vroeg Hielke hen waar ze nu naartoe zouden varen.

„Laten we maar naar Gerben gaan. Misschien zien we hem met een trekker en een kunstmeststrooier over het meer rijden!” antwoordde Sietse.

Ze legden aan bij de boerderij van Jellema.

Toen ze het erf opliepen, kwam Gerben hen tegemoet.

„Komen jullie nu hier de boel op stelten zetten?” vroeg hij.

„Mogen wij eens zien hoe je met een trekker over het meer rijdt?” vroeg Kees.

De jongens begonnen luid te lachen om het verbaasde gezicht dat Gerben trok.

„Met een trekker over het meer rijden? Jongen, je bent vast te dicht bij de wieken van de molen geweest! Ik heb het

trouwens veel te druk om me met jullie te bemoeien.”

Op dat moment kwam Jellema aanlopen. „Zeg, Gerben, zou je de sloten niet gaan schoonmaken?”

„Ja, jongens,” zei Gerben, „het werk gaat voor. Als jullie zin hebben, kunnen jullie me wel helpen. Er blijft soms wat rommel aan het happertje hangen en dat zouden jullie er mooi van af kunnen halen. Dan kan ik op de trekker blijven zitten.”

De jongens volgden hem naar de loods, waar Gerben een van de tractoren naar buiten reed. Achter op de traktor zat een arm met daaraan een soort grote, stalen schep. Het leek wel wat op een kam. Met de schep konden sloten en greppels leeg geschept worden, waardoor de waterafvoer goed bleef. Gerben reed naar het weiland achter de boerderij. Hij stuurde de traktor precies naast een sloot die voor een deel langs de Polderdijk liep en liet de schepbak in de sloot zakken. De jongens stonden toe te kijken, terwijl Gerben de bak uit het water liet komen en hem op de slootkant leegkiepte.

Gerben vorderde langzaam. Af en toe bleven er lange scheuten van waterplanten en gras aan de bak hangen, die de jongens ervan aftrokken.

Ze naderden het achterste deel van het weiland. Langs en half

in de sloot groeiden enige rietpollen en kleine struiken die door Gerben uit de sloot werden getrokken en op de kant gegooid.

Louw zag iets glinsteren, bukte zich en riep: „Stop even, Gerben! Ik zie iets.” Met een stok viste hij een horloge uit de modder op, dat opvallend glinsterde. Het bleek een zakhorloge te zijn.

Louw bekeek het horloge aandachtig, maar zag er niets bijzonders aan.

„Maak het eens schoon!” riep Sietse boven het lawaai van de traktor uit.

Gerben had kennelijk niet in de gaten dat de jongens iets gevonden hadden, want hij werkte gewoon door.

Louw veegde het horloge aan zijn broek schoon. „Kijk, dat dekseltje moet toch open kunnen. Hebben jullie een zakmes bij je?” vroeg hij aan zijn vrienden.

„Nee, het mijne ligt nog in de Kameleon,” antwoordde Sietse.

„Ik heb hem ook niet bij me,” zei zijn broer.

„En ik ook niet,” merkte Kees als laatste op.

„Dan vraag ik het aan Gerben,” zei Louw en hij maakte met gebaren duidelijk dat Gerben moest komen.

Gerben draaide de startknop terug, waardoor de motor van de traktor er met een zachte plof mee uitscheed. Toen Louw

liet zien wat hij had gevonden, vroeg hij Gerben of hij het dekseltje kon open krijgen.

Met zijn zakmes opende Gerben voorzichtig het dekseltje van het horloge en zei: „Dat moet van Pake [\[2\]](#) Terpstra zijn. Zou hij het verloren hebben? Dat moet haast wel, want hij zal zo’n duur horloge toch niet weggooien? Nou ja, Pake is weleens een beetje verstrooid en weet vaak niet meer wat hij doet. We zullen het netjes aan hem teruggeven.”

„Dat Pake de laatste tijd nogal vreemd doet, klopt wel,” zei Kees. „Als hij langs de Woudaap komt, kijkt hij steeds om alsof hij bang is dat iemand hem achtervolgt.”

„Pake heeft zeker last van zijn geweten,” zei Gerben. „Ze zeggen dat hij zijn zoon verbood om met een meisje uit Jonkersveen te trouwen. Het meisje wilde graag met Joris Terpstra trouwen, maar zijn vader hield dat tegen en vooral ook zijn moeder. Joris schijnt al op dertigjarige leeftijd te zijn overleden. Men zegt dat hij overleed aan een gebroken hart. Of dat werkelijk waar is, weet ik niet. Pake weet zelf ook niet wat er van zijn zoon is geworden, maar ik heb wel iemand gekend, die ook aan een gebroken hart is overleden. Hij was gek op marsepein en at in tien minuten acht harten van marsepein op. Opeens verslikte hij zich en hij was in één keer dood. Hij stierf dus aan een gebroken hart. Bewijs mij maar

eens dat het onmogelijk is!”

De jongens keken elkaar eens aan. Soms ging zelfs Gerben te ver.

„Zo, jongens!” riep Gerben. „De sloot is schoon, dus gaan we gauw wat drinken.”

Nadat Gerben de traktor in de loods had gereden, liepen de jongens met hem naar de bungalow.

Zijn vrouw Chantel keek vrolijk naar het bezoek, maar Gerben waarschuwde: „Pas op, Chantel. Doe alle kasten goed op slot, want deze figuren zijn niet te vertrouwen.”

Nadat ze waren gaan zitten en Chantel theewater had opgezet, hernam Gerben het woord. „Laat maar eens zien, Kees, wat jullie hebben gevonden.”

Chantel keek verbaasd naar het horloge. „Hoe komen jullie daaraan en van wie is het?” vroeg ze.

„Het is volgens mij van Pake Terpstra. Ik zal het aan hem teruggeven en een praatje met hem maken. Hij heeft volgens mij last van depressies, hij ziet het niet meer zitten. Misschien heeft hij het horloge in zo’n bui heeft weggegooid. Ik heb een man gekend, die woonde in een houten huisje dat in de polder stond. Die man jammerde alle dagen dat het slecht ging met het leven hier op aarde. ‘Lees het maar in de kranten,’ riep hij. ‘Alles wordt vergiftigd. Ook het voedsel

wordt vergiftigd, maar daar neem ik maatregelen tegen.’ En op een dag stopte er een vrachtauto vol balen rijst voor zijn huis. Ik heb de chauffeur nog geholpen door de vrachtwagen met de traktor naar het huisje te slepen. De wielen zakten weg in de zachte bodem, maar ten slotte kon de vrachtwagen het huis bereiken en kon De Koning, zo heette de man, de balen rijst naar binnen brengen. Overal stapelde hij de zakken op; ten slotte lag alles vol, de kamer, de keuken, de gang, de zolder. Het huis was veranderd in één grote berg rijst! Voor De Koning zelf was er bijna geen plaats meer, hij kon zich nauwelijks verroeren. Over een tekort aan eten hoefde hij zich voorlopig geen zorgen meer te maken. Als rijst droog wordt bewaard, blijft het jarenlang goed. De Koning voelde zich opgelucht en zag de toekomst minder somber tegemoet. Totdat er muizen aan zijn voorraad begonnen te knagen. De dieren kwamen in groten getale op de rijst af en begonnen er gulzig van te eten. De Koning bond de strijd aan met het leger muizen, maar hij had geen succes. Het leek wel alsof er voor iedere muis die hij ving twee nieuwe in de plaats kwamen. De muizen waren zo gulzig dat ze het houtwerk van het huis ook kapot gingen knagen. De Koning vertrok halsoverkop. Hij wist zich geen raad meer, maar de muizen wel. Op een morgen ging het huis aan de wandel. Duizenden muizepootjes liepen

eronder en droegen het huis door het weiland totdat ze bij de vaart kwamen. De hele familie muis liep het water in en verdronk. Die plaats in de vaart noemen ze nu nog het muizengat.”

„Ja, en Hielke en ik zijn er van de winter in een wak gereden. Dat was ontstaan door opborrelend water,” vertelde Sietse.

„Juist,” zei Gerben. „Die opborrelingen ontstaan door de verdronken muizen, zij hadden veel te veel gegeten en kregen last van boertjes. Zo ontstonden die luchtbelletjes onder het ijs. Maar De Koning had geen zorgen meer, hij was alles kwijt!”

„Wat een verhaal!” zei Hielke.

„Ja, en ik heb er een droge keel van gekregen. Geef mij maar een kop thee, Chantel.”

Gerben kreeg geen gelegenheid om het op te drinken, want Kara begon buiten dreigend te blaffen tegen een man die aarzelend het hek probeerde te openen.

„Daar is Pake Terpstra,” zei Chantel, nadat ze naar buiten had gekeken.

Gerben liep, gevolgd door de jongens, naar het hek en zei opgewekt tegen Pake: „Terpstra, Louw heeft iets gevonden wat van u is. Kijk, herkent u dit?” Hij liet het horloge aan Pake zien.

„Is dat van mij?” zei die, na het horloge te hebben bestudeerd. „Ja, nou je het zegt... ja, het is van mij. Hoe komen jullie eraan? Ik ben het al een paar dagen kwijt.” Louw vertelde hoe hij het horloge gevonden had.

Intussen stond Terpstra na te denken over hoe hij het horloge kon zijn kwijtgeraakt. „Volgens mij heb ik het tijdens het fietsen verloren. Hebben jullie toevallig ook niet nog een dure pen gevonden? Het is een gouden pen en die ben ik ook al een paar dagen kwijt.”

„Heeft u die niet ergens laten liggen?” merkte Gerben op.

„Dat gaat zo makkelijk.”

„Ja, dat zou kunnen,” was de afwezige reactie.

„Nou goed, we waren juist thee aan het drinken toen u kwam. Gaat u mee naar binnen, dan bied ik u een kop thee aan.”

„Dank je, ja, dat moesten we maar doen,” zei Terpstra.

Met z'n allen liepen ze terug, de bungalow in. Toen iedereen in de woonkamer zat, schonk Chantel ook voor Terpstra een kop thee in. Aan het gesprek dat ontstond, nam hij geen deel. Hij zat zwijgend en nadenkend naar zijn thee te staren.

Opeens werd hij als het ware wakker en veerde overeind. „Ik denk dat ik weet hoe ik het horloge en mijn pen ben kwijtgeraakt.”

„Hoe dan, Terpstra?” vroeg Gerben hem.

„Een dag of wat geleden belde iemand bij me aan, een lange, magere man met een kalend hoofd, en die vroeg of hij me even mocht spreken. Hij liet blijken dat het een zeer vertrouwelijke zaak was, die hij liever binnenshuis met me besprak. Ik vroeg hem om me toch wat meer te vertellen, want je weet tenslotte maar nooit. Hij legde me uit dat het over mijn zoon Joris ging. Jullie weten misschien dat ik die door omstandigheden al heel wat jaren niet meer heb gezien.” Hierbij zweeg de oude man even en zijn gezicht kreeg een wat trieste uitdrukking. „Ik liet hem binnen en bood hem iets te drinken aan. Terwijl ik in de keuken koffie aan het zetten was, hoorde ik in de kamer wat gestommel. Ik sloeg er geen acht op, want de kat haalt weleens meer wat uit. Toen ik met koffie naar de huiskamer kwam, zag ik dat de man rondliep. Niet gewoon, maar wat haastig, zenuwachtig bijna. Ook daar lette ik niet zo op, nieuwsgierig als ik was naar een gunstig bericht over mijn zoon. Als ik er zo op terugkijk, moet hij de man zijn geweest, die het horloge en de pen meegenomen heeft. Ik bewaarde ze altijd in mijn bureau, zie je.” Terpstra keek met een verontschuldigende blik de tafel rond.

„En uw zoon?” vroeg Chantel. „Heeft u daar nog iets over gehoord?”

„Nee, dat was juist het gekke, want hij had binnen een minuut zijn koffie op en hij zei dat hij onverwachts weg moest,” besloot Terpstra zijn verhaal.

„Het lijkt er inderdaad veel op, dat die man uw spullen gestolen heeft,” merkte Gerben op. „Hij was lang, mager, kalend, en verder?”

Terpstra haalde zijn schouders op. „Tja, wat zal ik zeggen... hij droeg geen bril, ook geen snor, verder weet ik het eigenlijk niet.”

„Nou ja, als we iemand zien, die aan die beschrijving voldoet, zullen we hem in de gaten houden,” zei Gerben, terwijl hij opstond. „Kom, ik ga weer aan het werk.”

„Ja, wij gaan ook,” zei Sietse.

„Tot ziens, hè, jongens,” groette Chantel hartelijk.

De jongens beloofden dat ze ook zouden opletten. Daarop brachten ze Kees naar huis.

Toen Kees aan wal was gestapt en naar het schuurtje liep, waar zijn vader was, bleef hij verschrikt staan. Bij de weg stond een lange, magere man met een kalend hoofd. Dat is hem! dacht Kees. Hij keek naar zijn vrienden, maar de snelle Kameleon voer reeds halverwege het dorp.

Wel naderde er een fietser. Kees zag al snel dat het Zwart was. Hij voelde zich meteen zo sterk als een beer, want nu kon de

dief ingerekend worden. Maar Zwart fietste, zoals gewoonlijk, tergend langzaam en hij keek oplettend om zich heen.

Kees werd er ongeduldig van. Hij zag hoe de dief aanstalten maakte om te vertrekken. Hij wilde op zijn fiets stappen. Kees wilde hem niet laten ontsnappen. Op de grond naast de molen lag een zak meel die half gevuld was. Vlug pakte Kees de zak, sloop naar de man toe en zwiepte de zak met een keurige boog tegen de dief.

De man verloor zijn evenwicht en viel met zijn fiets omver. Gelukkig, daar was Zwart eindelijk. „Wat is hier aan de hand?” vroeg hij bars.

„Dat is de dief van Pake Terpstra!” riep Kees. „Hij moet gearresteerd worden.”

De man keek Kees vanaf de grond verbaasd aan. „Hoe kom je daar nou bij?” informeerde hij verbaasd. „Agent, ik heet Kleiboom, en ik ben helemaal geen dief.”

„Dat kan ik me ook niet voorstellen, meneer,” reageerde Zwart. Tegen Kees zei hij: „Kees, deze meneer fietst hier gewoon wat rond.”

„Nou, hij lijkt anders sprekend op de man die Terpstra bestolen heeft,” zei Kees op een toon waaruit te horen viel, dat het langzaam tot hem begon door te dringen dat hij zich misschien ook vergist kon hebben.

„Ik weet niet waar je het over hebt, Kees.” Zwart hielp de man met opstaan. „Het is een misverstand, meneer Kleiboom,” zei Zwart. „Een oude man heeft hem kennelijk iets verteld over een dief. En nu dacht hij de dader te pakken te hebben.” „Wat is hier aan de hand?” vroeg Dijkstra, die inmiddels op het tumult was afgekomen.

Zwart legde het hem uit.

„Enfin, het is redelijk goed afgelopen,” merkte meneer Kleiboom op. „Vergissen is menselijk. Laten we er verder maar niet over praten. Ik mankeer gelukkig niets.”

„Ik vind het aardig van u dat u dit misverstand zo sportief opvat,” antwoordde Dijkstra. „Een prettige dag verder.”

De man fietste verder langs het meer naar Jonkersveen. Kees moest zijn vader uitleggen waarom hij nietsvermoedende voorbijgangers zonder een duidelijke reden aanviel.

„Nou, Kees,” merkte Zwart op, „je bent er nog goed van afgekomen. Let in het vervolg wel op wie je in het meer kegelt!”

Dijkstra had staan nadenken. Plotseling zei hij: „Een lange, magere man met een kaal hoofd? Die fietste hier vanmorgen heel langzaam voorbij en keek heel goed naar binnen, héél erg goed, weet ik me nog te herinneren.”

„Ziet u wel!” riep Kees tegen Zwart. „Het is dus best mogelijk dat er hier een dief rondloopt!”

„We moeten allemaal maar goed opletten,” vond Zwart. „Dat soort figuren loopt op een gegeven moment toch wel tegen de lamp.”

Kennelijk was vader Dijkstra het voorval van eerder die middag alweer vergeten, want hij zei er niets over toen Zwart was vertrokken. Vanzelfsprekend repte Kees er ook met geen woord over.

Zwart fietste terug naar het dorp. Hij liep de smederij van Klinkhamer binnen, waar de smid en zijn jongens aan het opruimen waren.

„Kees kegelde een kwartier geleden een man met een halfvolle zak meel tegen de grond,” vertelde Zwart.

Klinkhamer vroeg verbaasd: „Hoe kreeg hij dat in zijn malle hoofd?”

„Ene meneer Kleiboom reed voorbij de Woudaap en dat was voor Kees een reden om toe te slaan!”

Hielke en Sietse vroegen lachend: „Was het een lange en magere man, een beetje kalend?”

„Juist,” zei Zwart. „Zo ziet de dief van oude Pake Terpstra er ook uit, als het verhaal waar is!”

„Denkt u dat oude Terpstra het fantaseert?” vroeg

Klinkhamer.

„Dat weet je maar nooit met zo’n oude man,” zei Zwart. „Hij is af en toe het spoor bijster, maar ik moet er toch rekening mee houden. Dus, jongens, wanneer jullie zo’n lange, magere en kalende man tegenkomen, waarschuw mij dan.”

„Als ik hem tegenkom, leg ik hem op het aambeeld en maak een kurkentrekker van hem,” beloofde Klinkhamer.

Dat vond Zwart wel wat al te drastisch. „Breng hem maar gewoon bij mij,” zei hij.

„Goed,” stemde Klinkhamer toe. „Hij is nogal mager, nietwaar? Nou, dan duw ik hem wel bij u door de brievenbus!”

Zwart schudde zijn hoofd. Die jongens hadden het niet van een vreemde.

HOOFDSTUK III

De muziekshow

De volgende avond zou het optreden van Champion-TV worden gehouden. Rond zes uur stopte een grote vrachtwagen op het plein. De zijanten werden geopend en omhoog gedraaid, en zorgden voor een beschuttend dak. Op de vloer van de auto was ruimte om drumstel, luidsprekers en dergelijke neer te zetten.

Een paar mannen waren bezig alles te rangschikken en sloten microfoons en luidsprekers aan. Even later arriveerden de artiesten.

De jongens waren al vroeg gekomen en stonden nieuwsgierig alles te bekijken.

Het werd steeds drukker op het plein. Er stonden onder andere jongelui uit Jonkersveen, die op allerlei manieren naar de overkant van het meer waren gekomen. Sommigen op de fiets, anderen met een boot en weer anderen waren gebracht. Nauwelijks had de torenklok negen uur geslagen of de eerste groep werd aangekondigd. Het was een band uit de omgeving van Jonkersveen. Ze speelden leuke muziek en een aantal

meisjes uit Jonkersveen begon te dansen, gevolgd door wat jongens.

„Kom op, jongens!” riep Kees en hij mengde zich tussen de springende en hossende menigte. Zijn vrienden deden daarop mee.

Toen de muziek zweeg, kwam er een dj voor de microfoon, die vertelde blij te zijn dat er zoveel mensen gekomen waren.

„Misschien moeten we hier vaker langskomen!” zo besloot hij zijn toespraak.

Daarna speelde een andere band een hit. De vier vrienden swingden erop los, terwijl veel andere jongens stonden toe te kijken, omdat zij dat niet durfden.

Een groep meisjes die vlak bij hen stond, ze kwamen waarschijnlijk uit de stad omdat de jongens hen nog nooit eerder hadden gezien, keek geamuseerd toe. „Goed, hé, dat er hier jongens zijn, die meer kunnen dan koeien melken!” zei een van hen.

Een groep jongens uit Jonkersveen had daar weer de pest over in en drong zich tussen de meisjes en de vier Lentenaren in.

Het werd steeds gezelliger op het plein. Bijna iedereen die danste, zag er bezweet uit, hoewel men van dansen nauwelijks meer kon spreken. Het publiek stond zo dicht op elkaar dat

je alleen nog wat op en neer kon hossen en met de armen boven je hoofd kon zwaaien. Al dan niet opzettelijk, kwamen de jongens langzamerhand weer meer in de buurt van de meisjes.

Tussen de nummers door, waarvan alleen de melodie duidelijk te herkennen viel vanwege de herrie om hen heen, konden de jongens wat met de meisjes praten. Ze kwamen te weten dat de ouders van een van hen uit Lenten afkomstig waren en vroeger op een boerderij hadden gewoond. Die boerderij was inmiddels gesloopt en had destijds ten zuiden van het meer gestaan, ongeveer op de plaats waar het nieuwe hotel zou worden gebouwd.

„Wonen jullie ook nog op een boerderij of wonen jullie hier in het dorp?” De meiden vonden dit kennelijk nogal leuk, want ze moesten erom lachen. Het gelach was daarna niet meer te horen, want een band begon met het spelen van een nieuw nummer.

Weer danste iedereen, terwijl de jongens een beetje schaapachtig voor zich uit keken en meehosten.

Uiteindelijk besloot Sietse, die ook niet op zijn mond was gevallen, zich niet zomaar in de maling te laten nemen. „Zeg, dames...”

„Hoor je dat, Ingrid, hij noemt ons dames!” Weer lachten de

„dames’.

Sietse liet zich door zijn wat onhandige begin niet uit het veld slaan. „Hé, jullie mogen dan wel uit de stad komen, maar daarom hoeft je ons nog niet uit te lachen.”

„Oh, worden we serieus? Nou, dat kan, hoor. Ik vind je oren wel leuk. Ze staan een beetje van je hoofd af, net zoals bij de koei...”

„Hou eens op met jennen, Korinna, die jongen kan er ook niets aan doen dat hij met zijn oren kan zeilen.”

Opnieuw geschater, dat nu door veel jongelui gehoord werd, want het nummer was afgelopen.

Sietse zag en voelde dat veel blikken op hem werden gericht. Hij begreep dat de anderen in de gaten hadden dat hij werd uitgelachen. Toch wat van zijn stuk gebracht, keek hij zijn broer aan voor hulp. Die deed net alsof hij Sietse voor het eerst in zijn leven zag, omdat hij bang was ook te worden uitgelachen.

De meiden uit de stad keken inmiddels weer naar het podium, waar de volgende artiest klaarstond. Het was een nog jonge knul, die leuk kon zingen en ontzettend populair was bij de meisjes. Op het moment dat de eerste klanken uit de keel van de jonge artiest door de lucht schetterden, klonk er een ongelooflijk geschreeuw en gejoel uit de menigte op.

Natuurlijk waren het vooral de meisjes die zich lieten horen, maar ook menige jongen schreeuwde zijn keel schor.

Misschien in de hoop op die manier op te vallen. In ieder geval was er van het zingen van de artiest vrijwel niets meer te horen.

De jongens keken elkaar aan en gaven met handgebaren aan iets te willen drinken.

Buiten het feestgewoel gekomen, was Kees de eerste die iets zei. „Wat een stelletje rotmeiden, zeg. Daar zul je maar bij in de klas zitten! Ik zou meteen nooit meer naar school gaan.”

„Laat maar zitten,” reageerde Sietse, die er duidelijk niet meer over wilde praten. „We halen wat te drinken. Ik trakteer. Wat wil jij, Louw?”

Sietse nam de bestelling op. Vrij snel was hij weer terug, ondanks de drukte bij de bar. Zwijgend dronken ze hun frisdrank op en keken naar het podium en de menigte. De meiden uit de stad zagen ze niet meer. Die waren opgegaan in de massa.

Op dat moment kwam Zwart naar hen toe. „En, jongens, vinden jullie het geen mooi feest? Tot nu toe is alles vlekkeloos verlopen. Alleen aan die muziek moeten ze eens wat doen, zeg. Je hoort er soms bijna niets van. Wat staan jullie er anders vrolijk bij. Is er iets aan de hand?”

„Niet direct, nee, maar Sietse raakte aan de praat met een stel meiden uit de stad en dat ging allemaal niet zo leuk. Ze stonden ons uit te lachen, weet u,” vertelde Hielke.

Zwart moest glimlachen. „Waar maken jullie je druk om? Jullie hoeven niet de hele avond bij dezelfde meisjes te blijven staan? En als je er helemaal geen zin meer in hebt, ga je toch weg, varen of zo?”

De jongens overdachten of ze dat leuker zouden vinden dan te blijven.

„Ik blijf hier, hoor. Zo vaak hebben we geen optreden in het dorp. Ik laat me niet weggagen door zo’n stelletje meiden. Ben je gek, zeg!” zei Sietse.

„Ja, ik blijf ook,” viel zijn broer hem bij, waarna de andere twee geen nee meer konden zeggen.

Zwart zei kort gedag en liep verder, langs de rand van de menigte, iedereen scherp in de gaten houdend.

„Kom op, jongens. We gaan weer dansen!” spoorde Sietse zijn vrienden aan.

Met z’n vieren probeerden ze zich naar voren te dringen, richting het podium. Na veel geduw en getrek waren ze op een gegeven moment halverwege gekomen. Tot hun grote schrik liepen ze de meisjes opnieuw tegen het lijf.

„Hé, daar hebben we die leuke jongens weer,” riep een van

hen meteen.

„Oh nee, hè,” reageerde Hielke op zijn beurt. Hij draaide zich zo goed en zo kwaad als dat ging om en riep: „Daar heb je die meiden weer!”

Terwijl hij dat zei, kreeg zijn broer van degene die Korinna heette, een zoen op zijn wang. „Voor het pesten!” voegde ze eraan toe. Voor de derde keer lachten de meisjes om Sietse. Hij werd aardig rood en wist zich met zijn figuur even geen raad. „Nou... eh...” was het enige dat hij kon uitbrengen.

„Gaan jullie mee wat drinken?”

Sietse was de oude Sietse weer.

„Hé, man, ben je gek geworden? Nu nodig je die meiden uit. En we hebben net al wat gedronken!” riep Kees uit. „Volgens mij is-ie door die ene zoen meteen van de leg af,” zei hij tegen Hielke.

„Ik begrijp het ook niet, maar laten we hem achternagaan. Dan kunnen we hem tenminste in de gaten houden.”

De moeizame weg die ze gekomen waren, gingen ze nu even moeizaam weer terug. Na een paar minuten stonden ze opnieuw voor de bar.

Kees liep snel op Sietse af en fluisterde hem toe: „Luister eens, dit is jouw idee, dus je betaalt ook maar.”

„Ja, en ik betaal er ook niet aan mee,” voegde Hielke eraan

toe.

„Goed, ik begrijp het. Het kwam zomaar in me op!”

„Hé, zeiler, voor mij een cola,” zei het meisje dat Sietse een zoen had gegeven.

„En voor mij en Mariska graag ook een,” bestelde het andere meisje, dat Ingrid bleek te heten.

Sietse ging in de rij voor de bar staan en wachtte ongeduldig zijn beurt af.

Zijn vrienden stonden zich intussen suf te piekeren wat ze moesten zeggen, zonder het risico te lopen door de meisjes te worden uitgelachen.

Louw was de eerste die wat zei. „Waar zitten jullie op school?”

„Op de havo in de stad,” was het korte antwoord.

„Oh,” was het nog kortere antwoord van Louw.

Er volgde opnieuw een stilte.

„En hoe heten jullie eigenlijk?”

„Ik heet Hielke en dit is Louw en hij heet Kees. Degene die jullie zeiler noemen, is mijn broer Sietse. We zijn een tweeling.”

„Dat is te zien, zeg. Jullie lijken als twee druppels water op elkaar,” merkte een derde meisje op. „Ik heet Mariska. Zitten jullie in Lenten op school? Ik kan me niet herinneren jullie

ooit ergens bij ons op school te hebben gezien.”

„Nee, dat klopt, wij zitten hier op school. Op een dependance van een school in Middenveen.”

„Oh, maar daar wonen wij! Wisten jullie trouwens dat jullie school misschien wordt opgeheven? Dan komen jullie ook bij ons op school!”

„Wat afgrijselijk, zeg,” kreunde Kees.

„Hier is jullie drinken,” onderbrak Sietse het gesprek.

De drankjes werden verdeeld en zwijgend werden ze opgedronken.

„Ik heb nog dorst,” zei Korinna. „Zal ik nu wat halen?”

„Och ja, waarom niet,” antwoordde Sietse, die zich het meest aangesproken voelde. „Geef mij nog maar een cola.”

De andere drie jongens keken elkaar even aan, alsof ze eikaars toestemming vroegen. Aarzelend gaven ook zij hun bestelling op.

Korinna liep nu op haar beurt naar de rij wachtenden.

Sietse had inmiddels over het een en ander nagedacht en begrepen dat hij met een verlegen houding het mikpunt van de meisjes zou blijven. „Hé, die vriendin van jou, die Korinna, is die altijd zo?”

Ingrid had haar antwoord al klaar, want ze antwoordde meteen. „Nee, hoor. Alleen maar bij jou!”

„Oh. Echt waar?”

„Nee, joh, ik maak maar een grapje.”

„Dat schijnen jullie de hele tijd met ons te willen doen,” reageerde Hielke verbolgen.

„Soms heeft ze van die buien, daar hebben wij alle drie trouwens weleens last van! Jullie kunnen er toch wel tegen? Of niet soms?”

„Jawel, maar het is niet altijd leuk,” antwoordde Sietse. Hij pakte zijn cola van het volle dienblad, waarmee Korinna was teruggekomen.

Nadat iedereen zijn glas gepakt had en Korinna het dienblad had teruggebracht, keken ze met z’n allen naar het spektakel op en voor het podium.

„Wat een stuk is die knul toch, hè,” verzuchtte Ingrid opeens. Ze doelde op de jonge zanger die voor een tweede keer optrad.

Louw vond van zichzelf dat hij er ook mocht zijn en ging er eens goed voor staan, alsof hij zeggen wilde: en wat vind je van mij?

Helaas voor hem, viel het geen van de drie meisjes op en toen hij dat merkte, zakte hij weer in elkaar.

Zijn vrienden hadden inmiddels hun frisdrank op, de meisjes nog niet. Die keken vol ontzag naar de zanger en begonnen

weer te dansen en te schreeuwen. Zo, op het wat rustiger gedeelte van het plein viel dit nogal op. De jongens namen al gauw een houding aan van: wij kennen ze niet, hoor!

De laatste tonen van het nummer waren nauwelijks door de luidsprekers de lucht ingeslingerd of de presentator nam het woord: „Mensen, het is voorlopig even leuk geweest, we gaan nu een kwartier pauze nemen. Tot straks!”

Een gejuich klonk op uit de menigte. Nadat de toeschouwers zich hadden omgedraaid, kwamen ze als een vloedgolf op de bar af.

De jongens voorzagen dat het op de plaats waar ze nu stonden een grote chaos zou worden. Vandaar dat Hielke riep: „Laten we snel even ergens anders gaan staan, want dit wordt een puinhoop.”

De meisjes knikten en volgden Hielke, die voorop liep.

„Waar gaan we naartoe?” vroeg Korinna.

„Eh, zullen we naar de vaart gaan?” stelde Hielke voor.

„Is daar soms wat bijzonders te zien, want we willen wel zo terug zijn, hoor. Straks beginnen ze weer en we willen niets missen,” merkte Mariska op.

„Nee, dat zit wel goed,” reageerde Hielke.

Inmiddels waren ze vlak bij de vaart gekomen. Ze liepen de kadetrap af en gingen op de rand van de lage kade aan het

water zitten.

Sietse moest als hij water zag altijd meteen denken aan de Kameleon en varen. „Houden jullie ook van varen?”

„Wat bedoel je? Zeilen of surfen, of met een motorboot? We hebben weleens gezeild, ja. Hoezo?” antwoordde Korinna.

Hierop moesten haar vriendinnen grinniken. De reden hiervan ontging de jongens.

„Nou, varen met een motorboot. Hebben jullie weleens gehoord van de Kameleon? Dat is onze boot en hij is hier in het dorp beroemd.”

„De Kameleon? Nee, hoor, daar heb ik nog nooit van gehoord. Jullie?” vroeg Korinna aan haar vriendinnen. Die schudden nadenkend van nee.

„Hebben jullie zin om morgen met ons te gaan varen?” vroeg Sietse, aan de ene kant teleurgesteld dat ze nog nooit van de Kameleon hadden gehoord, aan de andere kant blij dat hij nu serieus met die meiden kon praten.

„Waarom niet, hè? Dat kunnen we best eens doen, vinden jullie ook niet?”

„Ja, lijkt me leuk,” klonk het uit de andere twee monden.

„En wanneer zullen wij jullie dan komen ophalen? En waar?” vroeg Sietse. „Oh, wacht even. Met z'n zevenen in de

Kameleon, dat gaat niet. Eh...”

„Op mij hoeft je niet te rekenen, want ik moet mijn vader helpen.” Kees was blij dat hij zo’n goed excuus had. Het was niet alleen waar, hij had er ook helemaal geen zin in een ochtend of een middag met die ‚dames’ te moeten optrekken.

„Ja, en ik heb het morgen ook erg druk,” wist Louw zich opeens te herinneren.

„Nou goed, als jullie niet kunnen, dan maar niet,” zei Sietse. Door de reacties van zijn vrienden, begon hij te twifelen of hij zelf wel zo slim was geweest de meisjes uit te nodigen. Hij kon nu alleen moeilijk terugkrabbelen.

„Deze week zitten we in de nieuwe jeugdherberg van Jonkersveen. Daar worden de hele zomer door zeilkampen georganiseerd.”

„Oh, jullie zijn op een zeilcursus?” vroeg Hielke.

„Zoiets, ja,” antwoordde Ingrid.

Haar vriendinnen grinnikten opnieuw, de jongens voor een tweede keer in het ongewisse latend waarom ze lachten.

„Zullen we dan afspreken morgenochtend om tien uur? Tenzij het regent natuurlijk,” besloot Sietse.

„Dat is goed. We staan op de pier van de jachthaven van Jonkersveen. Zullen we nu teruggaan naar het plein? Ik wil het tweede gedeelte niet missen. Gaan jullie mee?” vroeg

Korinna aan de vier jongens.

Het viertal keek elkaar aan en vrijwel gelijktijdig klonk het: „Nee, wij gaan wat anders doen.” Uit de toon waarop het gezegd werd, viel enige opluchting te horen.

De meisjes stonden op en liepen, na de jongens gegroet te hebben, de trap op en gingen snel naar het plein.

„Nou, dat hebben we ook weer gehad,” zei Louw met een zucht.

„Zo erg zijn ze toch ook niet?” Sietse keek voor een bevestiging naar zijn broer.

„Nee, je wordt er alleen een beetje gestoord van. Dat is alles!” antwoordde Hielke.

„Ik weet niet wat jullie gaan doen, maar ik ga naar huis. Ik heb het hier wel gezien,” merkte Louw op.

„Ik ook,” zei Kees.

De twee Klinkhamertjes bleven nog even naar het water staren.

Hielke moest plotseling lachen. „Het is wat moois. Gaan we morgen varen met een stel meiden. Het zal mij benieuwen!”

HOOFDSTUK IV

Sietse heeft het weer moeilijk

„Zouden ze er staan? Wat denk je?” vroeg Hielke de volgende ochtend aan zijn broer.

„Geen idee. En als ze er niet staan, is er ook geen man overboord, want dan varen we gewoon weer naar huis of we gaan ergens anders naartoe,” reageerde Sietse.

„Je mag trouwens wel wat harder varen, anders zijn we nog te laat.”

„Ik weet het, maar het is nogal druk met al die zeilklassen. Je weet nooit of sommige zeilers niet opeens overstag gaan en dan plotseling in ons vaarwater zitten. Ik vaar liever niet zo snel, dan kunnen we die zondagszeilers tenminste ontwijken.” De twee broers keken onder het varen goed uit. Onderweg zagen ze dat er een groep catamaranzeilers op het meer was, die met de lekkere wind die er waaide, over het water scheerden. Het ging heel hard en Sietse vroeg zich af of de Kameleon hen zou kunnen bijhouden. Ze zagen hoe de catamarans een boei moesten ronden, iets wat een spectaculair gezicht was, want sommige boten tilden daarbij

een van de rompen een aardig eind uit het water.

Sietse merkte dat hij zijn koers enigszins moest verleggen om te voorkomen dat hij dwars door het veld van catamarans zou zeilen. Hij richtte zich op de boei die nu door de boten werd gerond. Hij zou daar blijven wachten totdat het veld was gepasseerd, waarna hij het laatste stuk naar de jachthaven van Jonkersveen zonder problemen kon afleggen.

„Pas op, daar komt een zeilboot op ons af!” riep Hielke naar zijn broer.

Sietse had de boot, het was er een van een verhuurbedrijf, ook gezien, maar wilde nog even wachten met het veranderen van zijn koers tot hij kon zien waar de zwalkende zeilboot naartoe ging. Om naar bakboord te gaan, was niet goed mogelijk omdat ze dan snel in het vaarwater van de catamarans terecht zouden komen.

Die dingen gingen wel heel erg hard, zag Sietse. Hij schreeuwde naar degene die in de zeilboot het roer in handen had: „Wij gaan rechtdoor!”

„Je moet zeggen dat...” zei Hielke.

„Denk jij dat die lui het verschil tussen bakboord en stuurboord weten? Tegen de tijd dat ze daarachter zijn, zitten ze al bij je op schoot!” was het antwoord.

De roerganger van de zeilboot probeerde wanhopig de boot

te laten doen wat hij wilde, maar het lukte niet erg. De stevige wind hielp ook niet mee.

„Duw je roer helemaal naar rechts!” riep Sietse hem toe.

Op het moment dat de zeilboot de Kameleon haast niet meer kon missen, wist de jongen aan het roer met een scherpe bocht net nog aan de stuurboordkant van de Kameleon te komen. De boeg van de zeilboot ramde met een droge knal de Kameleon, waardoor er een bluts in de romp kwam en de verf er over een halve meter afgeschraapt werd.

De jongen aan het roer raakte in paniek en wist niet meer wat hij moest doen. Hij had meer aandacht voor de schade die ontstaan was door de aanvaring dan voor de schoot[\[3\]](#).

Door de stevige wind stond er veel druk op het grootzeil, waardoor de schoot uit zijn hand schoot. Het grootzeil en de giek vlogen opeens vrij over het water in de richting van de Kameleon. De giek zou Hielke uit de Kameleon hebben geslagen als hij niet razendsnel was weggedoken. Nu maaide de giek alleen lucht.

De andere jongen in de huur boot wilde zijn vriend helpen de schoot van het grootzeil terug te pakken en liet de schoot van de fok los. Nu was de zeilboot helemaal onbestuurbaar geworden. Gelukkig voor de jongens zeilde hun zeilboot een stuk met de wind mee, waardoor het einde van de schoot van het grootzeil een paar tellen vrijwel slap in de kuip van de boot hing. Snel pakten ze de schoot en wisten hem een keer door de katrol te halen.

„Laat die fok maar klapperen!” riep Sietse. „Die komt zo wel! Als jullie goed opletten, liggen jullie straks weer op koers. Als ik jullie iets mag aanraden: vaar terug naar de jachthaven. Voor jullie is het niets met deze wind!”

Hielke en Sietse zagen hoe de zeilboot langzaam snelheid kreeg en inderdaad in de richting van de jachthaven voer. De jongens in de zeilboot konden blij zijn dat de catamarans inmiddels de boei waren gepasseerd. Er konden zo tenminste geen gevaarlijke situaties meer ontstaan. De broers zagen dat het bij de ingang van de haven nog even fout dreigde te gaan. De havenmeester, die de jongens met de huur boot had zien aankomen, wist erger te voorkomen door op het moment dat de zeilboot zich schuin in de houten pier zou boren, deze handig met twee autobanden op te vangen.

Met veel kunst- en vliegwerk wisten de jongens hun boot ten

slotte in de jachthaven aan te leggen.

Hielke en Sietse hoorden hoe de verhuurder van de zeilboten hen schreeuwend stond op te wachten.

„Onmiddellijk die boot uit! De borgsom zijn jullie kwijt. En ik hoop voor jullie dat ik daarmee uitkom, anders stuur ik de rekening naar jullie ouders. Verdwijnt!”

Enigszins beschaamd dropen de jongens af.

„Nou, dat begint vanochtend al goed. En we hebben die meiden nog niet eens opgehaald!” zei Sietse.

„Als je het over de duivel hebt... daar staan ze,” merkte Hielke op. Hij knikte met zijn hoofd in de richting waar hij de drie meisjes had zien staan.

Sietse voer erheen en legde, netjes, aan.

„Ook goeiemorgen, heren!” werden ze meteen verwelkomd door het drietal in zeilpakken.

„Zijn wij nu opeens 'heren' geworden? En gisteren mochten wij jullie geen 'dames' noemen?!”

„Joh, reageer toch telkens niet zo serieus. We plagen nou eenmaal graag,” zei Korinna.

„Is dat jullie boot?” vroeg Mariska, terwijl ze haar lachen nauwelijks kon verbergen.

„Het lijkt wel een badkuip met een motor erin,” deed Ingrid er nog een schep bovenop.

„Als-ie niet goed genoeg is voor jullie, varen we zo weer weg, hoor!” zei Sietse gepikeerd.

„Oh, meneer is nog gauw beledigd ook! Ik zou maar eens kijken of je geen grotere schoenen moet kopen, want je hebt nogal lange tenen,” gaf Korinna hem meteen lik op stuk. Op het moment dat Sietse zijn mond opendeed, had hij alweer spijt dat hij zich zo in de kaart liet kijken. Hij moest zich de volgende keer niet meer zo snel op stang laten jagen, nam hij zich voor.

„Hé, nu even normaal. Moeten wij met z'n vijven in dat kleine ding? Blijft hij wel drijven? Word nu niet weer kwaad, want de achterstevan van jullie boot ligt nogal diep in het water,” merkte Korinna, niet geheel ten onrechte, op.

Hielke, die niet wilde dat het uitstapje door zijn soms wat opvliegende broer niet eens zou beginnen met het instappen van de meisjes, nam het woord. „Je hebt gelijk, maar als jullie een beetje voorin gaan zitten, is er niets aan de hand. We hebben al vaker vijf mensen aan boord gehad.”

„Nou, goed dan. Meiden, we stappen in!” Met deze woorden stapte Korinna voorzichtig in de Kameleon. Haar vriendinnen volgden.

„Waar zullen we naartoe gaan?” vroeg Sietse, die intussen weer aardig gekalmeerd was.

„Weten jullie niet een mooi plekje? Jullie zijn hier uiteindelijk het meest bekend,” was Ingrid van mening. De jongens dachten even na. „Het Doolhof, hè, Sietse? Dat is eigenlijk het mooiste stuk van het meer.”

„Ja, laten we daar naartoe gaan. Dat is een stuk dat ze tijdens de veen afgravingen in de vorige eeuw niet helemaal hebben weg gegraven. Het bestaat uit veel kleine stukjes land die in de winter vaak te nat zijn om op te lopen. We doen er ongeveer een kwartier over om er te komen.”

„Een kwartier? Dan moet je wel flink doorvaren, want het is een aardig eindje weg,” zei Mariska, terwijl ze de afstand met haar ogen schatte.

„Oh, maar dan ken je onze Kameleon nog niet!” Trots gaf Sietse met zijn vlakke hand een klap op de motorkap. Ze waren net de jachthaven uit en voeren vlak langs de vaargeul naar het zuiden. Sietse gaf gas en meteen schoot de Kameleon vooruit. Nog harder varen ging niet, want door de wind was er een pittige golfslag. Als hij de Kameleon echt zou laten grommen, zou iedereen kletsnat worden van het opspattende water.

Door de stevige zuidoostenwind ging het toch niet zo snel als Sietse had gedacht. Hij moest langzaam varen, waardoor ze er een stuk langer dan een kwartier over zouden doen.

De eerste paar minuten keken de vijf jongelui vooral naar de zeilers en surfers die overal op het meer schenen te zijn.

De meisjes spraken over een paar zeilers die het naar hun mening erg goed deden. Uit hun korte opmerkingen bleek dat ze er in ieder geval enig verstand van moesten hebben, iets wat Hielke toeschreef aan het zeilkamp waaraan de meisjes deelnamen.

„Hadden jullie trouwens geen les, vanmorgen?” vroeg hij aan Ingrid.

„Ja, maar onze instructeur moest gisteren onverwachts weg. Ze zijn nog bezig een vervanger voor hem te zoeken,” antwoordde ze.

„Dat moet toch niet zo moeilijk zijn? Doen jullie mee aan de lessen voor beginners? Dan kan bijna iedereen in Jonkersveen die ouder is dan tien, jullie lesgeven,” vond Hielke.

„Nou, het schijnt anders nog moeilijk genoeg te zijn om iemand voor ons soort beginners te vinden.” Ingrid moest glimlachen, terwijl de andere twee even grinnikten. De betekenis hiervan ontging de jongens. „Jullie meer is wel mooi. Vinden jullie ook niet?” vroeg ze aan haar vriendinnen, die daar bevestigend op knikten.

„Hebben jullie hier dan nog nooit eerder gesurfd of

gevaaren?” begreep Sietse uit het antwoord. Hij verbaasde zich erover, want Middenveen lag toch niet zo ver bij Lenten vandaan.

„Een jaar of wat geleden wel. We hebben tot nu toe eigenlijk alleen op de Grote Veenplas aan de andere kant van Middenveen gezeild.”

„Oh, is daar een speciale reden voor?” wilde Sietse weten. Hij kreeg langzamerhand het vage vermoeden dat de meisjes misschien meer wisten of konden dan ze zo lieten blijken.

„Ach, wat heet speciaal, hè?”

Weer dat gegrinnik.

„Hoe heet jij eigenlijk van je achternaam?”

Het aangesproken meisje antwoordde met: „Mariska Zonneveld. En jullie?”

„Sietse en Hielke Klinkhamer,” gaf Hielke antwoord. „Wij wonen aan de rand van het dorp. Thuis hebben we een smederij. Mijn vader is smid, weet je.”

„Oh, maar dan is jullie naam wel heel toepasselijk!” reageerde Ingrid. „Ik heet overigens Ingrid Kleiboom en mijn vader werkt bij de provincie. Bij de afdeling Ruimtelijke Ordening zit hij. Hij reist nogal veel door de provincie om te zien of bepaalde bouwprojecten goed kunnen worden uitgevoerd. Het heeft veel te maken met milieu en landbouw. Lijkt me

wel een leuke baan voor later!” eindigde ze.

„En ik heet Korinna Hoogendoorn en mijn vader en moeder werken allebei in een grote meubelzaak in Middenveen.”

Langzamerhand naderden ze het Doolhof.

Zoekend keek Hielke rond of ze ergens een plekje konden vinden, waar ze konden aanleggen zonder midden tussen tientallen kajuit jachten te liggen. Het bleek dat er alleen in het afgesloten gedeelte van het Doolhof nog ruimte was en rust. Het was alleen niet voor niets afgesloten en dus vonden ze niet wat ze zochten. „Wat nu, Sietse?” vroeg hij ten slotte aan zijn broer.

„Laten we nog even doorvaren, misschien is er daar verderop nog een plek te vinden.”

Ook aan de meest zuidelijke kant van het Doolhof was niets te vinden.

„Het is ontzettend druk, hè? Wat een mensen. Zo is er toch geen aardigheid meer aan. Het zal wel zo moeten tijdens de vakantie, maar leuk is anders,” vond Ingrid.

„Hé, kijk daar eens. Is dat niet zo’n vrachtwagen die grondboringen doet?”

Ze wees naar de vrachtwagen die nog steeds op hetzelfde weiland stond als eergisteren, toen de jongens hem zagen. Hij stond nu alleen in een andere hoek van het land.

„Dat klopt,” antwoordde Hielke. „Weet jij daar soms iets van af?”

„Nou, ik vertelde jullie al dat mijn vader bij de provincie werkt en toezicht houdt op bouwprojecten. Ik weet ook niet altijd precies waar hij mee bezig is. Soms is het zelfs geheim, maar ik herinner me dat hij al een paar dagen bezig is met een groot hotel dat hier ergens in de buurt moet komen. Misschien moet het hotel daar wel worden gebouwd.” Ze wees naar de plaats waar de vrachtwagen stond.

„Hoe ziet je vader eruit?” vroeg Sietse die zich opeens het voorval herinnerde tussen Kees en de onbekende man.

„Mijn vader? Die is lang en mager, zwart, grijzend haar, een beetje kalend, ja, en hoe ziet hij er verder uit...” Ingrid dacht na over wat ze nog meer voor bijzonders over haar vader kon vertellen.

Voor ze echter de kans kreeg er iets aan toe te voegen, riep Sietse uit: „Dus het was jouw vader die Kees bijna in het meer heeft gekegeld?! Dan was hij dus ook niet de dief waar Pake Terpstra mee te maken heeft gehad.”

„Mijn vader een dief? Nou, hij geeft me wel veel te weinig zakgeld, maar een dief, nee. Dat zal ik mijn moeder eens vertellen!” Bij de gedachte alleen al, moest Ingrid lachen.

„Het zal mij benieuwen of Zwart die vent ooit te pakken zal

krijgen,” merkte Sietse op.

„Waar zullen we nu naartoe gaan?” vroeg Mariska.

„Geen idee,” antwoordde Korinna, „maar hier blijven rondhangen, heeft niet zoveel zin. Vinden jullie ook niet?”

„Nee, laten we langs de oostkant van het meer terugvaren naar Jonkersveen,” stelde Sietse voor.

„Mij best. Wat vinden jullie ervan?” Hierbij keek Ingrid naar haar vriendinnen.

„Goed, hoor,” bevestigde Mariska.

„Ik vind het prima,” stemde ook Korinna ermee in.

„Zeg, Sietse, mag ik ook eens achter het stuur zitten? Ik heb het al vaker gedaan, hoor. We zijn weleens met een collega van mijn vader mee geweest, die heeft een aardig bootje, en toen mocht ik ook sturen.” Ingrid keek glimlachend naar Sietse, die opeens heel bleek zag.

„Met de Kameleon varen?” De gedachte alleen al deed hem rillen. Zelfs zijn broer voer er slechts bij hoge uitzondering mee, laat staan een vreemde. „Heb je echt weleens met een motorboot gevaren?” vroeg hij voor de zekerheid. Wanhopig zocht hij naar een goede reden om het stuur niet aan haar te hoeven geven. Hij vond er geen. Intussen keek hij naar een gezicht dat hem ronduit lief aankeek. Oh, wat een ellende, dacht hij. Als Kees en Louw dit straks horen...

Geamuseerd zagen Ingrids vriendinnen hoe Sietse steeds moeilijker ging kijken. Ze begrepen dat hij er op een fatsoenlijke manier niet meer onderuit kon.

Hielke had duidelijk minder problemen met het letterlijk uit handen geven van het roer. Hij zat er uiteindelijk ook bijna nooit achter. „Zo erg is het toch ook niet, Sietse? Als je haar eerst goed uitlegt hoe alles werkt, kan er toch weinig fout gaan?”

De laatste opmerking leverde hem een vernietigende blik op van zijn broer. Heel aarzelend zei deze: „Nou, als je het dan per se wilt..,”

„Ja, dat wil ik,” zei een lachende Ingrid. Ze ging meteen staan en schuifelde in de richting van Sietse.

Hij keek een keer naar het dashboard van de Kameleon, met een blik in zijn ogen van: jou heb ik vandaag voor het laatst heel gezien. Vertwijfeld stond hij op. Een weg terug was niet meer mogelijk.

Sietse ging aan de stuurboordkant naast de motorkap staan, terwijl Ingrid aan de andere kant al klaarstond om zijn plaats in te nemen.

Snel en handig zat ze een tel later op het bankje achter het roer. „Zit ik zo goed?” vroeg ze aan Sietse, die nog niet was gaan zitten.

„Ja. Weet je waar deze knoppen voor dienen?”

„Oh ja, hoor. Het lijkt allemaal heel veel op de boten waar ik al eens eerder mee heb gevaren!” En meteen gaf ze een dot gas zodat Sietse, als hij niet vastgegrepen was door Hielke, vrijwel zeker overboord geslagen zou zijn.

Als een kleine jongen krabbelde Sietse weer overeind. Hij ging nu snel naast zijn broer zitten.

Hielke lachte zich een bult. Hadden die meiden zijn broer voor de zoveelste keer te pakken!

Sietse begreep dat hij beter zijn mond kon dichthouden en keek de meisjes glimlachend aan als de bekende boer met kiespijn.

De drie meisjes hadden ook de grootste lol om Sietse.

„Geeft niet, joh,” probeerde Korinna hem te troosten. „Je ziet toch dat er niets gebeurt. Ze kan heus goed varen.”

Dat moest Sietse toegeven, want Ingrid voer net zo goed als... hijzelf.

Langzamerhand herstelde Sietse van de dingen die hij had moeten doorstaan. Bewonderend zag hij hoe Ingrid handig de wind en de golven gebruikte om de Kameleon zo snel en soepel mogelijk te laten varen. Hij begon er steeds meer van overtuigd te raken dat de drie vriendinnen heel wat meer in hun mars hadden dan ze lieten blijken. Om de twijfel weg te

nemen, besloot hij het hun te vragen. „Zeg, jullie kunnen mij niet wijsmaken dat jullie niet veel meer van zeilen en varen afweten dan jullie tot nu toe hebben laten zien. Klopt dat?” „Dat kun je wel zeggen, ja,” bevestigde Korinna lachend zijn vermoeden. „Ingrid en ik varen al een paar jaar wedstrijden in een Flying Junior[5]. Alleen Mariska heeft niet zoveel zeilervaring, maar ze gaat vaak mee zodat ze er ook genoeg van afweet. En dat jullie daar tot nu toe niet veel van gemerkt hebben, komt omdat jullie er niet naar gevraagd hebben. Zo simpel is dat! Jullie hebben natuurlijk steeds gedacht dat we zomaar een stel meiden waren, nou dat viel dus tegen, hè?” De meisjes moesten lachen. „We hebben er gisteravond zelfs om gewed hoe lang het zou duren voordat jullie het in de gaten zouden krijgen. Ik moet zeggen dat het me niet is meegevallen. Ingrid had het goed gezien: zij vermoedde dat jullie het pas zouden snappen als wij zélf zouden zeilen of varen! En dus moeten wij Ingrid straks, als we in Jonkersveen terug zijn, een rondje geven. Nietwaar, Ingrid?” „Dat klopt,” antwoordde die.

HOOFDSTUK V

Een wedstrijd, water, wind en winnen!

Zonder noemenswaardige problemen bereikte het vijftal de jachthaven van Jonkersveen.

Ingrid stuurde de Kameleon rustig en handig het haventje in en legde aan. „En, viel het mee?” vroeg ze glimlachend aan Sietse.

„Ja, het ging wel, maar ik ben toch blij dat ik straks weer zelf achter het stuur zit.”

Nadat ze waren uitgestapt, liepen ze naar het kleine restaurant dat bij de jachthaven hoorde. Ze zagen dat de verhuurder van zeilboten inmiddels was begonnen met het repareren van de schade aan de boot waarmee de twee jongens die ochtend een aanvaring met de Kameleon hadden gehad. Op het terras gingen ze aan een tafeltje zitten en wachtten op de bediening. Even later kwam er een meisje aanlopen. „Hé, ik dacht dat jullie de hele ochtend zouden wegblijven?”

„Hoi, Rianne,” werd ze door de meisjes begroet. Kennelijk waren de meisjes bekenden van elkaar.

Rianne keek naar Hielke en Sietse. „Jullie wonen niet in

Jonkersveen, hè?”

„Nee, wij wonen in Lenten,” antwoordde Hielke. „Wij zijn met hen aan het varen.”

„Met z’n vijven in één boot? Dan moeten jullie wel een aardige boot hebben.” Het meisje keek Hielke met enige bewondering aan.

„Ja, dat hebben we ook,” reageerde Sietse. „Hij heet de Kameleon. Ooit van gehoord?”

„Hm, is dat niet die boot waar ze een hele sterke motor in hebben gezet?” merkte ze op.

Sietse was blij verrast te horen dat het meisje de Kameleon kende. „Precies, dat is hem.”

„Ik heb ook even met hun boot gevaren en hij heeft gelijk,” zei Ingrid tegen haar vriendin. „Het is inderdaad een bijzondere boot en ik denk dat je er met rustig weer heel hard mee kunt varen.”

„Echt waar?” vroeg het meisje aan Sietse.

Hij knikte trots, niet vermoedend waartoe dat zou leiden.

„Mag ik er dan ook een keertje mee varen?” smeekte Rianne.

„Ik vind speedboten helemaal te gek. Toe, alsjeblieft?”

Hielke begon te lachen, gevolgd door de drie vriendinnen, want hij wist hoe moeilijk zijn broer het had gehad toen Ingrid het hem had gevraagd.

Sietse was nu heel beslist in zijn antwoord. „Nee, één keer is genoeg geweest. Het spijt me, maar daar begin ik niet meer aan.”

„Hè, Sietse, doe niet zo flauw,” zei Ingrid. „Zij mag toch ook wel een keertje? Zij kan het net zo goed als ik.”

„Is zij soms ook een of andere kampioene, die hier als bediende vermomd rondloopt?” vroeg Sietse wantrouwend.

„Welnee, ze is gewoon een vriendin van ons en ze is ook gek van alles wat met water te maken heeft,” voegde Korinna er nog aan toe.

„Ja, ja, dat is alles, hè? Nou, het antwoord blijft nee.” Sietse trok een gezicht waaruit bleek dat er aan zijn besluit niet meer viel te tornen.

Rianne keek nog een ogenblik naar Hielke om te zien of hij haar te hulp zou komen, maar hij haalde zijn schouders op als teken dat hij er ook niets meer aan kon doen. „Nou, goed, wat willen jullie drinken?” Ze nam de bestelling op en verdween het restaurant in.

Hielke opende het gesprek weer. „Kennen jullie haar goed?” „Vrij goed, ja,” antwoordde Korinna. „Ze zeilt ook wedstrijden, maar dan in een andere klasse dan wij. Ze werkt hier om wat bij te verdienen, omdat ze van haar ouders voor haar sport zo min mogelijk geld wil lenen.”

De tweeling knikte en keek een moment geïnteresseerd naar een zeil klas die bezig was voor het haventje hun zeilen te hijsen. „Zeg, jullie hadden het er straks over dat jullie in een Flying Junior varen, nietwaar? Is dat dan niet jullie klas, die daar wegvaart?” Sietse wees naar een paar zeilboten die een voor een wegvoeren.

Ingrid schudde haar hoofd. „Het is niet onze groep, maar het zijn wel Flying Juniors.”

Op dat moment kwam Rianne hun frisdrank brengen. Nadat Korinna had betaald, dronken ze hun glas leeg, onderwijl kijkend naar het gebeuren op het meer. Opeens begon Korinna te glimlachen en schoot Ingrid aan. Met hun hoofden dicht bij elkaar overlegden ze even.

Ingrid knipoogde naar Mariska en draaide zich weer naar de jongens toe. „Hielke en Sietse, hebben jullie zin in een wedstrijdje?”

„Wat voor een wedstrijdje?” vroeg Sietse, nu helemaal alert op mogelijke valstrikken.

„Een wedstrijd tussen jullie Kameleon en een Flying Junior die door ons wordt gezeild?” stelde Korinna voor.

Sietse keek zijn broer aan. Hij boog zich naar hem over en fluisterde: „Wat denk je ervan? Daar kunnen ze ons toch moeilijk mee voor gek zetten. Dat winnen we altijd.”

„Ik vind het best. Volgens mij maken ze geen schijn van kans, maar voordat we ja zeggen, wil ik wel weten wat het parcours is. We moeten ons niet laten verrassen, we hebben tenslotte al genoeg met ze meegemaakt, zo kort als we ze kennen.” Hielke richtte zich op en sprak de tegenover hem zittende Korinna aan. „Vóóordat we ja zeggen, willen we eerst weten wat het parcours is.”

„Dat is goed. We varen van hier naar de brug van Lenten, dan om het Doolhof heen en vervolgens weer hier naartoe. Wie het eerst tussen die twee rode boeien door vaart, heeft gewonnen. Goed?”

„Ja, maar op de terugweg dan, hè?” vroeg Sietse voor alle zekerheid.

„Natuurlijk, slimmerd!” was het antwoord van Korinna.

„Nou, we vragen het maar,” reageerde Hielke. „Het zal niet de eerste keer zijn dat jullie ons in de maling proberen te nemen.”

„Ach, zijn jullie daar nu nog niet overheen? Ze zijn toch wel zielig, hè, meiden?” zei Mariska spottend.

De drie vriendinnen stonden op. „We zien jullie over vijf minuten in de Kameleon daar voor die pier, goed?” Ingrid wees de linker pier van het haventje aan.

„Dat is goed, wij zullen daar op jullie wachten,” antwoordde

Hielke. Hij was nu ook opgestaan. „Tot zo.”

Hielke en Sietse zagen hoe de drie meisjes wegliepen. De tweeling ging naar de Kameleon en stapte erin.

„Je hebt genoeg benzine, hè?” vroeg Hielke aan zijn broer.

Sietse startte de motor en keek snel op de benzinemeter.

Gerustgesteld zag hij dat de tank nog meer dan halfvol zat. Hij zette de motor weer af en wachtte de komst van de meisjes geduldig af. „Als Louw en Kees dit eens wisten,” merkte hij op.

„Ja, we hebben ons wel wat op de hals gehaald met die drie,” reageerde Hielke. „Het is wel leuk zo, maar je moet voortdurend opletten met die meiden. Varen met Kees en Louw is een stuk rustiger!”

„Zeg dat wel. Die zullen wel opkijken als ze horen... daar heb je ze.” Sietse wees op de Flying Junior die de meisjes het haventje uit peddelden. Tussen de pieren hingen ze de boom aan een van de stagen van de mast en hesen de fok, maar lieten hem een tel klapperen. Razendsnel werd toen het grootzeil gehesen, de fok werd aangetrokken en weg stoven de meisjes!

De jongens waren even overbluft, maar werden door het wegstervende gelach van de meisjes snel weer wakker. Vlug startte Sietse en gaf hij vol gas. Even later racete hij achter de

zeilboot aan.

„Die hadden we mooi te pakken, hè? Jammer dat ze toch nog zo snel reageerden, anders was onze voorsprong nog groter geweest,” zei Ingrid uitgelaten. Zij zat aan het roer en bediende de schoot van het grootzeil. Korinna en Mariska zaten voor in de kuip en waren de fokkenisten. Het was goed te zien dat de meisjes zeer professioneel zeilden.

„Die kunnen er wat van, zeg,” zei Hielke, onder de indruk van wat hij zag. „Hé, we moeten wel wat harder, anders halen we ze nooit in. Je kunt toch wel harder?”

Sietse keek hem aan met een blik waaruit twijfel sprak.

„Moeilijk, want als ik meer gas geef, kunnen we problemen krijgen.”

„Hoe bedoel je?”

„Nou, door de golfslag en onze snelheid pakken we een golf soms niet goed. Of we knallen er middenin...” Een grote klap met veel opspattend water illustreerde meteen wat-hij bedoelde. De bodem van de Kameleon stond direkt vol met water, „...of de schroef steekt uit het water. En als de motor veel toeren draait, maar opeens geen weerstand meer heeft, heeft de versnellingsbak het flink te verduren. Dat gun ik die meiden...” bam, een nieuwe klap, met nog meer water, „... ook weer niet. Zeg, zou je niet eens gaan hopen? Straks

hebben we een onderzeeër.”

Hielke begreep dat er op dit moment niet veel anders gedaan kon worden dan hun kans af te wachten. Hij pakte het hoosblik en begon te hozen, hoewel dat in de bonkende Kameleon niet makkelijk ging.

„Die jongens hebben het moeilijk. Ze kunnen kennelijk niet harder. Ze moeten zelfs hozen, dat gaat goed!” Korinna keek vrolijk omdat zij en haar vriendinnen nog een verrassing in petto hadden, voor het geval het erom zou gaan spannen.

„Rustig aan, we zijn er nog niet. Bij de brug kunnen we nog problemen krijgen met de schepen die de vaart van Lenten in en uit varen.” Ingrid keek naar haar windvaantje boven in de mast, keek om zich heen en gaf aan dat ze overstag zouden gaan. Snel en vakkundig gingen ze overstag, waarbij nu Mariska de fokkeschoot bediende. Hun koers lag nu vrijwel haaks op de oude, waardoor ze als het ware van de brug wegvoeren.

Hielke en Sietse hadden de manoeuvre van de meisjes gezien en wisten dat ze nu de kans kregen om hun achterstand in te lopen. Snel haalden ze de Flying Junior in en konden zelfs een kleine voorsprong opbouwen.

Grijnzend stak Hielke zijn hand op naar de meisjes. Hij zag dat die weer overstag gingen. „Daar komen ze weer, Sietse!”

„Rustig laten komen, ze zijn er nog niet,” zei Sietse tevreden. Ze naderden de brug en wilden in de richting van het Doolhof varen.

„Sietse, je weet dat er een duw konvooi aankomt, hè, en... kijk uit! Weer zo’n prutser. Je moet uitwijken, anders zit ik straks op schoot bij die troela in dat kajuitjacht.”

„Jij hebt makkelijk praten. Als we naar links gaan, varen we voor die meiden langs en dan kunnen ze zeggen dat we ze snijden. En als we in de richting van de Polderdijk varen, lopen we het risico dat we net het duwkonvooi voor moeten laten gaan. Dan zijn we onze voorsprong kwijt en als die meiden het handig doen, zijn ze met een of twee keer overstag gaan voorbij het Doolhof. Zie ze dan maar weer te pakken te krijgen.”

„Het gaat goed! Dat beetje geluk hadden we net nodig,” riep Korinna. „Straks moeten ze wachten voor dat duw konvooi.”

„Ja, als de wind even zo blijft zitten waar hij zit, dan komen wij precies aan de goede kant van het konvooi uit. Met nog een beetje geluk hoeven we maar twee keer overstag te gaan om voorbij het Doolhof te komen. En dan zetten we ons geheime wapen in!”

„Sietse, dat gaat niet goed.” Hielke begon nu echt te twijfelen of ze de wedstrijd konden winnen.

„Ja, dat zie ik ook wel. Maar wat kan ik er aan doen?”

Het grote kajuitjacht dat hen had gedwongen uit te wijken, was inmiddels uit hun vaarwater verdwenen. Nu het duw konvooi nog. De Kameleon moest echter bijna drie minuten wachten, voordat de opduwer en zijn ‚sleep’ gepasseerd waren.

Intussen zaten Hielke en Sietse zich te verbijten.

„Schiets op met die bak,” zei Sietse tegen zichzelf.

Kort achter het duw konvooi om, volgde de Kameleon de Flying Junior. Beide boten kregen nu te maken met de wind en de golfslag waar ze recht tegenin moesten. Opnieuw moest Hielke hopen omdat ze veel water over zich heen kregen.

„Kijk, die meiden gaan weer overstag,” zag hij tussen het hopen door.

„Ja, ze zijn echt heel goed, hoor,” zei Sietse bewonderend.

„Moet je eens kijken hoe ze het doen en hoe goed ze uitkomen. Ze hoeven straks nog maar één keer overstag en dan hebben ze de wind schuin achter zich. En of we ze dan nog kunnen inhalen...?”

„Het gaat nog steeds goed, meiden,” riep een opgetogen Ingrid. Veel om zich heen en naar de wind kijkend, zeilde ze de Flying Junior tot een meter of vijftien uit de meest zuidelijke oever van het meer. „Als het lukt om nu goed voor de wind te komen, hijsen we ons geheime wapen. Klaar voor

overstag? Daar gaan we!”

De drie meisjes deden het vrijwel perfect. Snel werden de handelingen uitgevoerd, totdat... met een schok, die de boot overal deed kraken, hun boot tot stilstand kwam. De meisjes werden tegen de wanden van de kuip gesmeten en wisten even niet wat hen was overkomen.

„We zitten vast!” riep Mariska.

„Vlug, allemaal aan bakboord komen. Laten we hopen dat we hem snel kunnen loskrijgen,” beval Ingrid.

„Ze zitten vast!” riep Sietse blij uit. „Ze zijn te dicht bij de kant gekomen. Ze kennen het meer natuurlijk niet zo goed als wij. Ik vind het wel een beetje sneu voor ze, maar wij hebben met die duwbak ook pech gehad, nu hebben zij het.”

„Laten we hopen dat ze een tijdje vastzitten, Sietse,” viel Hielke hem bij, „dan kunnen wij tenminste op hen inlopen.” De Kameleon wist zijn achterstand inderdaad in te lopen. Even later waren ze voorbij het Doolhof en voeren in de richting van het haventje van Jonkersveen, naar de finish. Hielke keek geamuseerd naar de Flying Junior, waarin de meisjes hun uiterste best deden weer weg te komen. Opeens zag hij dat er nog een zeil werd gehesen. „Kijk eens, Sietse.” Snel keek Sietse om en hij zag iets wat hem opnieuw deed twifelen of zij de wedstrijd wel zouden winnen.

„Dat beetje extra hadden we net nodig om uit de modder te komen, hè?” riep een opgetogen Korinna tegen Ingrid. Zij had met Mariska hun geheime wapen tevoorschijn gehaald en gehesen: de spinnaker[\[6\]](#).

Door de spinnaker te hijsen was het de meisjes precies op tijd gelukt om los te komen. Nu gingen ze dan ook heel hard en liepen zienderogen hun achterstand op de Kameleon in.

„Jongens, we komen eraan!” riep Ingrid hen al van verre tegemoet „Krijg nou wat,” zei een verbaasde Hielke, toen hij zag hoe snel de meisjes weer op hen inliepen. „Zeg, Sietse, heb je gezien hoe vlug ze dichterbij komen?”

„Hou er maar over op. Ik krijg er wat van. Met die meiden sta je elke vijf minuten weer voor een andere verrassing. We zullen er nog hard aan moeten trekken om het te winnen. Ze hebben nu de wind bijna in de rug en dan wil het wel, met zo’n spinnaker erop.”

De Kameleon en de Flying Junior voeren schuin achter elkaar aan over het meer. De meisjes voeren het dichtst onder de wal, die hier begroeid was met hoge bomen.

Hielke zat voor in de Kameleon. Hij zat vrij hoog, waardoor hij goed vooruit kon kijken. „Hé, Sietse, ik denk dat we weer geluk hebben. Zie je dat vlakke water daar verderop? Daar staat veel minder wind dan op de rest van het meer.”

„Ja, als het meezit, hebben wij een stuk waar we overheen vliegen, terwijl die meiden weleens aardig kunnen stilvallen.”

In de Flying Junior overlegden Korinna en Ingrid wat ze zouden doen, want zij hadden het stuk waar duidelijk minder wind stond inmiddels ook gezien.

„We moeten gokken,” zei Korinna. „Of we varen rechtdoor, of we gaan om die plek heen. In dat geval zullen we verderop nog een keer overstag moeten gaan om tussen de twee boeien te finishen. En dan winnen we het nooit.”

„Ja, en dus gaan we rechtdoor. We nemen de gok maar,” besliste Ingrid.

De meisjes voeren nu het rustige stuk in en verloren al vlug hun snelheid, hoewel ze niet stilvielen.

„Ze redden het niet meer!” riep Sietse uit, toen hij omkeek en zag dat de afstand tussen de Flying Junior en de Kameleon steeds groter werd.

„Daar heb je de boeien al. We gaan winnen, Sietse!”

„Ja, maar ik had het toch leuker gevonden als we ze pas op de finish zouden hebben verslagen.” Toen Sietse het gas losliet en de Kameleon tussen de twee boeien door stuurde, keek hij nog een keer achterom. Hij zag dat de meisjes nog ongeveer honderd meter te gaan hadden.

„Nou, jongens, gefeliciteerd,” riep een wat zuur kijkende

Korinna hen toe. „We hadden daar verderop wat pech, anders zouden we jullie zonder problemen zijn voorbij gefietst. Maar ja, dat hoort er nu eenmaal bij.” Op haar gezicht viel de spijt duidelijk te lezen.

„Geeft niet,” antwoordde Sietse, „er kan er maar één de winnaar zijn. Als jullie je boot hebben weggebracht, krijgen jullie van ons nog wat te drinken. Ik moet eerlijk zeggen dat jullie heel goed kunnen zeilen. Dat had ik gisteren echt niet gedacht.”

„Nou, dank je. Jullie zien ons hier over een minuut of tien wel. Goed?”

De meisjes gingen hun boot afmeren, evenals de jongens, die daarna een tafeltje op het terras uitzochten.

HOOFDSTUK VI

Onverwacht bezoek

Nog napratend over wat ze die ochtend hadden meegemaakt, legden Hielke en Sietse hun onoverwinnelijke Kameleon aan in het boothuis. Vervolgens liepen ze naar de werkplaats omdat ze hoorden dat hun vader daar aan het werk was.

Vader Klinkhamer keek op van zijn werk, zag wie er binnenkwamen en zei: „Zo, zijn jullie er weer. Jullie zien er nogal verwaaid uit, zeg. Wat hebben jullie uitgespookt?”

Daarop vertelde de tweeling wat ze hadden beleefd.

Na een paar minuten legde de smid zijn werkstuk maar even weg, want zijn zoons hadden hem heel wat te vertellen. Zo nu en dan onderbrak hij hun verhaal met, een verbaasde uitroep.

„Heeft er een meisje achter het stuur van de Kameleon gezeten? Nou, dat moet dan wel een bijzondere dame zijn geweest!”

Tien minuten later waren de jongens eindelijk uitverteld.

„We gaan Louw en Kees even bellen om te vragen of ze vanmiddag hier naartoe komen. Werk ze verder, hè, pa!” groetten ze hun vader.

De smid schudde zijn hoofd en pakte zijn werkstuk weer op. In h et huis liep de tweeling eerst naar de keuken om een paar boterhammen te eten. Daarna belde Hielke Louw en Kees op en vroeg hen of ze na het middageten bij de Klinkhamers thuis konden komen. „We hebben jullie heel wat te vertellen!” sloot hij elk van de twee korte gesprekken af. ’s Middags kwamen Kees en Louw de smederij binnen en begroetten Klinkhamer. Die stuurde hen door naar het boothuis, omdat Hielke en Sietse al waren begonnen met het repareren van de schade die de Kameleon had opgelopen bij de botsing met de zondagszeiler.

Met stijgende verbazing hoorden ze het verhaal van de broers aan. Bij sommige dingen keken ze elkaar aan met een blik in de ogen van: dat gaat niet goed met die twee.

„En heeft die ene, die Ingrid, echt achter het roer gezeten?” Kees kon het bijna niet geloven. „Ik hoef je zoiets niet te vragen, want dan is het meteen: Jij parkeert hem toch maar op de dijk.”

„Wat gek dat die meiden zo goed kunnen zeilen, dat ze bijna sneller zeilen, dan de Kameleon kan varen,” merkte Louw op.

„En waarom is dat gek? Als jij had gezien hoe ze over het water vlogen met die spinnaker erop, dan zou je wel anders

praten,” reageerde Sietse.

„Ik bedoel het niet... eh... verkeerd, maarre... het zijn natuurlijk meisjes, hè,” zei Louw geringschattend.

„Waar slaat dat nu weer op?” Hielke werd kwaad. „Waarom zouden meisjes niet goed kunnen zeilen? Heb je soms de smoor in dat je niet bent meegegaan?”

„Nee, nee, hoe kom je erbij, mij niet gezien met zo’n stel meiden om me heen,” was het antwoord.

„Zooo, zijn wij ’zo’n stel meiden’. En wat voor meiden zijn we dan wel?” Het was Korinna die strijdvaardig op hem kwam toelopen.

Louw voelde zich betrappt door de onverwachte komst van de meisjes. „Eh, je moet het niet verkeerd opvatten, hoor. Zo bedoelde ik het niet.”

„Oh nee? Hoe bedoelde je het dan?” sloot Mariska zich bij Korinna aan.

„Nou, gewoon, je weet wel, meisjes zijn meestal niet zo sportief.” Louw dacht koortsachtig na hoe hij zijn opmerking kon rechtekken.

„Vind je soms dat meisjes alleen maar slappe grietjes mogen zijn?” ging Korinna verder.

„Oh, oh, daar gaan we weer,” merkte Kees op.

„Welnee.” Louw probeerde zijn stem luchtig te laten klinken.

„Wat is hier aan de hand?” kwam vader Klinkhamer tussenbeide. „Kunnen jullie niet eens ophouden met dat bekvechten? Gisteravond zijn jullie ook al zo lekker bezig geweest, heb ik gehoord. Doe me een lol en hou op, dan kunnen we met z’n allen even wat gaan drinken.”

De jongelui keken elkaar aan en moesten toen grinniken. „Je vader heeft gelijk, Hielke. Het is nogal vermoeiend. Laten we maar doen wat hij heeft gezegd. Gaan jullie mee?” nodigde Korinna de anderen uit.

Daarop liep iedereen achter vader Klinkhamer aan.

Op weg naar de keuken vroeg Hielke aan de meisjes hoe ze de smederij gevonden hadden en waarom ze waren gekomen.

De meisjes waren op de fiets vanuit Jonkersveen naar Lenten gereden en hadden daar naar de smederij gevraagd. „En omdat er maar één smederij in Lenten was, hadden we het gauw gevonden. We waren eerlijk gezegd nieuwsgierig naar de thuishaven van de Kameleon!” legde Ingrid uit.

In de keuken zette Sietse een volle ketel theewater op. Hielke gaf iedereen mokken en zette de suiker op tafel. Opeens hoorde hij dat er nog iemand de keuken in kwam. Het was Gerben.

„Dag, ie...der...een. Allemensen, zeg, zijn jullie aan het

vergaderen? Is er soms ergens een revolutie uitgebroken?”

„Dag, Gerben,” groette vader Klinkhamer hem. „Nee, de jongens hebben vanochtend alleen een wedstrijd gevaren tegen deze meisjes hier.”

„En, hebben de jongedames gewonnen? Ik hoop van wel, want ik vond uw lieverdjes de laatste tijd wel wat erg verwaand over het meer varen.”

„Jammer genoeg voor jou hebben we toch gewonnen,” zei Sietse vrolijk tegen hem.

„Nou, dat is dan zeker jammer! Is de thee al klaar? Schiet eens op, joh, ik heb geen uren de tijd,” zei hij tegen Hielke. De meisjes moesten erom lachen.

Gerben haakte daar meteen op in en vroeg: „Mag ik de jongedames vragen waar ze vandaan komen?”

De meisjes moesten opnieuw lachen, nu om de overdreven manier waarop hij hen aansprak. „Ja, vragen wel, maar of je antwoord krijgt, is wat anders!” was de gevatte reactie van Ingrid. „Ik heet Ingrid Kleiboom en wij komen uit Middenveen.” Mariska en Korinna stelden zich nu ook aan hem voor.

„Zei je Kleiboom?” vroeg Gerben met een nadenkend gezicht aan Ingrid.

„Ja, Kleiboom,” antwoordde ze.

„Werkt jouw vader soms bij de provincie?” vroeg Gerben verder.

„Ja, bij Ruimtelijke Ordening. Wat hebben jullie toch een belangstelling voor mijn vader?”

„Is jouw vader dan ook degene die zich bezighoudt met dat hotel dat ze hier bij het meer willen bouwen?”

„Dat zou best eens kunnen. Hij vertelt mij nooit zoveel over zijn werk,” zei Ingrid.

„Vind je het gek,” onderbrak Kees haar. „Met die meid lig je binnen de kortste keren op de mat. Ben ik even blij dat ik haar vader niet ben!”

Kees werd vermanend aangekeken door vader Klinkhamer.

„Ophouden, Kees. Zo is het genoeg geweest.”

„Oh, maar wij kunnen best voor onszelf opkomen, hoor,” zei Korinna.

„Dat heb ik ook al gemerkt, ja,” was de reactie van de smid.

„Ik heb je vader al eens ontmoet, Ingrid. Dat was bij een vergadering van de welstandscommissie van onze gemeente over de bouw van het hotel. In die commissie zit ik ook en er was toen een gesprek met verscheidene mensen die erbij betrokken zijn.”

„Weet u of het hotel gebouwd gaat worden, Klinkhamer?” vroeg Gerben hem. „Want als dat doorgaat, dan moet ik er in

het beleid voor mijn ondernemingen rekening mee gaan houden.”

„Hoor hem,” zei Sietse lachend. „Meneer heeft ondernemingen!” Bij het laatste woord sprak hij elke lettergreep apart uit. „Deze man die jullie hier zien, is met grote voorsprong de grootste fantast van Lenten. Als je eens wist met wat voor verhalen hij ons al heeft lastiggevalen...”

„Ho, ho, jongeman. Ik ben een hardwerkende zakenman die zich op zijn tijd graag ontspant door een leuk verhaal te vertellen. Zeg, moet die thee nog geplukt worden?” Gerben keek Hielke gespeeld boos aan.

„Komt eraan, Gerben.”

„Goed zo, want ik weet nog een leuk verhaal over een revolutie.”

„Een revolutie, Gerben?” vroeg Klinkhamer, benieuwd naar wat er nu weer voor fraai verhaal uit zijn mouw zou komen rollen.

Gerben stak eerst een dikke sigaar op voor hij begon. „Ja, en het is gebeurd in Jonkersveen.”

„In Jonkersveen? Nou, dat verbaast me niets,” kwam Kees er weer tussen. „Daar kan alles, zelfs revo...”

Gerben liet hem niet uitpraten, want met een kort: „Klep dicht, Kees!” snoerde hij hem de mond. „Ik zei dus dat het in

Jonkersveen is gebeurd. Daar was een boer die veel kippen hield. Op een ochtend liep hij naar het kippenhok om de dieren te voeren. Tot zijn stomme verbazing zag hij dat alle kippen in een cirkel voor de deur van het kippenhok stonden. Dat had hij nog nooit gezien, hij wist zeker dat zijn vrouw het ook nog nooit eerder had gezien en dus ging hij haar halen.”

Gerben pauzeerde hier even om het effect van zijn verhaal nog groter te maken. Tot zijn tevredenheid zag hij dat zijn publiek ademloos luisterde.

„De boer kwam terug met zijn vrouw en liet haar zien hoe de dieren erbij stonden. ‚Heb jij ooit zoiets gezien, Trudy?’

De boerin keek net zo verbaasd als haar man en vroeg: ‚Wat is er met die kippen aan de hand?’

De boer haalde zijn schouders op. ‚Ik weet het ook niet, maar laten we hopen dat ze niet van de leg zijn.’ De boer deed de deur van het hek open en stapte met een emmer voer en een mand voor de eieren naar binnen. Hij deed een paar flinke handen voer voor de kippen in de bakjes en liep naar het nachthok om de eieren te rapen. Drie tellen later kwam hij verschrikt het hok weer uitlopen. ‚Trudy, de haan zit op de eieren! Hier begrijp ik niets van. En moet je die kippen zien. Ze blijven staan waar ze staan.’

De boerin sloeg haar hand voor haar mond. ‚Ze zullen toch niet behekst zijn?’

‚Behekst? Welnee, en ik heb je al eerder gezegd dat dat gesnuffel van jou in die gekke boeken afgelopen moet zijn, want vandaag of morgen laat je me oppakken omdat je denkt dat ik ’s nachts op een bezem door de lucht vlieg. Nee, het lijkt wel of de kippen een samenzwering hebben opgezet!’

Opeens liep de groep kippen naar de haan, die nog steeds in het nachthok zat. De kippen stapten het nachthok in. Een paar tellen later kwam de haan met veel gekakel naar buiten gerend, achtervolgd door de kippen. Dreigend pikten de kippen naar de haan en joegen hem naar een hoek van het hok.

„Zie je dat, Trudy? Die haan doet niets terug,” zei de boer opnieuw verbaasd. „Weet je wat er volgens mij aan de hand is?” vervolgde de boer, die begon te lachen. „Volgens mij is er in het kippenhok een revolutie uitgebroken! De kippen willen niet meer op de eieren zitten en vinden dat de haan het nu maar eens moet doen!”

Gerben pakte zijn inmiddels koud geworden kop thee en leunde achterover, als teken dat het verhaal was afgelopen. Daar namen de anderen echter geen genoegen mee en Sietse vroeg hem dan ook: „Maar hoe loopt het dan af? Gingen de kippen weer normaal doen?”

„Oh ja, hoor. De boer heeft zijn kippen tien dagen lang op water en brood gezet en toen was de revolutie weer over!” Daarop barstte iedereen in lachen uit.

„Gerben, wees blij dat die kippen revolutie in Jonkersveen was, want stel je voor dat zoiets bij jou op de boerderij zou gebeuren,” merkte vader Klinkhamer tussen het lachen door

op. Hij richtte zich naar de anderen en zei: „Denken jullie je eens in: Gerben die zelf zijn eieren moet leggen! Hij kan wel vaak zijn ei niet kwijt, maar er één leggen?!”

Opnieuw gelach.

Gerben kon het alleen niet erg waarderen en keek nogal zuur.

„Is dat jullie dank voor het vertellen van een mooi verhaal?”

„Welnee, Gerben, niet zo serieus, hoor,” zei Klinkhamer. „Ik heb ook nog iets leuks voor je. Ik was van plan je vanavond op te bellen om je te zeggen dat je hek klaar is. Morgen kunnen de jongens het plaatsen.”

„Nou, dat werd tijd, want die kleine heeft me in de tussentijd al drie keer hartkloppingen bezorgd doordat ze weer in het water lag.”

„Dat is dan afgesproken. Morgen om acht uur staan de jongens voor de deur.”

„Acht uur, vader? U bent toch niet vergeten dat we vakantie hebben?” zei Hielke op een zielige toon.

„Zie je wel, het zijn papknulletjes. Als ze een keer vroeg uit hun bed moeten komen, hebben ze plotseling allerlei excuses, behalve als ze met die wastobbe willen gaan varen,” zei Gerben spottend.

Hielke en Sietse deden net of ze Gerben te lijf wilden gaan. Vader Klinkhamer hief bezwerend zijn arm op en zei:

„Gerben, morgen staan ze er om acht uur. En nu ga ik weer aan het werk, want straks komt Zwart zijn fiets weer ophalen.” „Is zijn fiets stuk?” vroeg Kees. „Is-ie soms tegen een boom gereden tijdens een boevenjacht?” Hij moest zelf het hardst om zijn grap lachen.

„Nee, de bagagedrager van zijn fiets was door een val sterk verbogen en die moet ik nog even recht buigen en er weer op zetten.” Klinkhamer stond op en liep de keuken uit.

Gerben stapte ook op en met een korte groet liep hij naar de voorkant van de smederij en reed in zijn auto weg.

Met z'n zevenen ruimden ze de tafel af en wilden gaan afwassen. Met zeven mensen ging dat alleen niet zo makkelijk. Na een halve minuut hadden ze dat ook in de gaten en lieten vijf van de zeven het afwassen over aan de tweeling.

Op het moment dat Sietse de laatste mok in de keukenkast had gezet, kwam moeder Klinkhamer de keuken inlopen.

Verbaasd keek ze naar de jongelui. „Wat een volk hier en wat een ijver. Waaraan hebben we dat te danken?” Ze bekeek de meisjes kort en zei: „Zijn jullie soms de meisjes met wie Hielke en Sietse vanochtend zouden gaan varen?”

„Dat klopt, mevrouw,” antwoordde Mariska voor de twee anderen. „We hebben een hele leuke ochtend gehad en die boot van Hielke en Sietse is echt iets bijzonders.”

Natuurlijk moest het gebeurde van die ochtend worden verteld, nu voor de derde keer. Het verhaal werd alleen sterk ingekrompen, want niemand had zin om alles weer van voren af aan te vertellen of aan te horen, afgezien dan van moeder Klinkhamer. Na twee minuten waren Hielke en Sietse dan ook klaar.

De jongens wisten dat hun moeder vandaag naar een tante was geweest, die in Middenveen in het ziekenhuis lag. Hielke was benieuwd hoe het met hun tante was gesteld, want hij mocht haar wel.

„Met tante Jacoba gaat het redelijk goed. Ze is al oud en daarom geneest ze niet meer zo snel, maar ze blijft er gelukkig opgewekt onder,” antwoordde zijn moeder.

Kees trok aan de mouw van Sietse en gaf hem met gebaren te kennen dat hij de rest van de middag niet wilde verdoen met praten over die tante.

Sietse had daar zelf ook geen oren naar en gebaarde naar de meisjes dat ze naar buiten zouden gaan. Hij sleepte Hielke mee en zei tegen zijn moeder: „Mam, we zijn voor het eten weer thuis. Dag!”

„Prima, jongens, tot straks.”

Eenmaal buiten nam Sietse het woord. „Ik weet zo een, twee, drie niet wat we zouden kunnen gaan doen.”

„Kunnen we niet gewoon even in het dorp wat rondkijken?” stelde Ingrid voor. „Toen we gisteravond hier waren, leek het ons een leuk dorpje. En wie weet, wie of wat we onderweg tegenkomen,” besloot ze.

Met z'n zevenen liepen ze zo in de richting van het Raadhuisplein. Ze kwamen langs een aantal winkels waarin niemand echt was geïnteresseerd.

Van de twee boetiekjes die het dorp rijk was, was er een die kleding verkocht, die gemaakt werd door het atelier van Gerben. De jongens wezen de meisjes erop, in de veronderstelling dat die er wel even naar binnen zouden willen gaan. De meisjes maakten daar echter geen aanstalten toe.

Ze bekeken de kledingstukken die in de etalage hingen en op een gegeven moment zei Mariska: „Wat een truttige dingen hangen er, zeg. Wie gaat daar nou in lopen?” Kennelijk was dat ook de mening van haar vriendinnen, want ze werd niet tegengesproken.

„Laat Gerben het maar niet horen,” merkte Sietse op, „want hij zegt dat hij een adviseur heeft in de stad, die hem een paar keer per jaar vertelt wat de nieuwste mode wordt. En die laat hij dan door de naaisters van het atelier maken.”

„Nou, dan moet hij snel een andere adviseur zoeken. Dit ziet

er allemaal zo duf uit,” vervolgde Mariska. „Jullie hele dorp vind ik er trouwens nogal duf uitzien, vinden jullie ook niet?” vroeg ze aan haar vriendinnen.

Deze mompelden wat, omdat ze de jongens niet te veel het gevoel wilden geven dat zij uit de stad kwamen, waar, in hun ogen, alles beter was. Toch voelden de jongens wel aan, dat Ingrid en Korinna het met Mariska eens waren. Helemaal ongelijk konden ze de meisjes ook niet geven. Ze vonden hun dorp wèl heel erg mooi, maar als het meer er niet geweest zou zijn, was het inderdaad wat saai.

„Ja, en daarom willen ze dat hotel hier natuurlijk bouwen,” zei Louw in een flits. „Dan komen er niet alleen in juli en augustus toeristen naar Lenten, maar het hele jaar door.” „Er zullen dan wel meer toeristen naar ons dorp komen, maar wat denk je van al de boten die ze meenemen?” ging Sietse erop in. „Ze willen bij het hotel een eigen jachthaven aanleggen, met plaats voor ongeveer tweehonderdvijftig boten. Waar moeten al die mensen varen? Het is in de weekenden al een gekkenhuis op het meer, moet dat straks het hele jaar zo zijn?”

Aan de opmerkingen van de anderen te oordelen, waren ze het eens met Sietse.

„Ik zeg ook niet dat het hotel er moet komen, ik zei zomaar

wat. Het is bij jou nooit goed, zeg,” zei Louw verongelijkt. „Nee, het is niet gauw goed,” besloot Ingrid de korte discussie.

’s Avonds, tijdens het eten, werd er nagepraat over datgene wat er die dag was gebeurd. Nu kreeg moeder Klinkhamer wel het hele verhaal te horen. Na afloop vroeg ze: „En, hebben jullie verder nog wat met die meisjes afgesproken?” „Nee, voorlopig niet,” antwoordde Hielke. „Ze zijn de rest van de week ook nog in de jeugdhierberg van Jonkersveen, dus we zien wel. En na een hele dag met die meiden is een tijdje rust ook leuk.”

„Jullie lijken bijna een stel oude mannetjes, zeg,” reageerde Klinkhamer glimlachend. „Ik vond het best leuke meisjes, en zo gek deden ze ook weer niet.”

„Nou, wij hebben ze heel anders meegemaakt. Soms valt er echt geen zinnig woord met ze te praten,” vertelde Hielke tussen twee happen door.

„Ja, en Kees en Louw kunnen hen helemaal wel schieten,” voegde Sietse eraan toe.

„Dat vind ik wel wat overdreven. Het zijn toch gewoon leuke meisjes?” vond hun moeder. „Ze zijn anders dan ik vroeger was, dat klopt. Wij waren niet zo mondig op hun leeftijd, maar ik heb er niets op tegen dat meisjes wat meer van zich

afbijten...”

„Van zich afbijten, kun je het nauwelijks meer noemen. Het is soms meer je met huid en haar opvreten,” merkte Sietse op. Hij wist zich de keren dat de meisjes speciaal hem te pakken hadden genomen, nog heel goed te herinneren. Vader Klinkhamer moest lachen. „Ach, jullie zijn nog niets gewend. En in onze jeugd was het niet veel anders, hoor. Jullie moeder was ook niet op haar mondje gevallen, nog steeds niet trouwens.”

„Wat bedoel je daarmee?” vroeg Jeltje Klinkhamer hem, terwijl ze hem argwanend aankeek.

„Niets bijzonders, alleen dat ik het toen èn nu leuk van je vond dat je voor je eigen mening uitkwam. Dat is alles.”

„Oh, dan is het goed. Ik heb trouwens nog wat. Vanmiddag in de stad, toen ik naar het ziekenhuis liep, kwam ik toevallig langs het arbeidsburo. Ik loop al een tijdje rond met het idee om een baantje hier in de buurt te zoeken.”

Vader Klinkhamer keek even verbaasd. Hij wist dat ze dergelijke plannen had, maar dat ze er al zo snel werk van wilde maken, kwam voor hem toch nog als een verrassing. Sietse had er zelden over nagedacht dat zijn moeder ooit zou kunnen gaan werken, maar het vooruitzicht bracht hem opeens op een idee. „Als je een baan hebt, krijgen wij dan

ook eens zakgeld?” Glunderend keek hij zijn ouders aan.

„Daar valt nog helemaal niets over te zeggen. Jullie hebben nu nergens over te klagen. Als jullie wat nodig hebben of wat zinnigs willen kopen, kunnen jullie daar geld voor krijgen, dat is nooit een probleem geweest,” antwoordde zijn moeder.

„En ik was nog niet klaar met mijn verhaal. Ik stapte dus het arbeidsburo binnen en vertelde ze wat ik wilde. Ze legden me uit hoe het een en ander werkte en toen ging ik zoeken in de vacatures. Jullie willen het misschien niet geloven, maar ik heb, denk ik, wat gevonden. Of het wat wordt, weet ik niet, het lijkt mij in ieder geval wel leuk.”

„Wat is het dan?” wilde haar man weten. Nieuwsgierig keek hij haar aan, evenals de jongens.

„Nou, ze bieden een baan aan als schoonmaakster.”

„Als schoonmaakster?” was de verbaasde reactie van vader Klinkhamer. „Vind je het echt nodig om daarmee te beginnen?”

„Ja, en waarom niet? Dat soort werk moet ook gedaan worden en ik heb er geen hekel aan. Bovendien kan ik dan mijn eigen geld verdienen en het is voorlopig in Middenveen, dus niet zo ver weg ook. Toen ik die firma Brinkman belde en om informatie vroeg, zeiden ze dat ik over ongeveer een jaar hier op een groot projekt vlak in de buurt zou kunnen komen

werken. Nou, dat is dan toch mooi?!” besloot moeder Klinkhamer haar verhaal, terwijl ze haar man en zoons blij aankeek.

„Over een jaar zou je hier in de buurt op een groot project kunnen komen werken, zei je?” vroeg Klinkhamer haar. „Is het soms op het hotel dat ze willen bouwen?”

„Dat hebben ze me niet verteld, maar dat zou best kunnen. Misschien zoekt Brinkman in opdracht van degene die het hotel wil neerzetten alvast personeel. Waarom dat nu al moet gebeuren, weet ik ook niet, maar dat interesseert me niet, want ik kan tot die tijd ook ergens anders voor ze werken: vier ochtenden in de week, in een hotel aan de Grote Veenplas bij Middenveen.”

„Volgens mij moet dat grote project wel het hotel zijn, want een ander grootschalig project hier in de buurt zou ik niet weten,” merkte Klinkhamer op. „In de vergaderingen van de welstandscommissie praten we natuurlijk ook weleens over dingen die niet alleen met de bouw van iets nieuws te maken hebben. Zo had ik laatst een gesprek met iemand die wist te vertellen dat de projectontwikkelaar, Van Galen heet hij, die het hotel wil laten bouwen, opeens haast heeft gekregen. De reden daarvan wist die man ook niet te vertellen.

Waarschijnlijk is Van Galen bang dat iemand anders aan de

zuidoever van het meer ook een hotel gaat neerzetten. Er zijn al meer zakenlui geweest, die belangstelling hadden voor die kant van het meer. Het kan ook zijn dat Van Galen bang is, dat de Vereniging voor de bescherming van het meer van Lenten acties gaat ondernemen. Door snel te gaan bouwen hoopt hij protesten van de Vereniging voor te zijn. Maar waarom hij nu al personeel zoekt? Als je zo'n zaak stil wilt houden, ga je er op een dergelijke manier toch geen ruchtbaarheid aan geven?" Klinkhamer keek nadenkend voor zich uit.

„Misschien wil die Van Galen nu al weten of hij goed personeel kan vinden,” suggereerde Sietse.

„Dat zou kunnen, al blijf ik het vreemd vinden. Maar goed, je weet het met dat soort jongens toch nooit,” zei de smid. „En wanneer kun je beginnen?” vroeg hij aan zijn vrouw.

„Volgende week al, woensdag de tiende om precies te zijn,” antwoordde ze.

„Nou, ik hoop dat je het leuk zult vinden. We zullen het thuis dan wel anders moeten gaan organiseren. Jullie,” daarbij keek de smid zijn zoons aan, „zullen ons meer moeten helpen.

We zullen er eens over nadenken hoe we dat gaan doen, want ik wil niet dat mam voor twee moet werken.”

„Nee, en dat hoeft ook niet,” haakte moeder erop in. „Jullie

zijn oud en wijs genoeg om je eigen boontjes te doppen. Wie wat gaat doen, bespreken we nog wel.”

Met een zucht stonden Hielke en Sietse op.

Hielke liep naar de telefoon om Kees en Louw te bellen. Hij wilde hun vragen of zij de volgende morgen met het hek van Gerben zouden willen meehelpen. Het bleek dat Kees, die hij als tweede belde, niet kon komen, hoewel hij als reden een vreemd verhaal ophing. Hielke liet het er maar bij, omdat Louw wel wilde komen.

Tien minuten later deden ze de televisie aan. De rest van de avond zouden ze niet meer van de bank afkomen...

HOOFDSTUK VII

Kees heeft het druk gehad

De wekker ging om zeven uur. Met een slaperig hoofd gaf Sietse er zo'n klap op, dat het een wonder was dat het ding het overleefde.

Klinkhamer, die op de overloop stond en de trap wilde afgaan naar de keuken, zei: „Zeg, kan dat niet wat normaler? En komen jullie snel je bed uit, anders zijn jullie straks te laat.” Met een geeuw en enig gekreun stapten Hielke en Sietse uit hun bedden. Vandaag zouden ze bij Gerben het hek gaan plaatsen en als het kon, wilden ze het afmaken ook. Ze zouden hun tijd dus hard nodig hebben.

Nadat ze zich hadden gewassen en aangekleed, gingen ze naar beneden, naar de keuken. Hun vader had al ontbeten en zat nog even de ochtendkrant te lezen. „De thee is nog warm, de rest kunnen jullie zelf wel vinden, hè?”

De jongens maakten hun ontbijt klaar en aten het snel op. Moeder Klinkhamer kwam naar beneden op het moment dat de jongens naar boven gingen om hun tanden te poetsen. Onder aan de trap kwamen ze elkaar tegen.

„Moge, mam. Goed geslapen?” vroegen de jongens.

„Prima. En jullie?”

„Oh, gaat wel,” was het weinig enthousiaste antwoord. Hielke en Sietse renden met twee treden tegelijk de trap op en verdwenen in de badkamer om hun tanden te poetsen. Even later kwamen ze met dezelfde vaart de trap weer afstuiven. Ze zagen dat hun vader al naar de werkplaats was gegaan. Ze groetten hun moeder en liepen ook naar buiten, waar de helderblauwe lucht een mooie dag beloofde.

Vanuit de werkplaats droeg Klinkhamer de losse delen van het hek van Gerben naar de bestelbus die hij voor deze gelegenheid had geleend. Toen hij Hielke en Sietse zag, riep hij hen toe: „Gaan jullie Louw halen? Dan kunnen jullie met z’n drieën alles inladen.”

„Oké. We zijn zo terug.” Ze pakten hun fiets en reden snel naar Louws huis toe. Ze waren echter net op weg toen ze hem al tegenkwamen.

„Ja, ja, ik kom er al aan. Wat een haast, zeg,” zei Louw.

„Kan wel zijn, maar mijn vader had gezegd dat we er om acht uur zouden waren,” verklaarde Sietse.

Louw keek hem even verbaasd aan. Zeker nog niet goed wakker, dacht hij.

Met z’n drieën reden ze snel terug naar de werkplaats. Ze

zetten hun fietsen achter de smidse en begonnen met het inladen van de losse hekdelen.

Nog geen tien minuten later was de bestelbus geladen en konden ze vertrekken.

„Hebben we alles bij ons?” vroeg Klinkhamer aan Hielke.

„Ik dacht het wel. We hebben alle delen, de staanders, de zak met moeren en bouten, en het gereedschap. Meer hebben we, dacht ik, niet nodig.”

„Scheppen hebben we ook, hè?” Klinkhamer knikte goedkeurend toen hij zag dat ook die in de bus lagen. „Nou, dan gaan we. Instappen en wegwezen!”

In de cabine van de bus was het met z'n vieren nogal krap. Met moeite konden de jongens zitten.

Toen ze de Polderdijk opreden, op weg naar de bungalow van Gerben, vroeg Sietse: „Zeg, pa, is zo'n busje ook niet iets voor ons? Als je de bestellingen zelf kunt rondbrengen, heb je ook nooit meer problemen met het verkeerd bezorgen.”

„Ja, en jullie telkens maar meerijden, zeker?!” Klinkhamer keek in de achteruitkijkspiegel om te zien of de lading nog steeds goed stond. Dat was het geval en hij ging verder in op de vraag van Sietse. „Het zou inderdaad wel handig zijn, maar het kost ook veel geld. Ik heb het al eens besproken met de boekhouder, maar die zei me toen dat het een dure grap zou

worden. Misschien lopen we wel een keer tegen een goedkope tweedehands aan, en wie weet, komt-ie er dan wel.”

Op dat moment bereikten ze het huis van Gerben.

Klinkhamer draaide het erf op, parkeerde de bus aan de zijkant van het erf en zette de motor uit.

Kara stond meteen bij de bus en luid blaffend liep ze eromheen. Ze had al snel in de gaten dat het goed volk was.

Klinkhamer en de drie jongens stapten uit en groetten Gerben, die kwam aanlopen. „Moge, Gerben. Alles goed?” vroeg de smid.

„Goeiemorgen, Klinkhamer. Zeker, we hebben niets te klagen. En hoe gaat het met onze papknulletjes? Konden jullie uit je bedjes komen?” Gerben keek de jongens grijnzend aan.

„Hou jij je mond nou maar dicht, anders gaan we zo weer naar huis.”

„Rustig aan, Sietse. Gerben probeert je alleen maar op de kast te jagen,” zei Klinkhamer. „Gaan jullie nu eerst alles uitladen, dan kunnen we straks kijken waar het hek moet komen. Ik ga met Gerben even naar een trekker kijken.” De smid liep met Gerben naar de schuur van Jellema.

„Kijk nou eens, laten ze ons het zware werk doen.” Sietse keek hen verontwaardigd na.

„Joh, sta daar niet zo te zeuren en help ons liever,” zei zijn broer tegen hem. „Soms lijkt je echt op een papknulletje. Schiet op en help mee.”

Het lossen ging nog sneller dan het laden en na ongeveer vijf minuten stonden alle onderdelen van het hek op het stuk gras naast het slootje dat tussen Gerbens bungalow en de Mariahoeve lag.

De jongens bespraken met elkaar waar het hek waarschijnlijk zou komen, toen Chantel naar buiten kwam. „Hallo, jongens. Weten jullie al waar jullie het hek moeten zetten?”

„We denken van wel,” antwoordde Hielke. „Ik denk dat we moeten aansluiten bij het stuk hek dat vanaf de Polderdijk naar beneden loopt en dan moeten we tot aan dat bruggetje daar.” Hij wees naar een brug, gemaakt om tractoren over te laten rijden, met een hek ervoor. „Dat zou met het aantal meters ook wel aardig uitkomen, schat ik zo.”

„Dan heb je dat goed gezien. Wat mij betreft, mogen jullie aan de gang gaan. Denken jullie dat jullie het vandaag afkrijgen?”

„Geen idee,” antwoordde Sietse, „maar moeten we niet wachten op Gerben?”

„Daar heb je hem al,” gaf Louw antwoord, in plaats van Chantel.

Gerben kwam inderdaad met de smid aanlopen. „Dat met die trekker kan ook volgende week, Klinkhamer.”

„Goed, dan ga ik weer. Jongens, jullie redden het verder wel, hè?”

„Ja, hoor, geen probleem. We weten al zo’n beetje hoe we het moeten doen, dat hebben we net met Chantel besproken,” zei Sietse.

Daarop stapte de smid weer in de bestelbus, startte de motor en reed het erf af, de Polderdijk op, in de richting van het dorp.

„Zo te horen, ben ik niet meer nodig,” merkte Gerben op, „maar het is misschien slim als jullie me even uitleggen hoe ik het hek wilde hebben!”

Lachend deden ze dat, waarna Gerben inzag dat de jongens inderdaad wisten wat ze moesten doen. Hij groette ze, gaf Chantel een zoen en liep naar zijn auto, die nog in de garage stond. Twee tellen later reed ook hij het erf af. Zo te zien, ging hij naar de stad.

De jongens gingen aan het werk. Eerst legden ze over de hele lengte de staanders uit. Vervolgens staken ze in het gras stokjes op de uitgemeten punten waar de staanders moesten komen. Daarna kwam het zwaarste werk: het graven van alle gaten voor de betonnen voeten van de staanders. Hiermee

waren ze een groot deel van de ochtend bezig, want ze moesten achtenveertig gaten graven.

„Ben ik even blij dat we klaar zijn met graven,” zei Louw rond half twaalf. „Stel je eens voor dat we het in de volle middagzon zouden moeten doen. Dan smelt je weg.”

„Ja,” reageerde Sietse. „Het zweet loopt anders nu al over mijn rug. Als we straks gegeten hebben, vragen we aan Chantel of ze een fles cola in de koelkast wil zetten.”

Nu moesten de staanders worden geplaatst. Geen zware klus, maar wel iets wat nauwkeurig moest worden gedaan, want de staanders moesten met een waterpas loodrecht worden gezet. Het inhangen van het eigenlijke hek zou anders onbegonnen werk zijn.

De jongens hadden net de elfde staander erin gezet, toen Chantel hen riep voor het middageten.

Om één uur gingen de jongens weer aan het werk. De rest van de staanders werd in krap twee uur geplaatst.

Toen de laatste stond, kwam Chantel naar buiten met een fles ijskoude cola en drie glazen. „Jongens, dit hebben jullie wel verdiend, zou ik zo zeggen.” Ze zette de fles en de glazen in het gras en ging bij de drie vrienden zitten. Ze schonk de glazen vol en reikte ze de jongens aan.

Gretig dronken die hun glas bijna in één teug leeg. Daar had

Chantel al op gerekend, want ze had de fles nog in haar hand gehouden. Opnieuw werden de glazen gelegegd, alleen iets minder snel dan de eerste keer.

„Wat een prachtig weer, hè? Het is jammer dat jullie nu niet met de Kameleon op het meer kunnen varen, vinden jullie ook niet?”

„Och, mijn vader had nou eenmaal afgesproken dat we vandaag het hek zouden plaatsen en dus doen we dat ook,” zei Sietse. „We hebben pech dat het opeens zo warm is geworden, daar zag het gisteren ook niet naar uit.”

„Nee, dat klopt,” reageerde Chantel. „Gisteren heb ik Anna-Renate naar mijn moeder gebracht, want ik wilde niet dat zij jullie tijdens het werk zou storen. Onderweg waaide het nogal en veel zon was er ook niet.”

Chantel stond op en bekeek wat de jongens tot nu toe hadden gedaan. „Het ziet er goed uit, jongens. Gerben had er een hard hoofd in dat jullie het goed zouden doen, maar jullie vader heeft terecht veel vertrouwen in jullie gehad. Als Gerben straks thuiskomt, zal hij wel verbaasd zijn.”

„Bedankt, Chantel. Waar is Gerben trouwens naartoe?”
Sietse ging nu ook staan.

„Hij is naar de stad om wat zaken te bespreken met een man die aan het meer een hotel wil neerzetten.”

„Wil Gerben soms melk leveren aan het hotel?!” vroeg Louw spottend.

„Daar moet je niet meteen om lachen, want via de melkfabriek heeft hij er ook belang bij dat het hotel zoveel mogelijk door bedrijven uit ons eigen dorp wordt bevoorraad. En dat geldt dus ook voor de melk. Overigens is dat niet de reden waarom hij nu met die man praat. Gerben wil proberen of hij in aanmerking kan komen om de meubels, de tapijten, de gordijnen en het linnengoed voor het hotel te leveren.”

„Oh,” zei Louw, die spijt had dat hij zo snel commentaar had geleverd. „Dat gaat dan zeker om een aardig bedrag?” vermoedde hij.

„Inderdaad,” bevestigde Chantel. „Daarom wil hij er nu al over praten.”

„Nou, goed. We horen wel hoe het afloopt. Kom, jongens, we gaan weer wat doen,” spoorde Sietse zijn vrienden aan. Hielke en Louw stonden nu ook op.

„Goed,” zei Chantel. „Als jullie nog wat willen drinken, hoor ik het wel, oké?”

„Eh, als we straks klaar zijn, kan dat?” Hielke gaf kennelijk ook de mening van de andere twee weer, want die knikten. Chantel zei dat ze eraan zou denken en liep daarop naar

binnen.

Het laatste deel van het werk ging het snelst. Louw tilde de traliedelen op en zorgde ervoor dat de uitsteeksels hiervan, met daarin gaten voor de bouten, boven de gaten in de steuntjes die aan de staanders zaten, bleven. Hielke en Sietse staken bij elk ophangpunt de bouten door de twee boven elkaar liggende gaten en draaiden de moeren vast.

Om vijf uur moesten ze nog twee hekdelen ophangen. Op dat moment kwam Kees aanfietsen.

„Kijk nou eens wie daar aankomt,” zei Sietse, die hem zag komen toen hij even van zijn werk opkeek. „Meneer weet wel wanneer hij komt, hè? Kon je niet zes uur eerder komen, luiwammes?”

„Nee, echt niet. Ik heb het zo druk gehad, ik had echt al veel eerder kunnen komen.” Te laat merkte Kees dat hij een blunder had gemaakt. „Eh... dat zei ik niet goed... eh...”

„Niet goed, hè?” kwam Sietse dreigend overeind. „Volgens mij heb je net zo lang gewacht, totdat wij bijna klaar waren. Wat heb je de hele dag gedaan? Zeker in de zon gelegen, hè, en ons maar laten zweten. Een mooie vriend ben je.”

„Ja, waar was je de hele dag?” vroeg Hielke hem nogmaals.

„Dat weet je toch? Dat heb ik je gisteren toch al door de telefoon gezegd? Eh... van mijn vader moest ik... eh... tellen

hoe vaak de wieken bij een bepaalde windkracht rondgaan. Ja, dat moest ik!” Kees hoopte dat Hielke zich zijn uitvlucht van gisteravond door de telefoon, niet goed meer kon herinneren.

„En geloof jij dat wij zo’n klets verhaal geloven? Je denkt zeker dat ons verstand er vandaag is uitgezweet, hè? Nou, als er hier eenkje is, die een waterhoofd heeft, dan ben jij het wel. Volgens mij heb je in de zon gelegen en heb je van tijd tot tijd vanaf de omloop van de Woudaap gekeken hoe ver we waren.” Sietse was kwaad op Kees, die niet wilde bekennen dat hij gewoon geen zin had gehad om te helpen met het plaatsen van het hek.

„Ja, en volgens mij vertelde je me gisteravond wat anders.” Hielke keek Kees nadenkend aan.

De discussie tussen de jongens werd nogal luid gevoerd, waardoor Chantel naar buiten kwam om te kijken wat er aan de hand was.

Vrijwel achter elkaar aan, kwamen op dat moment Gerben en Klinkhamer het erf oprijden.

Gerben stapte als eerste uit. Hij had zijn dochtertje mee. Anna-Renate keek verbaasd naar het hek, waar vanochtend nog geen spoor van was te bekennen.

„Dag, heren. Nou, nou, dat hebben jullie snel en...” Gerben

keek even het hek langs om te zien hoe het stond, „...goed gedaan. Mijn complimenten, hoor. Ik had niet gedacht dat jullie het voor elkaar zouden krijgen.”

De jongens keken trots, omdat Gerben ,hun’ hek mooi vond.

„Ja, jongens, dat hebben jullie heel goed gedaan. Chantel belde me een kwartiertje geleden op om te zeggen dat jullie bijna klaar waren. Ze heeft niks te veel gezegd over hoe jullie het hebben gedaan.” Klinkhamer liet zijn tevredenheid over wat de drie jongens hadden gemaakt, duidelijk blijken.

„Het was ook een leuke klus, pa, alleen wat warm!” zei Hielke namens hun drieën. Demonstratief haalde hij zijn arm over zijn voorhoofd. „Die lummel hier,” hij wees op Kees, „heeft de hele dag liggen zonnen en net zo lang gewacht totdat wij klaar waren. Eigenlijk zouden we hem alles moeten laten opruimen. Dan kunnen wij de laatste twee delen ophangen. Zo doet hij tenminste nog wat terug.”

Kees begreep dat Hielke hem een kans bood om te ontsnappen uit de lastige situatie, waarin hij zichzelf had gebracht. Hij greep die kans meteen. „Natuurlijk wil ik de rommel wel opruimen. Jullie hebben al zo hard gewerkt.”

„Hoor hem, de huichelaar,” zei Sietse.

„Rustig aan, Sietse,” kalmeerde Klinkhamer zijn zoon.

„Maken jullie het hek maar af. Kees is al met het opruimen

begonnen.” Daarop wendde de smid zich tot Gerben.

„Tevreden?” vroeg hij hem.

„Jazeker, heel tevreden zelfs. Ik wilde dat ik dat ook over mijn bezoek aan de stad kon zeggen.” Gerben liep naar Chantel.

„Die Van Galen is een rare vent. Ik dacht dat ik met hem over zaken zou gaan praten, maar niks daarvan. Over de dingen die ik hem kan leveren, hebben we nauwelijks gesproken. Het enige dat hij erover zei, is: 'Dat komt wel goed, meneer Zonderland, dat komt wel goed'. Verder heeft hij mij eigenlijk alleen maar laten praten over het dorp.”

„Over het dorp? En wat wilde hij dan weten?” was de verbaasde reactie van Chantel.

Intussen volgden Klinkhamer en de jongens, met uitzondering van Kees, hun gesprek ook.

„Hij wilde weten hoe de Lentenaren tegenover de bouw van het hotel stonden. Van verscheidene belangrijke mensen uit het dorp wilde hij weten wat hun mening was over het hotel. Toen hij zo het een en ander van mij had gehoord, vroeg hij me of er iets bekend was over mogelijke akties die de Vereniging voor de bescherming van het meer van Lenten zou willen ondernemen. Hij wilde zoveel weten, dat hij me zelfs voor de lunch heeft uitgenodigd. Kun je nagaan hoe belangrijk hij het vond.”

„Is Van Galen dan bang voor akties?” vroeg Klinkhamer.

„Dan is hij kennelijk van mening veranderd, want ik heb gehoord dat hij een tijdje terug niets van de Vereniging moest weten. Hij vond ze maar lastig en zo.”

„Die indruk had ik eerst ook,” zei Gerben, „maar hij begrijpt dat de mensen uit het dorp die tegen de bouw van het hotel zijn, misschien wel iets tegen hem gaan ondernemen. Als de Vereniging of anderen naar de Kroon stappen, kan de bouw misschien wel jaren worden vertraagd. Dat wil hij niet en bovendien zou de negatieve publiciteit die daar natuurlijk van komt, zijn hotel, nog vóór het is geopend, een slechte naam bezorgen.”

De jongens begrepen niet precies wat het inhield, „naar de Kroon stappen”, maar ze wisten dat je als inwoner van een dorp of stad bezwaar kon maken tegen bouwplannen. Hun vader had daar ook weleens over verteld en dergelijke procedures liepen soms jaren.

Kees was inmiddels klaar met het opruimen, maar durfde niet bij het groepje pratenden te gaan staan. Sietse had hem al een aantal keren wantrouwig aangekeken en hij bleef dus liever even apart staan. Met een half oor luisterde hij naar het gesprek en met één oog keek hij in het rond. Vanuit de richting van Jonkersveen zag hij over de Polderdijk twee

fietzers aankomen. Algauw bleken het Zwart en nog een man te zijn. De man was lang, mager en had een kalend hoofd. Kees herkende hem. Het was de man die hij bijna het meer in had gekegeld.

Zwart en de man reden intussen langs de bungalow van Gerben. Ze zagen wie er stonden te praten, en omdat de dag voor Zwart er toch opzat, wilde hij weleens weten waarover er werd gesproken. De lange man volgde hem.

„Goeienavond, iedereen. Problemen?” vroeg Zwart glimlachend.

„Ah, dag, Zwart,” antwoordde Gerben. „Nee, er is niets aan de hand. We spraken alleen over het hotel en de man die het wil laten bouwen.”

„Het lijkt er veel op dat het hotel het hele dorp bezighoudt!” merkte Zwart lachend op. „Meneer Kleiboom hier,” hij wees naar de lange man, „heeft er ook al mee te maken.”

„Ja, dat weten we,” zei Sietse. En na de verbaasde reactie van Zwart en meneer Kleiboom, vervolgde hij met: „We kennen uw dochter, Ingrid. Daar hebben we gisteren mee gevaren. Zij vertelde wat u zo’n beetje doet en dat u nu bezig bent met dat hotel.”

„Nou, ik begin kennelijk al beroemd te worden!” merkte meneer Kleiboom lachend op. „Ik zie anders ook nog een

bekende, meneer Klinkhamer van de welstandscommissie, is het niet?”

„Dat klopt, ik had u ook al herkend. Hoe maakt u het?”

„Goed, dank u, en wat het hotel betreft, kan ik dit zeggen: meneer Van Galen, degene die het hotel wil laten bouwen, heeft mij vanmiddag nog gebeld. Hij vertelde me dat hij een zeer interessant gesprek heeft gehad met iemand die hem veel heeft uitgelegd over de mening van de mensen in uw dorp ten aanzien van het hotel. Meneer Van Galen vond de man met wie hij heeft gesproken buitengewoon kundig.”

Voor iedereen was het duidelijk dat met deze ‚man’ Gerben werd bedoeld. Hij werd dan ook bijna twee keer zo groot!

„En meneer Van Galen,” vervolgde Kleiboom zijn verhaal, „wil, naar aanleiding van dat gesprek, de bewoners van Lenten graag zoveel mogelijk betrekken bij de bouw. Ik ben nu overigens op weg naar de Vereniging om de zaak daar nog eens te bespreken. We hebben er niets aan als er straks door gebrek aan overleg een procedure wordt begonnen, die eenvoudig voorkomen had kunnen worden. Dames en heren, tot ziens!” Met deze woorden stapte meneer Kleiboom weer op zijn fiets en reed naar het dorp.

„Wat gaat er allemaal gebeuren, Zwart?” vroeg Klinkhamer hem.

„Als het goed is, niets,” antwoordde deze, „maar er zijn een aantal figuren in de Vereniging die heel erg tegen het hotel zijn. Dat is op zich wel begrijpelijk, maar de gemeenteraad heeft op een gegeven moment een besluit genomen, dat is goedgekeurd door de provincie en daar doe je normaal gesproken niet zoveel meer aan.” Hij maakte aanstalten om weer op zijn fiets te stappen.

„Zeg, Zwart,” vroeg Sietse hem, „heeft u nog wat gehoord over die man die van Pake Terpstra zijn horloge en pen heeft gestolen?”

„Nee, wie weet, duikt die pen ooit nog eens op, maar die man zullen we wel nooit te pakken krijgen. Dat soort figuren zwerft door het hele land heen.”

„En de dieven van de roeiboot? Wat is er met hen gebeurd?” wilde Hielke weten.

„Dat is waar ook. Ik heb vanochtend van mijn collega's uit de stad een telefoontje gekregen, waarin ze zeiden dat de twee heren een fikse boete zullen moeten betalen en voortaan in de gaten zullen worden gehouden. Weten jullie nu alles wat jullie weten willen?” vroeg hij lachend.

„Ja, hoor, Zwart. We weten nu bijna alles!” was het vrolijke antwoord van de tweeling.

Zwart stapte nu echt op zijn fiets, zei gedag en reed weg.

„Nou, jongens, dan gaan wij ook maar naar huis,” merkte Vader Klinkhamer op. De smid en de jongens groetten Gerben en Chantel, waarna ze in de bestelbus stapten. Even later reden ze weg.

HOOFDSTUK VIII

Een broodje kaas

Deze morgen ging de wekker niet. Sietse had hem gewoon niet gezet. Hij stapte uit zijn bed, liep naar het raam en schoof de gordijnen open. „Mooi weer! Hielke, kom eruit en kleed je aan. We gaan varen!”

De jongens hadden zich snel aangekleed en renden de trap af. Ze maakten hun ontbijt, stouwden het naar binnen en stonden vijf minuten later bij het boothuis. Ze wachtten ongeduldig op Louw.

Hielke en Sietse hoefden niet lang te wachten. Toen ze hem zagen aankomen, liep Sietse het boothuis in en startte de Kameleon. Hielke deed de deuren open en even later voeren ze onder de brug door, het meer op.

En Sietse liet de Kameleon vlammen! Als een raket schoot de Kameleon over het water, eerst links van de vaargeul, toen tussen het grote en het kleine eiland door en daarna recht op de Woudaap af.

Kees stond hen al op te wachten. Hij had hen zien aankomen, wat niet moeilijk was, want de Kameleon trok een schuim

spoor dat waarschijnlijk zelfs vanaf de maan nog wel te zien was. „Pas maar op dat jullie de politie niet achter jullie aan krijgen,” riep hij hun vanaf de Polderdijk toe.

„Niet zo bang zijn, Keessie,” riep Sietse terug. „De politie snurkt nog! Kom, stap in, dan gaan we naar Jonkersveen.”

„Is daar een speciale reden voor?” vroeg Kees.

„Jazeker,” antwoordde Hielke. „We hebben een afspraak met een paar oude bekenden!”

De tweeling moest lachen.

„Ze hebben ons gisteravond opgebeld en gevraagd of we om negen uur bij het restaurant van de jachthaven van Jonkersveen wilden zijn,” vervolgde Hielke. „Het is hun laatste dag hier op het meer en ze zouden het leuk vinden als we aanwezig waren bij de wedstrijden die hun zeilweek afsluiten.”

„Het zijn toch niet die meiden, waar we naartoe gaan, hè?”

Vertwijfeld keek Kees naar de twee broers en Louw.

„Mij moet je niets vragen, want zij hebben het geregeld,” verontschuldigde de laatste zich meteen.

Hielke en Sietse zeiden niets. Hoewel ze niet meer kwaad op Kees waren over wat hij gisteren had gedaan, wilden ze hem toch laten voelen dat ze het niet leuk van hem hadden gevonden. Zwijgend racete het viertal naar Jonkersveen.

Tien minuten later legden ze aan bij het restaurant. De meisjes waren er al.

„Goeiemorgen, dames! Alles goed?” vroeg Hielke hun.

„Goeiemorgen, heren! Ja, alles is prima voor elkaar. Drinken jullie een kop koffie met ons mee?” stelde Korinna voor.

„Ja, lekker,” klonk het.

Ze zochten allemaal een stoel uit en gingen zitten.

„Zijn jullie niet zenuwachtig voor de wedstrijd?” wilde Louw weten.

„Zenuwachtig? Waarvoor zouden wij zenuwachtig moeten zijn?” zei Ingrid. „Nee, we doen gewoon ons best en we zien wel hoe ver we komen. Je kunt van tevoren toch bijna nooit zeggen hoe het gaat. De wind blijft een onberekenbare faktor. Dat hebben we eergisteren nog gemerkt, met dat wedstrijdje tussen de Kameleon en onze boot, nietwaar?” Lachend keek ze naar de tweeling, die met een vrolijk gezicht terugdacht aan die ochtend.

Inmiddels was de koffie gebracht. Terwijl ze zaten te kletsen over de dingen die ze de vorige dag hadden meegemaakt, dronken ze hun koffie op.

„Zeg, jongens, ik hoop dat jullie het niet vervelend vinden, maar wij gaan ervandoor. Om half tien moeten we voor onze eerste wedstrijd bij het kleine eilandje in de monding van het

kanaal zijn,” zei Korinna. Ze stond op, waarna de andere twee meisjes volgden.

„Oh, maar dan gaan we toch met jullie mee!” klonk het laconiek. Sietse keek de meisjes aan.

„Ik vind het best. Van mijn part doen jullie mee met de wedstrijd!” was de even laconieke reactie van Ingrid.

„Zeg dat niet te hard, anders doen we het ook nog,” ging Sietse erop in.

„We zien jullie vanzelf wel, oké?” zei Ingrid, half vragend en half verwachgend dat de jongens op hun manier inderdaad aan de zeilwedstrijd zouden meedoen.

Klokslag half tien voeren Ingrid en Mariska na het startschot weg. De Kameleon volgde hen op een afstand van ongeveer honderd meter. Ze begrepen eerst niet waarom Korinna niet in de Flying Junior zat, maar Hielke wist zich te herinneren dat deze klasse tijdens wedstrijden met twee man werd gezeild. Waarschijnlijk zou in de tweede wedstrijd Korinna de plaats van Mariska innemen.

Louw en Kees konden nu met eigen ogen zien dat de verhalen van Hielke en Sietse over het zeilen van de meisjes op geen enkele manier overdreven waren. Ze waren duidelijk onder de indruk en zagen hoe Ingrid en Mariska aan het einde van de wedstrijd als derde over de finish gingen.

Bij de tweede wedstrijd, die een uur daarna werd gezeild, was Korinna inderdaad de fokkenist en kon Mariska toekijken. Door een onhandige manoeuvre van een surfer die, ondanks alle waarschuwingen, toch dwars door het wedstrijdveld heen zeilde, haalden de meisjes dit keer jammer genoeg slechts de zesde plaats.

De jongens voeren in hun Kameleon naar de zeilsters. „Stom van die surfer, hè?” riep Hielke hen toe.

„Ja,” reageerde Korinna. „Door zo’n klungel loop je wel een mooie klassering mis. We lagen erg goed en we hadden makkelijk weer bij de eerste drie kunnen eindigen. Jammer, maar we konden er niets meer aan doen.”

„Gaan jullie nu Mariska ophalen?” vroeg Hielke hun.

„Ja, ze wacht op ons op het eilandje. Varen jullie achter ons aan?” was de tegenvraag van Ingrid.

„Doen we!” riep Sietse en hij gaf gas. De Kameleon spoot vooruit, nagestaard door veel zeilers.

Even later zagen de jongens Mariska op het eilandje staan.

„Zullen wij haar ophalen?” stelde Hielke de anderen voor.

„Welja, ze kan nog wel mee,” zei Sietse.

„Ze hoeft toch niet naast mij te zitten, hè?” was de verschrikte vraag van Kees.

„Kees, hou nou eens op met dat gezeur over die meisjes. Als

het je niet bevalt, stap je op het eilandje uit en dan zie je maar hoe je weer thuiskomt!” Hielke begon de opmerkingen van Kees duidelijk steeds vervelender te vinden. „Ze vreten je niet op, zeg!”

„Nee, maar... eh... ik moet er zo aan wennen dat we niet meer alleen met z’n vieren varen.”

„We varen nu toch met z’n vieren? Of is je rekenmachine van slag geraakt door het tellen van de wiekslagen van de Woudaap?!” Sietse was de smoes van gisteren nog niet vergeten. „Trouwens, ik kijk liever naar die meiden dan naar jou, hoor!”

Kees begreep nu wel dat hij voortaan beter zijn mond kon dichthouden over de meisjes.

Ze waren inmiddels het eilandje genaderd. Hielke gebaarde naar Mariska dat ze met de Kameleon kon meevaren.

Toen Sietse de Kameleon aanmeerde, sprong ze er vlot in. Daarna liet hij de Kameleon draaien en voeren ze naar de Flying Junior. Onderwijl praatten ze over de tweede wedstrijd en hoe die voor de meisjes was afgelopen.

Intussen zat Kees na te denken hoe hij het bij zijn vrienden weer een beetje goed kon maken. Het was twaalf uur geweest en hij dacht dat iedereen wel honger zou hebben. Waar is er in Jonkersveen een leuk tentje, waar we wat kunnen eten?

vroeg hij zich af. Opeens wist hij het. „Wat zouden jullie ervan zeggen als we naar De Kaasboerderij gaan?”

Omdat zijn vraag midden in het gesprek van de anderen viel, begrepen ze niet meteen wat hij bedoelde.

„Kun je misschien even uitleggen wat je bedoelt met 'naar De Kaasboerderij gaan'?” wilde Hielke weten. „Weet je zeker dat je gisteren geen zonnesteek hebt opgelopen?” vroeg hij spottend.

„Nee, ik mankeer niets. Ik weet een leuk restaurantje in Jonkersveen waar we straks wat zouden kunnen eten. Ik heb niet genoeg geld bij me om jullie te trakteren...”

„Dit is dus geen uitnodiging?” onderbrak Hielke Kees.

„Wacht nou even. Ik zei dus dat ik jullie niet kon trakteren, maar ik betaal wel het drinken. Wat vinden jullie ervan?”

„Jij vindt het leuk, hè? Nou, dat zegt dus niets. En jij betaalt het drinken? Hm, dat klinkt beter,” zei Sietse. „En dat restaurant heet De Kaasboerderij? Daar kun je dan toch alleen maar kaas kopen, sukkel?!” Sietse begon te lachen.

„Als je even luistert, leg ik het uit. In De Kaasboerderij kun je kaas kopen, maar ze hebben er ook heerlijke belegde broodjes.”

„Oh,” zei Sietse. „Nou, dan lijkt het me wel wat, vinden jullie ook niet, jongens?”

De anderen stemden ermee in. Mariska wilde het eerst aan haar vriendinnen vragen. Na enig heen en weer geroep waren ook die akkoord.

Op aanwijzing van Kees voeren ze gezamenlijk het kanaal door Jonkersveen in. En aan het eind van dit dorp stond aan het kanaal een mooie, opgeknapte boerderij met een terras aan het water: De Kaasboerderij.

De twee boten legden aan. De jongelui stapten uit en liepen het terras op, maar besloten eerst binnen te gaan kijken. Kees had niet overdreven, want de boerderij was inderdaad heel erg mooi, niet alleen van buiten, ook van binnen.

Nadat hun ogen gewend waren aan het schemerige licht binnen de boerderij, zagen ze dat er een paar mannen en vrouwen aan een tafeltje fluisterend met elkaar zaten te praten. Binnen waren dat de enige bezoekers. Tegenover de tafeltjes en stoelen was een soort toonbank, met daarachter planken waarop tientallen kazen waren uitgestald. Direct achter de toonbank stonden wat snijmachines en een groot koffiezetapparaat. „Kan ik jullie ergens mee van dienst zijn?” vroeg de man die erachter stond.

„Ja,” antwoordde Ingrid, „we wilden wat eten.”

„Dat kan, maar we hebben alleen belegde broodjes. Geen soep of zo.”

„Daar hebben we toch niet zo’n trek in,” zei Hielke. „Kunnen we ook buiten gaan zitten?”

„Natuurlijk, geen enkel probleem. Maar geven jullie straks de bestelling dan hier even op, want ik sta er vandaag alleen voor. Ik ben liever niet op het terras als er klanten vanaf de straatkant de winkel inkomen. Dan heb ik er geen zicht meer op, begrijp je?”

Hielke knikte en draaide zich om, om naar buiten te lopen. Hij zag dat het andere groepje bezoekers in een heftig gesprek gewikkeld was, te oordelen naar de gebaren en de soms luid uitgesproken zinnen. Hij ving iets op. „...dat gaat mij veel te ver. Daar begin ik niet aan...” Opeens herkende hij hun nieuwe overbuurman, Van de Akker. Deze had Hielke echter niet gezien, waardoor Hielke, zonder hem te groeten, naar buiten liep.

Op het terras gingen ze zitten aan een tafeltje dat in een hoek onder de bomen stond.

Kees was de eerste die de kaart pakte, met daarop de lijst van belegde broodjes die er te krijgen waren. Hij maakte zijn keuze en gaf de kaart door aan Louw, die naast hem zat. De kaart ging zo de kring rond, totdat hij bij Hielke kwam, die aan de andere kant van Kees zat.

Intussen had Sietse aan de meisjes gevraagd of ze van plan

waren ooit nog eens naar het meer van Lenten te komen.

„Geen idee,” antwoordde Mariska voor haar vriendinnen.

„We vonden jullie meer heel mooi, maar de Veenplas bij ons is een stuk groter. Dat is voor het zeilen wat leuker, want je zit elkaar niet zo snel in de weg. Trouwens, waarom komen jullie niet een keer naar ons toe? Dat kan toch ook?”

„Ja... eh... nooit zo over nagedacht,” zei Sietse. „De Kameleon zal onderweg in ieder geval niet zinken!” Hij keek naar zijn broer, maar zag dat die bezig was de bestellingen op een papiertje te schrijven. Waarschijnlijk had Hielke de vraag niet gehoord. „Zeg, Hielke, wat vind je ervan als wij eens een keer naar de Grote Veenplas gaan? Dan kunnen we zien waar zij varen en misschien valt er iets leuks te beleven!”

Hielke gaf de pen die hij van Korinna geleend had weer aan haar terug en keek zijn broer aan. „Tja, ik denk dat dat wel leuk is. Wat denken jullie ervan, jongens?” Hij keek Kees en Louw aan.

„Waarom niet, hè?” was het antwoord van de laatste.

„Nou, dan is dat afgesproken!” zei Hielke. „Als jullie dan van elkaar de adressen even opnemen, dan ga ik de bestelling halen.”

„Ik ga wel met je mee,” zei Kees. „Tenslotte heb ik aangeboden het drinken te betalen.”

Hielke en Kees liepen naar binnen. Hielke gaf het briefje aan de man, die meteen de bestelling in orde ging maken. Het zou wel enige tijd duren, zodat Hielke en Kees zwijgend aan een van de tafeltjes gingen zitten wachten.

De rust binnen werd alleen verstoord door het gesprek van de groep mensen, onder wie Van de Akker.

Hielke hoorde nu grotere delen van het gesprek. Al snel begreep hij dat het groepje sprak over de bouw van het hotel. Zelfs hier wordt erover gesproken, dacht hij, terwijl een glimlach over zijn gezicht gleed.

Kees keek op dat moment Hielke aan en knikte met zijn hoofd in de richting van het andere tafeltje, alsof hij zeggen wilde: moet je die eens horen!

Hielke was door de aanwezigheid van Van de Akker en dat hij tot nu toe van het gesprek gehoord had, nieuwsgierig geworden. Hij was benieuwd of hij te weten kon komen wat hun overbuurman met de bouw van het hotel te maken had. „...En ik zeg jullie dat we de bouw ten koste van alles moeten tegenhouden,” zei een nog jonge vrouw die tegenover Van de Akker zat.

„Ik herhaal dat ik niet van plan ben dingen te gaan doen, die niet door de beugel kunnen. We moeten op alle mogelijke manieren proberen om de bouw tegen te houden. Maar géén

gekke dingen!”

Hielke zag vanuit zijn ooghoeken dat Van de Akker bij deze laatste woorden zijn tafelmanen zeer vastberaden aankeek.

„Als we wat willen doen, dan doen we dat met de Vereniging en niet apart.”

„Maar de Vereniging wil de bouw desnoods wel accepteren, als het hotel maar niet zo groot wordt. Nou, dat kennen we wel!” zei een man van ongeveer dertig jaar smalend.

„Nee, we moeten in actie komen,” merkte de jonge vrouw op.

Een man die links van haar zat knikte. „Ik ben het met Paula eens. Je moet niet denken dat die Van Galen bang wordt als we hem dreigen met een procedure. Dan bouwt hij dat hotel toch gewoon een paar jaar later! Daar ligt hij niet wakker van. Nee, we moeten harde maatregelen nemen. Ze moeten ophouden met dat bouwen in natuurgebieden, want er blijft op deze manier geen natuur meer over. We moeten een voorbeeld stellen en onze poot stijf houden, anders is straks het meer naar de knoppen!”

„Helemaal mee eens, Richard!” zei de jonge vrouw.

Van de Akker schudde zijn hoofd. „Als dat jullie laatste woord is, dan doe...”

„Jullie bestelling is klaar, jongens.”

Hielke kon de rest van het gesprek niet meer volgen. Nadat hij de broodjes had afgerekend en Kees de drankjes had betaald, liepen ze weer naar buiten. Hielke zag dat Van de Akker inmiddels was opgestaan en aanstalten maakte om weg te gaan.

Toen Hielke en Kees bij hun tafeltje kwamen en iedereen van eten en drinken hadden voorzien, vertelde Hielke op gedempte toon wat hij zojuist gezien en gehoord had.

Ze vonden het vreemd dat het groepje mensen binnen, in Jonkersveen over het meer en het hotel spraken.

„Je zou haast zeggen dat in Lenten niemand van dit gesprek mag weten,” merkte Ingrid op. Ze richtte zich tot Hielke. „En je herkende alleen die overbuurman van jullie? Niemand anders?”

„Nee, niet echt, nee. Die jonge vrouw en de man die rechts van haar zat, heb ik volgens mij weleens eerder gezien, maar ik zou echt niet weten waar. Misschien heb ik ze ook wel helemaal nooit eerder gezien. De man links van die vrouw heb ik zeker nooit gezien.”

„Wat moeten we daar nou van denken?” vroeg Sietse zich hardop af.

„Geen flauw idee, maar ik ga mijn broodje opeten,” zei Kees. „Je broodje? Man, je hebt een hele berg broodjes voor je

liggen!” lachte Hielke.

Even later zaten ze met z’n allen weer te eten of te drinken. Daarna rekenden de meisjes de broodjes met Hielke af en stonden op.

Ingrid nam het woord. „Jongens, sorry, maar we moeten gaan. We kunnen niet te lang wegblijven, want de boot moet terug naar de zeilschool.”

„Jammer, maar ja, niets aan te doen. Dan varen we met jullie mee,” zei Sietse.

De vier jongens stonden ook op en gezamenlijk liepen ze naar de boten.

Een paar tellen later voer de Kameleon als eerste weg. De Flying Junior volgde even later. Sietse was een tiental meters verder blijven liggen en wachtte op de meisjes. Door de ongunstige wind en het feit dat ze nu door een vrij nauw kanaal moesten zeilen, zou het makkelijker zijn als de Kameleon de zeilboot op sleeptouw nam.

„Jongens, kunnen jullie ons slepen? Hier heb je het touw.” Nog voor de jongens hadden kunnen antwoorden, had Korinna al een touw overgegooid. Louw kon het nog net pakken en hij maakte het stevig vast aan het trekoog dat achter op de Kameleon zat.

In een rustig tempo voeren ze zo naar de jachthaven van

Jonkersveen. De stemming in beide boten was nogal bedrukt. Kennelijk viel het naderende afscheid iedereen zwaar. Op de een of andere manier hadden de dingen die de meisjes met de jongens van de Kameleon, èn omgekeerd, hadden meegemaakt, een band gevormd.

Bij het havenkje maakte Louw het touw los. De Flying Junior gleed langzaam door.

„Hé, jongens, het was leuk. We zien jullie nog wel een keer, hè?!” riep Ingrid.

„Zeker weten!” was het antwoord van... Kees!

Zijn vrienden keken hem verbaasd aan.

Hielke zei: „En jij wilde niets met...”

„Ja, weet ik wel, maar je kunt toch van mening veranderen?

Vaar nou maar door.” Kees keek nog een keer achterom.

Sietse deed hetzelfde, zwaaide en gaf gas...

HOOFDSTUK IX

Zwart heeft wat

„Zijn die jongens er al?” vroeg iemand.

„Welke jongens?”

„Die vier jongens met hun boodschappenboot. Ze zouden er toch al moeten zijn? We hadden bij het ontbijt ook zo weinig te eten en als ze niet snel komen, verhongert iedereen! En dan krijgt Van Galen zijn zin, want wie wil er nu actievoeren met een lege maag?!”

In de afgelopen weken was er rondom de bouw van het hotel het nodige gebeurd. Projectontwikkelaar Van Galen had, na overleg met de Vereniging voor de bescherming van het meer van Lenten, besloten zijn hotel wat kleiner te maken.

De hele opzet van het hotel was overigens ingrijpend gewijzigd. Het hotel zou gebouwd worden op een manier die het landschap zo min mogelijk zou aantasten en ook de jachthaven zou anders worden.

In plaats van een jachthaven voor de gasten van het hotel, zou het haventje vooral gebruikt moeten gaan worden door toeristen die op het meer wilden overnachten.

Het polderbestuur en het waterschap [\[7\]](#), die een grote stem hadden in het verstrekken van bepaalde vergunningen, kregen door het toenemende aantal watersporters steeds grotere problemen. Veel van hen hadden namelijk de gewoonte om, als ze op het meer wilden overnachten, met hun boot in de rietkragen te gaan liggen. Op veel plaatsen aan het meer waren die kragen dan ook zwaar beschadigd en soms zelfs verdwenen. Daarnaast was er nog het probleem van de toiletten van de boten. Al deze toiletten loosden gewoon in het meer.

Het nieuwe haventje zou de overnachters gratis een goede, bewaakte ligplaats kunnen bieden, terwijl de mensen zelf in het hotel konden logeren. Op die manier waren er vier problemen in één klap opgelost. De rietkragen zouden veel minder worden aangetast, de watervervuiling zou worden teruggedrongen, Van Galen kon gaan bouwen en de Vereniging moest een weiland inleveren, maar kreeg er over een tijdje hopelijk een schoner meer voor terug.

Desondanks waren er mensen uit Lenten, maar ook van daarbuiten, die tegen de bouw bleven. Ongeveer vijftig mannen en vrouwen hadden, op het weiland waar het hotel moest komen, een groot tentenkamp opgezet. De bezetting van het weiland was hèt onderwerp van gesprek in het dorp en

ging vandaag zijn vierde dag in.

„Daar komen ze aan!” riep een jonge vrouw tegen een man die, te midden van een groepje actievoerders, het woord voerde.

De man draaide zich om en keek in de aangeduide richting. Hij zag de kleine boot, die de boodschappen zou brengen, aankomen. Het was geen slecht idee geweest van Van de Akker om die jongens voor dit werk te vragen. Jammer dat hij niet aan de actie wilde meedoen, bedacht de man.

De Kameleon voer met een zacht schurend geluid tegen de schuin aflopende graskant op. De plek waar de Kameleon telkens aan land kwam, was al aardig uitgesleten, want ze moesten drie tot vier keer per dag met eten en drinken komen. De jongens verbaasden zich regelmatig over de grote hoeveelheden eten en drinken die een groep van vijftig mensen nodig had.

„Hier zijn weer vijf dozen met eten,” zei Hielke tegen de man, die op hen af kwam lopen. Hielke sprong als eerste uit de Kameleon.

„Dank je,” reageerde de man. „Willen jullie straks ook het drinken komen brengen?” vroeg hij, toen de dozen op het gras stonden. „Het is nogal warm en de mensen hebben dorst.” Hij gaf Kees een briefje.

„Tuurlijk,” was het antwoord van Kees. Hij en zijn vrienden vonden het prachtig dat ze konden meedoen aan een actie, die al in veel kranten had gestaan en op de radio was besproken. „We gaan meteen terug naar Jonkersveen om het te halen.”

De man met wie Kees had gesproken, heette Henk Wielinga. Kees was een neef van hem en Henk was van oorsprong ook een Lentenaar.

Wielinga werkte als bioloog in de stad en voelde zich, niet alleen door zijn werk, maar ook door zijn afkomst, heel erg betrokken bij alles wat het meer en het dorp van Lenten aanging. Nadat hij had gehoord van de plannen om aan het meer een hotel te bouwen, had hij eerst geprobeerd om de leden van de Vereniging zo ver te krijgen dat die alles in het werk zouden stellen om de bouw tegen te houden. Toen dat niet lukte, was hij met een aantal mensen zelf wat gaan organiseren en dat was uiteindelijk uitgelopen op een vreedzame bezetting van het weiland.

Sietse liet de Kameleon achteruitvaren, waarna hij de boeg in de richting van Jonkersveen draaide. Even later was er van de Kameleon slechts nog wat vaag geronk te horen.

„Zeg, jongens, hoe lang zou de actie nog duren, denken jullie?” vroeg Louw.

„Geen idee,” antwoordde Hielke. „Het zal wel net zolang duren totdat een van beide partijen water bij de wijn doet.” „In het meer zit anders water genoeg,” merkte Sietse lachend op.

„Ja, maar of ze het lekker zullen vinden?!” ging Kees erop in. Hielke keek nadenkend voor zich uit. „Ik vraag me alleen af wat er gaat gebeuren als Van Galen zijn geduld verliest. Hij heeft de vergunningen om te gaan bouwen en hij zal ook niet veel langer willen wachten. Hij zal nu al moeite hebben om de geplande openingsdatum te halen. Er is zoveel veranderd aan het oorspronkelijke plan. Mijn vader zegt dat het bouwplan wel drie keer is gewijzigd, voordat de Vereniging ermee akkoord ging.”

„Toch heeft Van Galen gedaan wat de Vereniging heeft gevraagd en dat vind ik heel goed van hem,” vond Louw.

„Dat vind ik ook,” zei Sietse. Hij stuurde de Kameleon de ingang van het kanaal bij Jonkersveen in.

Rustig voeren ze het dorp in, tot ze bij een supermarkt kwamen. Daar legden ze aan. Ze liepen de winkel in en kochten het drinken dat op het lijstje stond, dat Kees van Wielinga had gekregen. Het waren dit keer vijf dozen en vier kratten, die maar net in de Kameleon konden.

Op het moment dat Hielke de Kameleon wilde afduwen,

kwam Zwart aanfietsen. Waarschijnlijk was hij juist bij zijn collega van Jonkersveen geweest. „Zo, jongens, jullie hebben dorst! Of is dat voor de actievoerders?”

Hielke had zich omgedraaid. „Hé, Zwart. Wat doet u hier?” „Ik moest even ergens over praten en wat ophalen,” zei hij geheimzinnig. „Jullie zijn anders aardig in de weer voor die actievoerders, hè?”

„Ja, maar we doen toch niets wat niet mag?” vroeg Kees zich bezorgd af.

„Nee, voorlopig niet. Maar ik hou jullie in de gaten,” was het antwoord.

„Wanneer doe je dat niet,” mompelde Louw.

„Wat zei je daar, Louw?” wilde Zwart weten. Hij keek hem argwanend aan.

„Eh, niets,” zei deze.

„Ja, ja, dat zal wel. Nou, ik ga, want ik heb nog meer te doen.” Zwart reed weg.

Terwijl de jongens langzaam Jonkersveen uitvoeren, zagen ze dat Zwart de Polderdijk opfietste.

Ook op het meer kon Sietse de Kameleon niet hard laten varen. Vanwege de lage achtersteven, had Sietse al een paar keer achterom gekeken. Hopelijk gebeuren er onderweg geen gekke dingen, dacht hij.

Door rustig te varen en het geluk dat het weer meehielp, verliep de oversteek naar het zuidelijke deel van het meer zonder problemen.

De jongens legden weer bij de actievoerders aan en tilden de kratten en dozen op de wal.

Veel actievoerders hadden gezien dat de Kameleon dit soort vervoer toch niet zo makkelijk kon doen. Een aantal van hen nam zich voor snel een andere manier van bevoorrading van hun groep te zoeken.

Makkelijk zou dat niet zijn, want naar het weiland dat ze bezet hielden, liep geen weg, zelfs geen fietspad. Al voor de eigenlijke bezetting van het weiland, hadden ze uitgezocht dat de aanvoer van eten en drinken over het water het eenvoudigst zou zijn. Waarschijnlijk zou het zoeken van een schipper met een grotere boot een oplossing kunnen zijn.

Wielinga, die zojuist uit de stad was teruggekomen, bedankte de jongens voor hun doorzettingsvermogen.

Hielke antwoordde: „Ach, we hebben zelf ja gezegd toen Van de Akker ons vroeg het eten en drinken te brengen.”

Wielinga moest lachen om Hielke. „En als we eens wat voor jullie kunnen terugdoen...”

„Dan hoort u het wel van ons!” reageerde Sietse. Hij liep terug naar de Kameleon, gevolgd door de anderen.

Bij het afduwen riepen ze „Tot ziens!” naar de aktievoerders. Ze werden enthousiast teruggegroet, waarna Sietse de Kameleon met een korte boog draaide en snel naar de brug over de vaart voer.

Even later had de Kameleon de brug bereikt. De jongens zagen dat Zwart erop stond.

Toen ze vlak voor de brug voeren, riep Zwart hen. „Jongens, leggen jullie hier eens aan!” Hij wees naar de houten steigers bij het huis van de brugwachter.

„Wat zou Zwart van ons willen?” vroeg Hielke verbaasd. „Zou hij ons gaan verbieden voor de aktievoerders te gaan varen?”

„Geen idee,” antwoordde Sietse, „maar hij zal ons echt niet arresteren. Daar kijkt hij niet kwaad genoeg voor!” Het laatste had Sietse gefluisterd en de anderen moesten erom lachen.

De Kameleon lag een paar tellen later aan de steiger, vlak bij de brug.

Zwart liep het gemetselde trappetje af, dat aan de kant van het meer was. „Zeg, jongens, zouden jullie me ergens mee kunnen helpen?”

In de Kameleon werd verrast gereageerd. Zwart helpen? Dat was wel het laatste dat ze verwacht hadden, zeker ook gezien zijn argwanende gedrag van een uurtje geleden in Jonkersveen.

Omdat hij geen reactie hoorde, nam Zwart aan dat de jongens hem wel wilden helpen en hij stapte aan boord.

„Ook goeiemiddag!” zei Sietse, opnieuw verbaasd, maar nu vanwege het feit dat Zwart het kennelijk vanzelfsprekend vond dat zij hem zouden helpen.

„Zouden jullie me naar de actievoerders kunnen brengen? Ik moet ze een brief overhandigen.”

„Een brief overhandigen?” wilde Hielke nieuwsgierig weten.

„Dat moet dan wel iets officieels zijn. En dat moet per se nu?”

„Ja,” antwoordde Zwart korzelig. Het leek erop dat hij iets moest doen wat hem niet makkelijk viel. „Ik moet inderdaad nu een officiële brief overhandigen.”

Sietse keek zijn vrienden aan, maar besloot toch te doen wat Zwart hun had gevraagd.

Terwijl Sietse de Kameleon een stukje door de vaargeul liet varen, zagen de vrienden al na een paar tellen dat Zwart zenuwachtig was. Hijzelf zag aan de nieuwsgierige blikken van

de jongens dat ze benieuwd waren waarom hij nerveus was. Sietse stuurde de Kameleon nu snel naar het weiland, waarvandaan ze nog maar net waren vertrokken.

Vanaf het weiland werd ook met de nodige verbazing naar de Kameleon gekeken. Ze zagen dat er een agent in zat.

Wielinga werd daarom gehaald en die stond de Kameleon al op te wachten toen deze aanlegde.

Zwart stapte als enige uit de Kameleon. Erg handig deed hij dat niet, want hij zette zijn rechtervoet in het water. Op het moment dat hij goed en wel op het gras stond, pakte hij uit zijn binnenzak een envelop. Zwart probeerde hierbij zeer ernstig te kijken, wat hem eigenlijk niet eens zo slecht afging, en zei: „Ik heb hier een brief die bestemd is voor ene meneer Henk Wielinga, leider van de bezetters van een stuk weiland dat in het bezit is van de eisende partij, de heer Van Galen.”

Terwijl Zwart opgelucht ademhaalde om verder te gaan, keek hij in het rond. „Is de heer Wielinga hier ook aanwezig?”

„Jazeker, die staat hier voor u,” was het antwoord. „U had het over een eisende partij. Wat voor brief is het? Dat zult u me eerst moeten uitleggen, anders pak ik hem niet eens aan.” De toon van Wielinga's stem werd bij zijn laatste woorden duidelijk scherper.

Zwart begon zich steeds ongemakkelijker te voelen. Hij schraapte zijn keel en zei: „Luister eens, ik doe ook alleen maar mijn werk. Tegen u persoonlijk heb ik niets, maar op een gegeven moment moeten de regels en de wet worden geëerbiedigd, anders zou het binnen de kortste keren een puinhoop...”

„Wiens regels en wetten?” werd er ergens vanuit de actiegroep geroepen. Een instemmend gemompel steeg op. Met een gebaar van zijn arm, vroeg Wielinga om stilte. „Kunt u me vertellen wat de inhoud van de brief, die u in uw handen heeft, is?”

„Precies weten doe ik het ook niet, maar ik weet wel dat er een ultimatum is gesteld om het weiland vóór morgenochtend twaalf uur te ontruimen.”

Een schokgolf ging door de groep heen en er klonken onmiddellijk uitroepen zoals: „Nooit van m’n leven!” en „Al moeten ze me hier vandaan slepen, maar vrijwillig ga ik nooit!” Wielinga draaide zich om en maande opnieuw om stilte. Nu duurde het aanzienlijk langer voor de leider van de actievoerders weer het woord tot Zwart kon richten. „Geef u de brief maar hier. Van Galen krijgt van ons morgenochtend om half twaalf antwoord.” Hij wilde nog wat zeggen, maar werd overschreeuwd door nieuwe uitroepen van de anderen

en besloot daarom te zwijgen. Met de brief in zijn hand liep hij naar het tentenkamp.

In de Kameleon was de verrassing over hetgeen Zwart tegen de actievoerders had gezegd, groot. Helemaal onverwachts kwam het ontruimingsbevel ook weer niet, maar dat ze aanwezig waren geweest bij het overhandigen van het bevel, vonden ze toch wel heel spannend.

Zwart was zo snel mogelijk weer in de Kameleon gestapt. „Varen, jongens, ik heb geen zin hier nog langer te blijven.” Niet lang daarna waren ze weer bij de brug. Ze zetten Zwart af, die snel zijn fiets pakte en in de richting van het dorp reed. De jongens waren nu onder elkaar en bespraken opgewonden wat ze zojuist hadden meegemaakt. „Dat moet ik mijn vader vertellen,” zei Sietse.

„Ja, en mijn moeder,” vond Hielke.

„En ik vertel het aan iedereen die ik maar tegenkom,” riep Kees uit.

Louw, die er niet veel meer aan kon toevoegen, zei: „Nou en of! Dat ga ik ook doen.”

Inmiddels hadden ze het boothuis bereikt. De Kameleon werd naar binnen gevaren, waarna het viertal uitstapte en wegrende. Louw en Kees naar hun fietsen, waar ze op sprongen en mee wegracetten. De tweeling rende de

werkplaats in. Hun moeder was toch nog niet thuis, die was aan het werk.

Vader Klinkhamer werd door zijn aanstormende zoons bijna onder de voet gelopen. „Hé, wat is er met jullie aan de hand?”

„Moet je luisteren, pa, wat we hebben meegemaakt,” klonk het uit twee monden.

De smid moest, of hij het wilde of niet, het verhaal aanhoren. Dat moest ook moeder Klinkhamer toen ze om half een van haar werk thuiskwam.

En 's avonds wist het hele dorp van het ultimatum.

HOOFDSTUK X

Lenten krijgt een nieuwsburo

„Mam, kun je echt niet meegaan? Zoiets maak je waarschijnlijk nooit meer mee, hoor.” Sietse probeerde zijn moeder te overtuigen van het zeer bijzondere dat aan het eind van die ochtend zou gaan gebeuren.

„Nee, het spijt me, maar voor zoiets kan ik niet thuisblijven. Trouwens, we hebben het druk. Ze zitten bij het hotel midden in het seizoen en als er iemand uitvalt, lopen mijn collega's het op.”

Hielke en Sietse waren langzamerhand gewend geraakt aan het feit dat hun moeder een baan had. Maar dat ze niet meer elke dag kon doen waar zij, haar man of de jongens zin in hadden, was iets wat de tweeling minder leuk vond. Verder was het hen erg meegevallen, want van de verhalen van hun vader, die in het begin zei dat ze véél meer in het huishouden zouden moeten gaan doen, was weinig uitgekomen. Ze moesten wel meer doen, maar doordat ze het samen deden, viel het niet zo op.

„Ik heb gisteravond laat nog gekeken, maar de actievoerders

waren er toen nog,” merkte vader Klinkhamer op.

„Ja?” vroeg de tweeling tegelijk.

„Dan gaan we zo kijken. Hier wil ik niets van missen!” zei Sietse.

„Jullie moeten dan nog wel geduld hebben, want het is net half acht geweest.” Moeder Klinkhamer maakte zich klaar om te vertrekken.

„Je kunt anders nooit weten wat er voor het verstrijken van het ultimatum gebeurt, mam,” vertelde Hielke.

„Ik hoor vanavond wel hoe het is afgelopen, oké?”

„Ja, mam, tot vanavond. Pa, tot vanmiddag. Komt u nog kijken?” Sietse was opgestaan toen hij de vraag stelde.

„Daar moet ik net even tijd voor hebben, maar wie weet?!”

Vader Klinkhamer keek plotseling op. Hij luisterde. „Er komt iemand het erf op,” zei hij. „Hielke, ga eens kijken.”

Hielke stond ook op. Aan de manier van lopen herkende hij al wie het was. „Oh, het is Louw.”

Louws komst was het teken voor de tweeling om weg te gaan. Zonder verder nog iets te zeggen, liepen ze naar buiten en groetten Louw. Vervolgens gingen ze naar het boothuis en stapten in de Kameleon.

„We gaan Kees ophalen, hè?” vroeg Sietse.

„Ja, natuurlijk. Hij staat vast al te wachten,” vermoedde Louw.

Het duurde niet lang of ze hadden de Woudaap bereikt. Kees stond inderdaad ongeduldig zijn vrienden op te wachten. Toen ze vrij dichtbij waren, riep hij hen toe: „De bezetters zijn er nog steeds. Vanaf de omgang van de Woudaap heb ik ze met de verrekijker in de gaten gehouden. Voor zover ik kan zien, is er nog geen tent opgebroken.” Kees stapte in en Sietse wilde in de richting van het bezette weiland varen.

„Nee, wacht even,” riep Kees uit. „Gerben heeft me gevraagd of jullie hem ook wilden ophalen. Hij deed er nogal geheimzinnig over.”

„Hm,” bromde Sietse. „Het wordt dan wel erg krap.” Niet lang daarna voer de Kameleon, met Gerben aan boord, naar het weiland. Gerben had een niet zo grote, maar vrij brede tas bij zich. Zelfs na herhaaldelijk vragen wilde hij niet zeggen wat erin zat. „Dat komt wel,” was telkens zijn antwoord. Pas toen de Kameleon in de buurt van het Doolhof was gekomen, maakte hij zijn tas open.

„Heb jij een videocamera?” vroeg Kees, die er met zijn neus bovenop zat. „Sinds wanneer?”

„Sinds gisteren, jongen, en daarmee ga ik geld verdienen!” antwoordde Gerben trots.

„Geld verdienen. Met een videocamera? Zo bijzonder is dat

niet, er zijn meer mensen die zo'n camera hebben, hoor.”
Hielke schudde zijn hoofd.

„Dat weet ik ook wel, jongetje. Er zullen alleen niet zoveel mensen zijn, die zo'n goede camera hebben gekocht als ik. Andere mensen filmen hun familie of konijnen, maar deze meneer hier gaat nieuws filmen!”

„Nieuws? Bedoel je de ontruiming van het weiland?” Sietse moest erom lachen.

„Precies! Met nieuws kun je geld verdienen en wat hier gaat gebeuren, wordt nieuws. Het wordt knokken, let maar op!”
Gerben keek de jongens triomfantelijk aan. „Als het me lukt om dit te verkopen, richt ik een nieuwe onderneming op met de naam 'Nieuwsburo Lenten'. En de directeur wordt Gerben Zonderland!”

De jongens moesten lachen om de plannen van de topondernemer van Lenten. Gerbens plannetjes klonken altijd heel mooi, maar er kwam vaak weinig van terecht!
Ze waren nu bij het weiland gekomen. Voor de veiligheid bleven ze een meter of vijf voor de kant liggen.

Op het weiland was het opvallend rustig. Zo te zien, sliepen er nog veel actievoerders. Er bleef de jongens en de nieuwbakken reporter Gerben niets anders over dan te wachten.

Om negen uur verscheen de boot van de rijkspolitie. De jongens konden zien dat er ongeveer vijf of zes agenten aan boord waren. Vanzelfsprekend werd de boot door Gerben gefilmd. Hij probeerde elke agent in close-up op te nemen ,voor het geval een van die agenten de held gaat uithangen’ zoals hij het zei.

Intussen waren alle actievoerders wakker en liepen rond. Nog steeds gebeurde er niets wat leek op een ontruiming van het terrein.

De jongens vroegen aan een paar actievoerders wat er zou gebeuren. Dat zou voorlopig geheim blijven, kregen ze te horen. Ze kwamen wel te weten dat de actievoerders tot diep in de nacht hadden gediscussieerd over wat ze zouden gaan doen. Waarschijnlijk was dat de reden dat velen pas laat wakker waren geworden.

Gerben filmde zo nu en dan, al waren het niet de beelden waarop hij zat te wachten.

Het werd elf uur. Opeens was er wat beweging te zien op de politie boot. Een van de agenten pakte de microfoon in de kajuit. Het was Zwart! Met een hoorbare klik werd de megafoon op het dak van de boot aangezet.

Bij de actievoerders was nu enige onrust te bespeuren. Door de megafoon klonk de volgende boodschap:

„Bezettters, graag uw aandacht. Over een uur loopt het u bekende ultimatum af. Wij adviseren u vrijwillig het terrein voor twaalf uur vanmorgen te ontruimen. Zoniet, dan zijn wij helaas gedwongen tot hardere maatregelen over te gaan.” Een honend gelach steeg op uit de groep actievoerders. Zwart vervolgde met: „Wij herhalen: over een uur loopt het ultimatum af. Ontruim voor die tijd het terrein, anders zijn wij genoodzaakt u te verwijderen.” De microfoon werd uitgeschakeld.

Opnieuw klonken er verwensingen.

In de Kameleon begon Gerben te grinniken. „Kijk, jongens, het gaat gebeuren! Let op mijn woorden, dit wordt een spetterende reportage!”

Een tiental minuten lang bleef het daarna echter rustig en Gerbens gezicht begon er langzamerhand steeds minder vrolijk uit te zien.

Opnieuw gebeurde er iets. Het was alleen niet op het bezette weiland, maar op een weiland verderop. Over dat land reed een terreinwagen. Voor een vrij brede sloot kwam hij tot stilstand.

Een man stapte uit en haalde van het dak van de auto twee metalen rijbruggen. De man had kennelijk al geweten dat hij over een sloot moest.

Hij legde de bruggen voor de wielen van de terreinwagen en stapte weer in. Vervolgens reed hij de sloot over. Toen de wagen aan de overkant was gekomen, reed hij gewoon verder. De inzittenden lieten de bruggen liggen. Ze reden door tot de volgende sloot, die de afscheiding vormde tussen het weiland waarop ze reden en het bezette terrein.

Het was inmiddels duidelijk geworden dat er drie personen in de terreinwagen zaten. Toen de wagen voor de sloot stopte, stapte de man naast de bestuurder uit. Het was een man van ongeveer vijftig jaar, hij had een net pak aan en droeg laarzen. De andere twee stapten ook uit.

De man met het nette pak stelde zich voor: „Mijn naam is Van Galen,” riep hij tegen de actievoerders.

Er klonk boegeroep en Van Galen kreeg een aantal niet zo fraaie benamingen naar zijn hoofd geslingerd. Zo te zien, liet het hem koud.

„Kan ik Wielinga spreken?” vroeg hij.

In de Kameleon konden ze het gesprek dat nu volgde tussen Van Galen en Wielinga, niet horen. Daarvoor waren ze er te ver van verwijderd.

Gerben filmde wat zich voor hun ogen afspeelde. „Jongens, de man die jullie daar zien staan, is Van Galen. Volgens mij vertelt hij ze nu dat, als ze niet binnen een halfuur met de

ontruiming beginnen, hij aan de politie gaat vragen zijn terrein te ontruimen.”

„Zouden die vijf agenten uit de politie boot dat moeten doen? Dat lukt ze toch nooit?” merkte Hielke op.

„Misschien komt er straks wel een boot aan met honderd agenten,” reageerde Gerben. „Dan zul je eens zien hoe snel die bezetters verdwenen zijn!”

Plotseling hoorden de jongens motorgeronk. Het kwam vanaf het meer. Ze draaiden zich om en zagen een vrij grote motorkruiser aankomen. Op het dek stonden een paar mensen die aandachtig naar het bezette weiland keken. Op dat moment gebeurde er bij de terreinwagen weer iets. Gerben, die alleen maar oog had gehad voor wat daar gebeurde, riep: „Jongens, Van Galen gaat naar de bezetters toe!”

Ze zagen dat er door de actievoerders een lange plank over de sloot werd gelegd. Van Galen liep eroverheen. Hij werd onmiddellijk omringd door de groep bezetters.

De groep, met Van Galen, liep bij de terreinwagen weg, in de richting van het meer. De reden hiervan begonnen de jongens al snel te vermoeden.

Op de motorkruiser bleek namelijk een cameraploeg van de regionale televisie te zitten. Waarschijnlijk had een van de

actievoerders de omroep gewaarschuwd.

Sietse keek naar de cameraman van de televisieploeg, die op het dek was verschenen en riep naar Gerben: „Hé, je krijgt concurrentie, hoor!”

Gerben, die nog steeds niets wist van de cameraploeg, keek verstoord op. „Wat zeg je, concurrentie? Maar dat gaat zomaar niet! Hé, stelletje zendpiraten, ik was hier het eerst en ik heb het meeste recht om hier te filmen!”

Vanaf de kruiser was gelach te horen.

Gerben werd kwaad. Hij had tot nu toe voor in de Kameleon gezeten en wilde naar de linkergangboord lopen. „Hé, hou op met filmen, anders...” Verder kwam Gerben niet, want in zijn kwaadheid lette hij niet op waar hij liep. Hij struikelde over zijn tas en... viel met een plons in het water!

Op de kruiser richtte de cameraman meteen op Gerben, die in het water lag te spartelen.

De jongens zagen dat en Sietse riep hem toe: „Blijf nog even in het water liggen, Gerben! Straks kom jij ook op het nieuws! In plaats van dat jij het nieuws filmt, ben je het onderwerp van het nieuws geworden!”

Daarop moesten de jongens hard lachen.

„Lach niet, stelletje uilskuikens, en haal me er liever uit!”

Gerben kon de grap van Sietse duidelijk niet erg waarderen.

De jongens hielpen hem aan boord, waar hij als een verzopen kat, de druipende videocamera nog in zijn hand houdend, naar het verdere verloop van de gebeurtenissen ging kijken. Het was vijf voor half twaalf geworden.

In de smederij werden de natte kleren van Gerben vlak bij het vuur gelegd. Gerben zelf zat in de keuken van de Klinkhamers met een kop thee tussen zijn handen geklemd, strak voor zich uit te staren.

„Zeg, Gerben, wat is er met jou gebeurd?” Vader Klinkhamer keek verbaasd naar Gerben die, met een deken om zich heen geslagen, op een stoel zat.

De smid werd door de vier jongens uitvoerig ingelicht over het hoe en waarom. „Dus de actie is vreedzaam beëindigd en Van Galen kan over een paar weken beginnen met bouwen?” De jongens knikten.

„Wie had kunnen denken dat het zo zou aflopen?” Hij keek weer naar Gerben. „En jij wilde geld verdienen met het nieuws! Laat me niet lachen!” Klinkhamer hield zich echter niet aan zijn eigen woorden. Hij begon eerst te grinniken, kon zich toen niet meer inhouden en liet zich toen maar gaan.

De jongens deden net zo hard mee!

En Gerben? Die liep met een kwaad hoofd de deur uit. De deken nog om zich heen, en op blote voeten!

Voetnoten

1. In elke gemeente is een commissie die beoordeelt of bouwplannen voldoen aan bepaalde eisen, bijvoorbeeld of het nieuw te bouwen object past in de bestaande omgeving.
2. Pake: Fries voor opa.
3. Schoot: het touw dat aan het zeil vastzit van het grootzeil[\[4\]](#).
4. Grootzeil: het grootste zeil dat aan de mast bevestigd is.
5. Flying Junior: naam van een bepaalde klasse zeilboten die door twee personen gevaren kan worden.
6. Spinnaker: groot, driehoekig en ballonvormig zeil, dat op sommige zeilboten voor de mast gehesen wordt om de snelheid te verhogen als ze voor of zeer ruim aan de wind varen.
7. Waterschap: organisatie die voor de waterhuishouding in een bepaald gebied zorgt.

Over H. de Roos

Hotze de Roos is op 24 november 1909 geboren in Langezwaag, een klein plaatsje in Friesland dat nu deel uitmaakt van de gemeente Opsterland. Hij was het derde kind uit een gezin met vijf kinderen. Zijn vader had een middelgroot bouwbedrijf en is enige tijd loco-burgemeester van de gemeente Opsterland geweest.

Als kind trok Hotze de Roos er veel met zijn jongere broer op uit. Met z'n tweeën liepen ze door de weilanden, sprongen

over slootjes (soms erin!) en waren heel vaak aan de waterkant te vinden. Op het water is Hotze de Roos weinig geweest, want zijn vader had geen geld om een (zeil)boot te kopen. Dat hij regelmatig met een nat pak thuiskwam, wordt ook geïllustreerd door het volgende: als zijn moeder bij huis 'help, help' hoorde roepen, kwam ze met een stel droge kleren aanlopen. Die lagen al klaar! Voetballen deed Hotze ook graag, al vind je er in zijn boeken niet veel van terug.

Na het beëindigen van de lagere school en de ambachtsschool is hij op 17-jarige leeftijd begonnen als timmerman bij een aannemer. Begin 1930 werd hij werkloos omdat de toenmalige economische situatie, de crisis van de jaren dertig, niet bepaald rooskleurig was.

In 1932 nam Hotze de Roos als werkloze deel aan een werkgelegenheidsproject rond de bouw van de eerste volkshogeschool van Nederland, het Allardsoog in Bakkeveen, een plaatsje op het punt waar de provincies Friesland, Groningen en Drente aan elkaar grenzen. Niet alleen droeg hij zijn steentje bij aan de bouw van deze school (die nog steeds bestaat en tot doel had en heeft haar cursisten te helpen bij het vormen van hun persoonlijke achtergrond),

ook schreef hij stukjes voor de krant die voor en door de werklozen werd gemaakt.

Hotze de Roos beschreef hierin zijn ervaringen tijdens het projekt. Zijn korte teksten werden opgemerkt door Dr. H.G.W. van der Wielen en Dr. H.D. de Vries Reilingh, zeer bekende figuren uit het Friese culturele leven, die hem hebben gestimuleerd door te gaan met schrijven.

In de daaropvolgende jaren kwam er alleen niet veel van schrijven. Hotze de Roos ging in het Westen (zoals de provincies Noord- en Zuid-Holland ook nu soms nog worden genoemd) werken, in Krommenie, en trouwde in 1937.

Tijdens en na de Tweede Wereldoorlog schreef hij de verhalen die hij op zijn werk hoorde op en verwerkte die in 1948 in een boek dat hij de titel 'De tweeling van de dorpssmid' gaf. Met dit manuscript stapte hij op de fiets en reed naar Alkmaar, naar uitgeverij Kluitman. Hij had voor deze uitgeverij gekozen omdat naar zijn mening Kluitman de toonaangevende jeugdboekenuitgeverij van Nederland was. Op de uitgeverij werd zijn manuscript in ontvangst genomen door H.P. Kluitman, zoon van de oprichter P. Kluitman, en

een van de bekende Gebroeders Kluitman.

Na een aantal weken kreeg hij antwoord dat zijn manuscript zou worden uitgegeven. De oorspronkelijke titel werd echter veranderd in 'De schippers van de Kameleon'. Hiermee was de uitgave van het eerste deel uit een van de meest populaire jeugdseries van Nederland een feit. De eerste uitgave werd geïllustreerd door Pol Dom, geen onbekende in de wereld van illustratoren van jeugdboeken.

Al snel vroeg uitgeverij Kluitman aan Hotze de Roos een vervolg te schrijven op 'de Schippers'. Hij had intussen een ander boek geschreven: 'Hiep, hiep, hoera voor Akkerwoude'. Dit boek werd ook uitgegeven, gevolgd door een nieuw deel over de tweeling Hielke en Sietse Klinkhamer, 'Kameleon ahoy!'. In de jaren daarna zouden nog 58 delen verschijnen, waarmee de Kameleonserie niet alleen een van de grootste en langstlopende series jeugdboeken van Nederland is geworden, maar ook ontzettend populair is gebleven bij jong en oud (ook volwassenen blijken de boeken nog te lezen!).

De verkoopcijfers over de afgelopen jaren geven de

populariteit van deze serie ook duidelijk weer: inmiddels zijn meer dan 12,5 miljoen boeken van de Kameleonserie verkocht! Voor Nederland waarschijnlijk het hoogste aantal boeken dat ooit van een nog in leven zijnde auteur van jeugdboeken werd verkocht.

Een tiental boeken uit de Kameleon-serie is in het Duits vertaald. De serie heeft daar nooit zoveel succes gehad, vermoedelijk omdat de boeken te typisch Nederlands waren. In de Duitse versie heette de Kameleon overigens 'Der Tigerhai'.

Een verklaring voor het grote succes dat de Kameleonserie al vele jaren is, ligt voor een belangrijk deel in de herkenbaarheid van de in de boeken beschreven avonturen en situaties. Hotze de Roos heeft altijd voor ogen gehouden dat de dingen die hij beschreef door elk kind moesten kunnen worden beleefd. Daarnaast speelt de humor (de grappen van Gerben Zonderland en zijn manier van spreken) een rol die niet uitgevlakt mag worden.

In 1974 is Hotze de Roos met pensioen gegaan, maar is hij niet gestopt met schrijven. Zijn gezondheid staat hem inmiddels niet meer toe elke dag te schrijven, hoewel hij het zestigste deel uit zijn serie onlangs voltooid heeft. Hotze de Roos wenst al zijn lezers nog veel leesplezier toe met de

schippers van de **Kameleon** en hun vrienden!

De Kameleon Reeks

1. De schippers van de Kameleon (1949)
2. Kameleon ahoy! (1951)
3. Redders met de Kameleon (1952)
4. Speurders met de Kameleon (1955)
5. De Kameleon op volle toeren (1956)
6. De Kameleon houdt koers (1958)
7. Goede vaart, Kameleon (1958)
8. Trossen los Kameleon! (1959)
9. De Kameleon in 't zoeklicht (1959)
10. De Kameleon opnieuw in actie (1960)
11. De Kameleon in de branding (1961)
12. Vivat Kameleon! (1961)
13. De Kameleon Blijft Favoriet! (1962)
14. De Kameleon wint de prijs! (1962)
15. De kameleon brengt geluk! (1963)
16. Bravo Kameleon! (1963)
17. Vakantie met de Kameleon (1964)
18. De Kameleon viert feest! (1964)
19. Tiptop Kameleon (1965)
20. De Kameleon schiet te hulp (1965)
21. Trouwe vrienden van de Kameleon (1966)

22. De Kameleon staat voor niets! (1966)
23. Met de Kameleon er op los! (1967)
24. De kameleon altijd paraat (1967)
25. De Kameleon slaat zijn slag (1968)
26. De Kameleon pakt aan! (1968)
27. Ruim baan Kameleon (1969)
28. De Kameleon vaart uit! (1969)
29. De Kameleon treft doel! (1970)
30. Volle kracht, Kameleon! (1970)
31. Met de Kameleon op avontuur (1971)
32. De Kameleon maakt schoon schip (1971)
33. De Kameleon knapt het op! (1972)
34. Met de Kameleon vooruit (1972)
35. De Kameleon steekt van wal (1973)
36. De Kameleon doet een goede vangst! (1973)
37. De vlag in top voor de Kameleon (1974)
38. De Kameleon in de storm (1974)
39. Alle hens aan dek, Kameleon! (1975)
40. De Kameleon krijgt nieuwe vrienden (1975)
41. Op reis met de Kameleon! (1976)
42. De Kameleon heeft succes (1976)
43. De Kameleon vaart voorop! (1977)
44. Lang leve de Kameleon! (1977)

45. De Kameleon helpt altijd! (1978)
46. De Kameleon ruikt onraad (1978)
47. De Kameleon geeft vol gas (1979)
48. De Kameleon maakt plezier (1979)
49. De Kameleon ligt op de loer (1980)
50. De Kameleon in het goud (1980)
51. De Kameleon houdt stand! (1981)
52. De Kameleon vaart door (1981)
53. De Kameleon gooit het roer om (1982)
54. Recht door zee, Kameleon (1982)
55. De Kameleon op dreef (1983)
56. De Kameleon in woelig water (1984)
57. Met de Kameleon voor de wind (1985)
58. De Kameleon heeft goed nieuws (1988)
59. De Kameleon draagt zijn steentje bij (1989)
60. De Kameleon maakt het helemaal (1991)
61. De Kameleon slaat alarm (1992, door P. de Roos)
62. De Kameleon stuurloos (1995, door P. de Roos)
63. De Kameleon op jacht (1998, door P. de Roos)
64. De Kameleon scoort! (2006, door Fred Diks)
65. Zet 'm op, Kameleon! (2008, door Fred Diks)
66. De Kameleon lost het op (2009, door Fred Diks)